SFÂNTUL EFREM CEL NOU

DĂRUITOR AL CREDINȚEI ȘI AL ÎNNOIRII LĂUNTRICE

MĂRTURII ȘI RUGĂCIUNI DE FOLOS

VIATA SFÂNTULUI MARE MUCENIC ŞI TĂMĂDUITOR EFREM CEL NOU

În vieţile Sfinţilor consemnate de aghiografie, cei care mărturisesc în scris evenimentele şi momentele mai de seamă din viaţa persoanelor, cărora încearcă să le contureze portretul duhovnicesc, au cunoscut îndeaproape, ori din tradiţie, viaţa acelor oameni sfinţi despre care mărturisesc. Însă în cetele Sfinţilor se află mulţi, nenumăraţi, care s-au rugat Domnului cu tot dinadinsul să rămână deplin necunoscuţi în lumea pământească. Celor mai mulţi dintre aceştia Dumnezeu le împlineşte dorinţa, însă pe unii - din nemărginita Sa bunătate îi dăruieşte pământenilor spre folos şi mântuire. Dîntre aceştia îi pomenim doar pe câţiva dintre Sfintii nou-arătaţi: Rafail, Irina şi Nicolae, precum si Sfântul Efrem cel Nou.

Practic, izvoarele istorice concrete despre Sfantul Efrem s-au pierdut sau lipsesc cu desăvârire. Iconomia lui Dumnezeu a lucrat aici cu totul diferit, Domnul suflând din Duhul Său cel Sfânt acolo unde a stiut că se va ridica răspuns şi faptă dumnezeiască. Persoana prin care Sfântul Efrem a binevoit să se descopere întregii lumi este Maica Macaria. Pe numele din lume Mărgărită Desipri, ea s-a născut la 12 martie 1911 în sătucul Fataladi din Însula Tînos din Marea Egee. A întrat în mănăstire pe 11 decembrie 1930, primind mai apoi, la 31 iunie 1932, tunderea în monahism cu numele Macaria. Aprinzându-se de râvnă pentru cunoştinţa Sfinţilor lui Dumnezeu şi voînd a afla nemijlocit cum vieţuiau şi se osteneau vechii pustnici greci, ea s-a retras la Nea Makri, într-un loc în care se ştia prin tradiţie că este una dintre cele mai vechi vetre pustniceşti ale ținutului.

După multă rugăciune şi statornicie în râvna lăuntrică pentru a afla cum vieţuiseră Sfinţii nevoitori ai acelor locuri, Mântuitorul Hristos i-a descoperit Maicii Macaria osemintele Sfântului Mare Mucenic Efrem. Acest lucru se petrecea la 3 ianuarie 1950, când Maica Macaria se apropia de vârsta de 40 de ani, foarte apropiată de a celui ale cărui moaşte i-au fost descoperite de Mântuitorul. Iată cât de minunat a lucrat Domnul, dăruind drept răspuns Maicii Macaria nu un cuvânt, ci un Sfânt de o vârstă foarte apropiată de a ei. Cu adevărat, cuvintele cele mai frumoase ale lui Dumnezeu sunt chiar Sfinţii.

Prin viaţa şi mărturia sa neîncetată, Maica Macaria a vestit tuturor

cele descoperite de către Sfântul Efrem, pe locul unde fuseseră aflate sfintele moaşte ridicându-se o Mănăstire închinată Marelui Mucenic. Până la sfârşitul vieţii sale, stareţa Macaria a fost o adevărată pildă de credinţă şi rugăciune, urmând pe cât i-a fost cu putinţă nevoinţele şi ostenelile pustniceşti ale Sfântului Efrem. Cuvioasa Macaria a trecut la cele veşnice la 23 aprilie 1999, la praznicul Sfântului Gheorghe, fiind în vârstă de 88 de ani.

Dîn descoperirile dumnezeieşti pe care Sfântul Efrem le-a făcut nemijlocit Maicii Macaria, precum şi altor vieţuitoare ale obştii sau apropiaţi ai Mănăstirii, s-a conturat o biografie al cărei autor este însuşi Sfântul Efrem. Numele său din lume a fost Constantinos Morfis şi s-a născut în oraşul Trikala, în 14 septembrie 1384, în ziua prăznuirii SIîntei Cruci. Sfântul Efrem a rămas de mic orfan de tată şi a crescut în multe nevoi dimpreună cu mama sa văduvă şi cei şase fraţi ai lui. Dar harul lui Dumnezeu a mângâiat adeseori înimile lor, iar mai apoi a ridicat din mijlocul lor un mare Sfânt al Bisericii Mântuitorului Hristos.

Manasturea Sfântul Efrem cel Nou de la Nea Makri

În anul 1393, oraşul Trikala din regiunea Thessalia a fost cucerit de otomani, iar în 1395, în Tesalonic au început „recrutările" de noi soldaţi pentru armata turcă. Aceşti soldaţi, numiţi şi Ieniceri, nu erau nimic altceva decât băieţi şi tineri - creştini cu vârsta cuprinsă între 14 şi 20 de ani. Ei erau luaţi cu sila de mici din familiile lor, fiind crescuţi într-un regim cazon şi auster de către turci, spălându-li-se minţile şi fiind îndoctrinaţi cu credinţa islamică. Ajunşi la vârsta la care puteau fi sacrificaţi pentru ţelurile sultanului, ei deveneau armata de bază şi

totodată corpul de elită al soldaţilor Imperiului Otoman.

Pe când avea 14 ani, în 1398, pentru a nu fi luat cu sila în oştile turceşti, Sfântul Efrem şi-a părăsit mama văduvă şi fraţii şi a întrat în Mănăstirea Buneivestiri de pe Muntele Amonon din Attica, unde a vieţuit vreme de aproape 27 de ani, trăînd în curăţie, ascultare şi mari nevoînţe pustniceşti, devenind locaş al Sfântului Duh. După ce a împlinit 30 de ani, Sfântul Efrem a primit hirotonia întru preot.

În anul 1424, turcii au cotropit Mănăstirea şi au distrus-o, măcelărindu-i ori decapitându-i pe toţi călugării din obşte; deoarece Sfântul Efrem se nevoia într-o peşteră pustnicească, a fost izbăvit de această moarte cumplită. Însă în timpul unei razii din toamna anului 1425, Sfântul a fost aflat de turci în Mănăstire şi a fost robit deîndată. Dîn ziua de 14 septembrie, când împlinea 41 de ani, Sfântul Efrem şi-a început urcuşul mucenicesc, căci vreme de opt luni şi jumătate turcii l-au chinuit în fel şi chip, nădăjduind să-l facă să se lepede de Hristos şi să-l mărturisească pe Alah drept dumnezeu. Astfel, ziua de 14 septembrie a devenit pentru Sfântul Efrem o a doua naşteri prin crucea pătimirilor.

Rămânând netulburat şi luminos prin rugăciune şi credinţă, Sfântul Efrem a fost torturat în chip cumplit de către turci, chiar în curtea Mănăstirii în care se nevoise atâţia ani. Apoi turcii l-au închis într-o cămăruţă mică, fără hrană sau apă, bătându-l în fiecare zi şi sperând că-l vor birui şi se va lepăda de Hristos pentru a deveni musulman. Vreme de mai multe luni, Sfântul Efrem a îndurat chinuri şi torturi groaznice. Când turcii au priceput că, orice vor face, Sfântul va rămâne credincios lui Hristos, au hotărât să-l omoare la praznicul Învierii, spre mai multă batjocorire a creştinătăţii.

Dîn pricină că turcii nu au izbutit să-l înfrângă pe Sfântul Efrem prin nici un fel de căznire, dar şi pentru ca el să nu fie o pildă de stăruinţă în credinţa tu Hristos, păgânii l-au spânzurat cu picioarele în sus de un dud şi i-au înfipt un tăciune aprins în pântece. Rugâciunea către Dumnezeu a fost nedezlipită de buzele Sfântului Efrem şi astfel a avut putere să biruiască până în sfârşit toate caznele agarenilor, iar sufletul şi l-a dat lui Dumnezeu tot întru rugăciune.

În vremea celor din urmă pătimiri ale Cuviosului Mucenic, batjocoritorii turci strigau către el: „Unde este Dumnezeul tău?! De ce nu te ajută?!", iar Sfântul Efrem se ruga astfel: „O, Dumnezeule, nu tine seama de cuvintele acestor oameni, ci facă-se voia Ta, căci Tu le-ai

rânduit pe acestea!".

Dîn cele descoperite Maicii Macaria în chip dumnezeiesc, aflăm că atunci când turcii l-au atârnat pe Sfântul Efrem de dud, l-au bătut până l-au sleit de puteri. Ca să îl trezească din starea de sfârşeală, au început să-l tragă de barbă şi să i-o smulgă. Dîn pricina multelor bătăi, hainele Sfântului erau numai zdrenţe, trupul fiindu-i acoperit mai mult de răni şi sânge decât de veşminte. Priveliştea era cutremurător de jalnică. Cu toate acestea, îndrăcirea turcilor nu avea măsură şi pofta lor nebună nu se sătura de sânge. Atunci, unul dintre chinuitori a luat un tăciune aprins şi, luându-şi avânt, l-a înfipt cu toată puterea în pântecele Sfântului Efrem. Durerea va fi fost atât de mare, încât mintea omenească nu poate să şi-o închipuie şi să o cuprindă în cuvinte. Sângele curgea din pântece, însă turcii nu s-au oprit nici acum. Trupul Sfântului se zvârcolea de durere şi toate mădularele îi erau o rană. Apoi, din pricina suferinţei, Sfântul şi-a pierdut puterea de a mai grăi şi s-a rugat Domnului în taină să îi ierte păcatele. Dîn gura lui au tâşnit sânge şi salivă, iar pământul dimprejur era deja înroşit de sânge şi de bucăţi din carnea lui. Gândindu-se că a murit, turcii l-au dat jos din copac, iar trupul Sfântului a căzut la pământ. Îndrăcirea lor nu avea saţ în cruzime, aşa încât au început să lovească cu piciorul în Sfânt şi să-l bată cu toată puterea. După o vreme, Sfântul Efrem si-a deschis ochii şi a rostit: „Doamne, în mâînile Tale încredinţez duhul meu", şi odată cu aceste cuvinte sufletul lui a părăsit trupul. Era la ora 9 dimineaţa, în ziua de 5 mai a anului 1426 - fiind atunci Marţea Luminată, a treia zi de Paşti. Turcii au făcut acest lucru spre a defăima şi urâţi marele praznic ai Învierii Domnului, însă nu ne îndoim că la plecarea lui din viaţa aceasta, Dumnezeu le-a arătat că acela pe care l-au chinuit cu atâta bestialitate a dobândit viaţa fără de moarte.

Turcii au batjocorit şi ciopârţit trupul Sfântului după ce acesta şi-a încredinţat duhul în mâînile lui Dumnezeu, dar mai apoi rămăşiţele pământeşti au fost adunate şi îngropate cu cinste de către ţărani crestini din împrejurimile Mănăstirii.

Este cu neputinţă a cuprinde în câteva cuvinte însemnătatea jertfei Sfântului Efrem, însă vom pomeni doar un singur lucru. În răstignirea lăuntrică pe care Sfântul Efrem a trăit-o în întreaga sa viată călugărească şi pustnicească, a cuprins şi a îmbrăţişat întreaga fire omeneasca, socotind păcatele tuturor ca fiind ale sale şi pocaindu-se pentru ele înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este însăsi dragostea şi

prietenia lui Hnstos Fiul lui Dumnezeu, Care ne-a grăit: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul Iui să si-l pună pentru prietenii săi" (loan 15, 13). Ce suspinuri lăuntrice se vor fi împletit cu lacrimi în peştera sa pustnicească, ce foc curăţitor al rugăciunii a revărsat Sfântul Efrem asupra întregii firi omeneşti, câte cercetări ale luminii dumnezeieşti îl vor fi îmbrăţişat pe Marele Cuvios - nu ne este nouă cu putinţă a le şti. Dar neîndoielnic este că acestea toate se vor fi petrecut, căci ele sunt hrană tare şi pe potriva caznelor mucenicеşti pe cari Sfântul Efrem le-a pătimit mai pe urmă.

Moaştele Sfântului Efrem cel Nou

Sfântul Efrem L-a slăvit pe Dumnezeu prin viata si prin moartea sa, iar Domnul i-a dăruit harul săvârşirii de minuni, pentru ca el sa ne slujească pe noi, cei cu totul nevrednici şi de a ridica privirile către acest dumnezeiesc Cuvios şi Mucenic. Iar uartă-ne, Sfinte Efrem, căci suntem nişte sărmani amărâţi şi te rugăm nu ne lipsi de rugăciunile și binecuvântarea şi prietenia ta cea minunată.

Este lucru adeverit tuturor că aceia care se închină şi cinstesc cu dragoste şi credinţă moaştele Sfântului Efrem, dobândesc grabnic ajutor, tămăduin- du-se de nenumărate boli, adesea încurabile, Sfântul dăruind grabnic răspuns celor care îl roagă. Trebuie ştiut că Sfântul Efrem este nepărtinitor şi răspunde cu grăbire tuturor celor care i se roagă cu credinţă, îndiferent în ce colţ al lumii s-ar afla, cel care îl cheamă în ajutor. Deoarece a ajutat mulţi tineri aflaţi în situaţii limită, Sfântul Efrem cel Nou este socotit pe drept cuvânt şi ocrotitorul celor

dependenţi de droguri, al celor cuprinşi de depresie si a celor deznădăjduiţi.

Minunile, binefacerile şi ajutorul pe care le dăruieşte Sfântul Efrem ni-l descoperă ca pe un Părinte foarte apropiat şi nespus de bun, care nu numai că ne ştie toate durerile, ci ne şi poate ajuta ca nimeni altcineva. Poate părea smintitor pentru unii, însă Dumnezeu este Cel Care i-a dat Sfanţului Efrem puterea de a face atât de multe minuni în generaţia noastră. Sfântul Efrem se arată în chip văzut şi vorbeşte cu oamenii în mod repetat şi cât se poate de'firesc. El dăruieşte mângâiere ori tămăduire celor care poartă crucea bolilor încurabile, încât doctorii ajung să fie uimiţi că se găseşte vindecare acolo unde ştiinţa medicală nu poate decât să spună că nu mai e nimic de făcut. Dumnezeu ni le dăruieşte pe toate acestea, pentru ca prin ele să ajungem să cunoaştem bunătatea şi nespusa Sa milostivire şi să nu ne pierdem nădejdea întru El în acest veac al apostaziei şi urâciunilor, al lipsei de dragoste şi al prisosului trupesc.

Puterea minunilor şi a dragostei tale aprinde și în înimile noastre flacăra credinţei, Sfinte Părinte Efrem, iar lucrările tale minunate odrăslesc în vietile noastre dintru tărâmul cel pururea înflorit al dumnezeieştilor daruri. Mângâie-ne cu mireasma iubirii de osteneală şi însuşi fă ca să rodească în noi sămânţa credinţei, ca întru umilinţă să-ţi grăim. Bucură-te, Mare Mucenice al lui Hristos, căci picaturile sângelui şi ale ostenelilor tale s-au făcut dumnezeiască ploaie de daruri pentru noi, cei de la sfârşitul veacurilor!

TAINA LUCRĂRII MUCENICESTI ÎN VIATA CEA DE TOATE ZILELE

cuvânt al dumnezeiescului Părinte Sofronie Saharov

Nu mică este truda noastră de a păzi poruncile, dar nu este altă cale pentru ca Duhul Sfânt să binevoiască a împreună-petrece cu omul. El, Duhul Sfânt, este Carele pricinuieşte în noi mişcările inimii ce ne aseamănă cu Domnul. Ca urmare, puterile lumii acesteia, care au prigonit pe Hristos, totdeauna au prigonit şi vor prigoni pe credincioşii plini de Duhul lui Hristos care „binecinstitor vieţuiesc" (v. 2 Timotei 3, 12). Aşa se răsfrânge în soarta lor conflictul de veacuri între Hristos şi stăpânitorul lumii cesteia (v. Ioan 12, 31). Asemănarea cu Domnul în

înclinarea inimii (v. Filipeni 2,5) face ca şi soarta creştinilor în această lume să se asemene, într-o oarecare măsură, cu viaţa Lui pe Pământ. „De m-au prigonit pre Mine, şi pre voi vor prigoni... şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu" (Ioan 15, 20; Matei 10, 22). Treptele cele mai de sus ale „fericirilor" - „Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate... Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot vicleanul grai împotriva voastră, minţind pentru Mine. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri" (Matei 5,10-12) - acestea sunt şi ultimele trepte ale asemănării cu Hristos-Omul şi Hristos-Dumnezeu.

Condiţia neapărată pentru mântuirea noastră este de a nu conteni să ne recunoaştem neajunsul până şi în cele mai bune manifestări ale noastre: „Fericiţi cei săraci cu duhul"... „Aşa şi voi, când faceţi toate cele ce vi s-au poruncit vouă, ziceţi că: Robi netrebnici suntem, căci ce eram datori a face am făcut" (Luca 17,10). Marea experienţă a Părinţilor noştri a arătat că de cum pierdem această smerită stare, de cum ne mulţumim de noi înşine, îndată toate următoarele trepte ale înălţărilor fericirilor cad. Şi invers: când, zdrobiţi, recunoaştem până la deznădejde depărtarea noastră faţă de desăvârşirile lui Dumnezeu, atunci începe a lucra în noi harul care ne înalţă până la prestolul Celui Preaînalt.

Theologia, ca fiinţială cunoaştere de Dumnezeu, ca stare duhovnicească a unirii cu Dumnezeu, se dobândeşte pe calea luptei cu patimile şi cu „legea păcatului" (v. Romani 7, 23) ce trăieşte în noi. In inima curăţită, uşor şi din belşug pătrunde Lumina, înflăcărând duhul cu dragostea pentru Dumnezeu. Această sfântă iubire nu este nimic altceva decât lucrarea Duhului Sfânt în noi, lucrare ce cuprinde omul în însăşi realitatea Dumnezeirii; este adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu Care în Sine este vecinica viaţă (v. Ioan 17, 3).

Ultimul hotar cu putinţă al theologiei pe Pământ este mucenicia pentru Hristos. A se da pe sine morţii pentru Hristos şi pentru Evanghelie (Ioan 12, 25; Matei 10, 39; 16, 25 ş. a.) aseamănă omul cu însuşi Dumnezeu într-o dragoste deşertândă, dragoste „până în sfârşit". „Cununa" mucenicească stă în faptul că cel care îşi pune sufletul din dragoste pentru Dumnezeu păşeşte în chip oarecum firesc şi nepoticnit către prestolul lui Dumnezeu.

Insă nu numai moartea trupească pentru mărturisirea Numelui Lui şi a Evangheliei în vreme de prigoană este mucenicie, dar şi fiecare scârbă suferită de creştin pentru înfăptuirea biruinţei dragostei lui Hristos în această lume. Dragostea pentru vrăjmaşi este mucenicie. O

astfel de dragoste devine firească sufletului prin lucrarea într-însul a suflului vecinidei; în chip paradoxal, ea se împleteşte cu ura de sine, de propriul suflet (v. Luca 14, 26). A ne ruga pentru cei care ne necăjesc şi ne prigonesc, a bineface celor care ne urăsc, a binecuvânta pe cei care ne blestemă, a nu ne împotrivi răului, şi altele asemenea, sunt în egală măsură mucenide (v. Marcu 8,31-38).

PILDA SFÂNTULUI EFREM CEL NOU SI PREOŢIA ÎMPĂRĂTEASCĂ

fragment din cuvântul rostit de Părintele Ciprian Negreanu
în Biserica Studenţilor din Cluj-Napoca
(5 mai 2008)

Sfântul Efrem cel Nou a fost dintre acei oameni care şi-au pus sufletul pentru oile duhovniceşti, pentru sufletele de foc pe care Dumnezeu le-a dat în mâna lor, pentru că toate sufletele sunt cu osârdie şi sunt de foc, numai că se sting încetul cu încetul şi aceasta este durerea lui Dumnezeu. Dacă este o durere la Dumnezeu, aceasta este durerea. Şi bucuria şi dragostea lui Dumnezeu este aceea, aşa cum i-a zis lui Petru: „Mă iubeşti tu pe Mîne, Petre?" Iar Petru i-a răspuns: „Da, Doamne, Tu ştii că te iubesc". Apoi Domnul i-a grăit: „Paşte oile mele" (cf. Ioan 21,17). Aşadar, aceasta este bucuria şi dragostea lui Dumnezeu. Dacă vrem să-L iubim pe Dumnezeu, în primul rând să ne paştem sufletul nostru pe tărâmul cel duhovnicesc al păşunii duhovniceşti şi să nu-l ucidem, ci să creştem acest miel neprihănit al lui Dumnezeu, care este sufletul nostru. Şi dacă vrem să-L bucurăm pe Dumnezeu, dar şi pe ceilalţi din jurul nostru, căci toţi avem preoţia universală, să-l hrănim cu hrana dumnezeiască, să nu lăsăm să se stingă chipul blândeţii şi smereniei din om şi să crească lupul cel duhovnicesc întru noi.

Aşadar, aşa cum spunea Mântuitorul, iubirea faţă de Dumnezeu, mai ales păstorii sufleteşti şi duhovniceşti pot să şi-o arate astfel, prin faptul că țin şi păstoresc şi nu uită şi-şi pun sufletul pentru aleşii lui Dumnezeu, care sunt creştinii, pentru oile duhovniceşti ale lui Dumnezeu, pentru turma cea sfântă, pentru neamul cel sfânt, pe care l-a ridicat Dumnezeu din necunoaştere şi din neştiinţă. Unul dintre aceştia a fost Sfântul Efrem, care şi-a pus sufletul până la capăt, şi încă cu covârşire. A făcut lucrul acesta total diferit şi împotriva felului în care

Icoana Sfântului Efrem cel Nou aflată la Biserica Studenților din Cluj-Napoca, împodobită cu flori pentru Învierea Domnului, care s-a prăznuit în anul 2013 la 5 mai, ziua de pomenire a Marelui Mucenic

sau manifestat altii, cum a fost Simon vrajitorul care credea că poate cumpăra harul Duhului Sfânt şi să aibă harul dezlegării păcatelor, să aibă poate cine ştie ce har, pe care îl au preoţii, cu bani plătiţi, şi după aceea să-l folosească fără dragoste**,** fără să-l doară înima pentru ceilalţi, să-l ia pentru sine pentru bani, pentru a ajunge cunoscut, pentru avere, centru onoarea şi slava care i se va da. Şi să ştiţi că asemenea **L**ui Simon sunt mulţi şi acum printre noi şi suntem şi ne simţim aşa mulţi dintre noi. Şi dacă noi, preoţii, n-am fost astfel atunci când am ales preoţia - şi n-am ştiut de ce facem aceasta şi am făcut-o pentru că trebuie sau poate nu am făcut-o cu gând rău, ci deoarece, dacă am venit la Facultatea de Teologie, ne-am făcut si preoti -, si dacă nu a fost atunci acea ispită a lui Simon, poate fi oricând pe parcurs, în sensul că oricând poţi deveni un Simon, un om care să nu mai aibă înimă pentru ceilalţi, să nu te mai doară înima pentru oi, să fugi când aceştia vin cu necazuri, suferinţe şi dureri şi să aştepţi numai binele, numai ceea ce ţi-ar aduce bucurie, iar răul să-l dai la o parte şi să fugi. Întotdeauna există ispita aceasta pentru preoţi, dar să ştiţi că, dacă preoţii au ispita aceasta, atunci şi voi o aveţi, şi toţi avem ispita aceasta, pentru că toţi avem preoţia împărătească şi toţi suntem în ispita aceasta a lui Simon ori putem cădea în ea. Toţi putem să-i uităm pe toţi ceilalţi şi să ştim numai de noi şi de problemele noastre şi de mândria noastră şi de a ne vorbi lumea de bine spre a fi cinstiţi. Aceasta voia şi Simon vrăjitorul. Ce credeţi că voia? Să i se preţuiască harul lui şi puterile, aşa cum noi, rugându-ne, sau făcând cine ştie ce posturi sau osteneli pentru noi înşîne, vrem să ne vadă ceilalţi, să ne cunoască ceilalţi, să ne laude pentru asta, să ne cinstească, poate chiar să ne ceară rugăciunile, şi atunci cădem în aceeaşi ispită cu a lui Simon. Or, lucrurile acestea, harul

lui Dumnezeu, nu se dau pentru noi. Să ştiţi şi să urmăriţi în viaţa voastră, dacă vi se va da vreodată un har al lui Dumnezeu, o putere dumnezeiască, un dar de la Dumnezeu, o lumină, vi se vor da pentru atâta timp cât le veţi folosi pentru ceilalţi. Când nu le veţi mai folosi astfel, vi se vor lua. Dacă nu le folosiţi pentru ceilalţi, se iau de la voi.

Dumnezeu, când i-a zis lui Petru: „Mă iubeşti pe Mîne? Păstoreşte oile Mele. Mă iubeşti pe Mîne? Paşte mieluşeii Mei", auziţi cu câtă blândeţe zice „mieluşeii Mei". Dacă dă vreun har, îl dă pentru ceilalţi, ni-l dă ca să-l împărtăşim şi să-l dăm altora, nu pentru noi înşîne. Şi dacă dai altuia, ţi se dă şi ţie însutit şi înmiit. Aici e o taină a dragostei: fiecare dăruieşte celuilalt şi primeşte de la celălalt însutit şi înmiit. Iar când nu dai, nici nu primeşti; sau poţi primi, dar oricum nu te bucuri de ceea ce primeşti. Mai fericit este să iubeşti decât să fii iubit. Acesta e un cuvânt pe care creştinismul îl afirmă în alte mii de expresii care nu sunt formulate asa, ci altfel este exprimat prin alte cuvinte, dar care au acelaşi înţeles. Noi mergem, în general, după ideea că e mai bine să fii iubit, să fii preţuit, să fii vorbit de bine... Nu-i adevărat! Când zice Dumnezeu: „Mai fericit este a da decât a lua" (Fapte 20,35), e acelaşi cuvânt, dar formulat în alte cuvinte, aceeaşi expresie, acelaşi înţeles. Mai fericit este să iubeşti decât să fii iubit. Mult, mult mai fericit! Aceşti Sfinţi, aceşti Părinţi, cum a fost Sfântul Efrem, au înţeles lucrul acesta. Aceştia s-au dăruit şi au primit în lumea aceasta - cum a zis Mântuitorul - de o sută de ori mai mulţi fraţi, surori, mame, taţi, averi, pământuri, în înţelesul că, în momentul în care ţii la ceilalţi şi-i iubeşti şi-ţi pui sufletul pentru ei, şi-l pun şi ei pentru tine. Şi, cumva, şi cele ce simt ale lor pot deveni şi ale tale. Şi te îngrijeşti de ele ca şi cum ar fi ale tale, că te doare pentru ele, te doare pentru averea omului, pentru necazul lui, pentru durerea lui şi acestea devin şi ale tale. Şi oamenii ajung chiar să te ajute cu ceea ce au ei şi cu ce pot ei. Atâta de mult îi cinsteşte Dumnezeu pe cei ce ii iubesc pe copiii Lui. Ştiţi că voi sunteţi copiii Lui şi ceilalţi pe care îi vedeţi în jur sunt toţi copiii Lui; şi dacă voi îi iubiţi pe ei, şi Dumnezeu vă iubeşte. Aşadar, să nu cădem în ispita lui Simon. Aceasta nu este numai ispita preoţilor, este ispita multora. Este ispita tuturor care sunt în această preoţie universală, pe care cu toţii o avem. Toţi suntem preoţi în înţelesul acesta universal al cuvântului, adică mijlocitori, având datoria de a-l pune înaintea lui Dumnezeu pe celălalt, de a ne ruga pentru celălalt, de a mijloci, de a purta şi noi din povara celuilalt, de a duce şi noi din greutatea celuilalt. Toţi suntem preoţi în

privinţa aceasta şi toţi avem ispita lui Simon de a scoate în evidenţă faptul că ni se pare că avem harul, de a folosi acest har şi aceste rugăciuni şi osteneli spre a fi lăudaţi, vorbiţi de bine, cinstiţi, plătiţi, numai pentru aceasta, dar pentru ceilalţi nu, pentru că de ei uităm. Iar aceasta este o ispită îngrozitoare.

Dumnezeu să ne ajute şi să ne întărească pe toţi pentru rugăciunile Sfântului Efrem cel Nou.

SFÂNTUL EFREM CEL NOU
ÎNNOIRE SUFLETEASCĂ DĂRUITĂ OAMENILOR

Lumea în care trăim se îndepărtează şi se înstrăinează de Dumnezeu şi de poruncile Sale pe zi ce trece. Omul de azi nu mai este un om al duhului, d o persoană care trăieşte doar biologic, pentru confortul trupului şi desfătarea simţurilor. Poruncile evanghelice şi osteneala de a le pune în faptă pentru a vieţui creştineşte constituie o mare corvoadă pentru omul trupesc. Rugădunea, postul, milostenia, răbdarea, înfrânarea, partidparea Ia sfintele slujbe sunt lucruri greu de acceptat şi de înţeles pentru lumea modernă. De aceea, toate aceste constante ale vieţuirii duhovniceşti au fost eliminate, iar în locul lor au fost aşezate preocupările doar pentru binele material şi biologic. îndepărtarea de Dumnezeu şi de prindpiile vieţuirii creştine a adus însă un mare dezechilibru în sodetate şi o acută criză în viaţa individuală. Lumea s-a transformat într-o lume marcată de egoism şi răutate, de concurenţă şi lăcomie, de mindună şi comoditate, de mândrie şi dorinţă de afirmare de sine. Lumea a devenit o junglă, iar omul s-a transformat în lup pentru om *(homo homini lupus).* La tot pasul, suferinţă, boală, răutate, nedreptate, eşecuri şi multă durere. Toţi îşi doresc depăşirea acestor situaţii de criză şi caută soluţii. Unii caută ajutor de la oameni, de la autorităţi, de la media sau de la psihologi. Alţii, conştienţi de limitele mijloacelor omeneşti, găsesc izbăvire la Dumnezeu şi la Sfinţii Lui.

Un astfel de Sfânt, izbăvitor şi grabnic ajutător, este Sfântul Efrem cel Nou, un sfânt care a pătimit mult pentru credinţă şi care a băut tot paharul suferinţei umane. A pătimit în singurătate, fără să-l ştie rumeni, în floarea tinereţii, la doar 42 de ani, suferind timp de 8 luni chinuri, nedreptate şi prigonire pentru Hristos, iar, în cele din urmă, moartea sa martirică a fost o răstignire asemeni celei de pe Golgota, primind în

pântece străpungerea cu un lemn aprins, care i-a sfărâmat şi mistuit tot interiorul. Sfântul Efrem cel Nou a cuprins prin jertfa sa toată suferinţa sufletească şi trupească a omului. A gustat deplin din toate cele care-l răpun pe omul de astăzi: singurătatea, nedreptatea, prigoana, asuprirea, privarea de libertate pe nedrept, emoţia, teama, nesiguranţa zilei de mâine, bătaia, tortura, înlănţuirea, dureri crunte de cap (în care i-au fost bătute piroane), de mădulare (peste care a fost lovit cu sălbăticie), sfărâmarea organelor interne, a oaselor, smulgerea părului, a dinţilor, dopârţirea trupului. Dar în toiul acestor cumplite chinuiri a rămas neclintit prin puterea credinţei şi a rugădunii inimii şi prin sălăşluirea în el a Duhului Sfânt, roade ale atâtor ani de nevoinţă călugărească pe Colina Neprihăniţilor. Mântuitorul Iisus Hristos pătimea din nou într-însul, pentru că era nedespărţit de el, sălăşluia deplin în toată fiinţa Sfântului, care-şi prefăcuse sufletul în biserică vie a lui Hristos printr-o vieţuire îngerească.

Dumnezeu însă nu a vrut să rămână tăinuite sfinţenia şi mucenida mai presus de fire a Sfântului Efrem cel Nou, d, după mai bine de 500 de ani, l-a descoperit lumii de azi şi l-a preaslăvit ca să aducă alinare tuturor celor care pătimesc asemeni lui şi indură suferinţe cumplite în veacul durerii sau în vremurile dinaintea chinurilor. Doar că noi, cei de azi, culegem roadele cuvenite păcatelor noastre, în timp ce Sfântul Efrem cel Nou le-a răbdat pe toate pentru mărturisirea credinţei în Hristos şi doar pentru că era al lui Hristos. Dragostea şi ajutorul lui grabnic nu au limite şi nu sunt discriminatorii, cuprind orice suflet întristat şi covârşit de durere. Sfântul nu judecă pe nimeni, d îi iubeşte pe toţi. De ce oare, având în vedere cât de înrăiţi şi de haini suntem cei mai mulţi? Dorul lui nesăturat, izvorât din dragostea răstignită a Domnului Hristos, este de a-i vedea pe toţi, mai întâi biruind boldul morţii, durerea şi suferinţa, iar mai apoi, Înveşmântaţi în lumina învierii, biruind moartea şi cuprinzându- se în îmbrăţişarea iubirii dumnezeieşti, în slava cerească şi veşnică. împărăţia Cerurilor este patria şi destinaţia definitivă a omului, nu lumea trecătoare ce se încheie la mormânt. Dar omul de azi nu vrea să mai audă sau să se mai trudească pentru acest ţel. Lumea de aid e mai la îndemână şi mai atrăgătoare pentru voia şi plăcerea proprie.

În acest context de orientare spre plăcere cauzatoare de durere, cu multă dragoste, cu multă smerenie, cu multă delicateţe, Sfântul Efrem cel Nou pătrunde în vieţile noastre astăzi, înainte chiar ca noi să-l

cunoaştem. Are atâta milă şi iubire pentru omul aflat în suferinţă, pentru cel care pătimeşte ca şi el odinioară (noi, din pricina păcatelor, el, din dragoste pentru Hristos). Şi, în duda tuturor răutăţilor şi a nevrednidilor noastre, ne mângâie cu surâsul său dumnezeiesc, ne ia de mână, ne oblojeşte rănile şi ne dă o nouă şansă, ca, vindecaţi sufleteşte şi trupeşte, dar şi îndreptaţi şi înnoiţi întru Hristos, să păşim cu fermitate pe calea mântuirii. Darul său cel mai de preţ pentru noi nu e vindecarea, sau reuşita, sau izbăvirea din greutăţile care ne zdrobesc, d ceea ce urmează după aceea.

Cel care l-a cunoscut pe Sfântul Efrem cel Nou şi a primit ajutorul lui nu-l mai poate uita. Nu-l poţi uita pe Prietenul care, fără să-ţi ceară nimic în schimb, te-a smuls din ghearele morţii atund când nimeni nu mai dădea doi bani pe tine. Cel care l-a cunoscut pe Sfântul Efrem nu vrea să piardă prietenia, iubirea şi însoţirea lui. Iar pentru a fi prietenul fidel al Sfântului Efrem cel Nou trebuie să fii bineplăcut lui Hristos, al cărui prieten şi casnic este Sfântul *(Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc* - Ioan 15,14). Aşadar, darul cel mai de preţ al Sfântului pentru noi este credinţa lucrătoare în faptă şi înnoirea lăuntrică. Suntem cu toţii prietenii Sfântului dacă, după ce am primit ajutorul lui, ne întoarcem la credinţa cea adevărată, care nu este una teoretică sau declarativă, ci credinţă făptuitoare prin iubire şi prin toată virtutea sădită în noi la Taina Botezului şi a Mirungerii. Aceasta este lucrarea tainică a Sfântului Efrem cel Nou: ne smulge din ghearele morţii şi ale iadului şi ne călăuzeşte, primenindu-ne mai întâi lăuntric, spre înălţimile cereşti ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Ca unii ce, prin mila lui Dumnezeu, suntem martori umili ai nenumăratelor minuni pe care Sfântul Mare Mucenic şi Tămăduitor Efrem cel Nou le săvârşeşte în zilele noastre, aşezăm la inima ta, iubite frate în Hristos, aceste nevrednice cuvinte de mărturisire a lucrării sale dumnezeieşti. Primeşte-le şi, printr- însele, apropie-te de el. Ai încredere, nu te va dezamăgi, cum fac oamenii vicleni astăzi. Te iubeşte şi te aşteaptă cu braţele deschise să-ţi fie prieten tainic şi statornic călăuzitor pe calea vieţii acesteia, pentru ca împreună cu el să te bucuri mai apoi de slava şi frumuseţea negrăită a împărăţiei cereşti!

Cel mai nevrednic dintre preoţi
Pr. Mihai Iordăchescu

MĂRTURII ALE MINUNILOR SĂVÂRŞITE DE SFÂNTUL EFREM CEL NOU

FOTOGRAFIA CREDINŢEI

Ne-a învrednicit Dumnezeu să ajungem în insulele din Grecia şi să cunoaştem pe Sfinţii Efrem cel Nou şi Irina Hrisovalantou şi să ne bucurăm de icoana Preasfintei Născătoare de la Tsampika.

Când am ajuns la Sfântul Efrem, sora mea, Mihaela, a fost puţin zdruncinată la vederea moaştelor, gândind că e doar un schelet acolo. A încercat apoi să facă nişte poze, dar nu a reuşit deloc, deşi alţi oameni reuşeau foarte uşor acest lucru. A încercat să facă poze la catapeteasmă şi a reuşit, dar când voia să facă fotografii la racla Sfântului, nu reuşea deloc (se vedeau numai pete colorate). Şi-a dat seama că a greşit mult zicând că acolo e un schelet şi a început să se căiască pentru ce gândise.

Plângea şi se ruga. Se vedea că-i pare rău. S-a dus la sfintele moaşte şi a pus mâna pe raclă, plângea şi se ruga. Apoi plângea şi mai tare şi eu m-am apropiat s-o liniştesc, dar ea mi-a zis: „Îmi ard mâinile!" Apoi a început şi mai tare să plângă zicând: „Acum mâinile mele sunt reci ca gheaţa. M-a părăsit Sfântul". Când a ridicat mâinile de pe sticla care acoperea racla cu trupul Sfântului, aceasta era asudată, transpirată... sora mea a început să plângă şi mai tare, de ţi se rupea inima. Eu am încurajat-o, zicându-i că acesta e un semn al Sfântului că există şi că acolo nu e un schelet, ci moaşte de Sfânt. Am ieşit apoi prin curte şi când s-a mai liniştit, a mers iar la raclă şi de astă dată a reuşit să facă o fotografie, semn că Sfântul a iertat-o. Mulţumim, Sfinte Efrem, că ne-ai îngăduit să ajungem în casa ta. Sper să mai ajungem acolo. De atunci, mare este nădejdea noastră în ajutorul lui.

Când sora mea, Alexandra, era în spital, soţul ei a dormit prima noapte cu fiica lor, apoi a lăsat-o cu noi, pentru că nu putea dormi, căci fetiţa plângea, stătea trează, parcă simţea lipsa mamei. A zis soţul ei că fetiţa plângea şi el nu ştia ce să-i facă şi l-a rugat pe Sfântul Efrem s-o liniştească. Lângă fetiţă sunt două icoane, a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi a Sfântului Efrem. Soţul surorii mele a spus că a văzut ca o lumină ieşind din icoana cu Sfântul Efrem şi fetiţa s-a liniştit. El şi-a zis că o fi fost farul de la vreo maşină, dar eu sunt încredinţată că a fost Sfântul. Cred că şi el crede la fel.

îţi mulţumim, Sfinte Efrem, pentru ajutor!

Alina Dobaşu, 19 septembrie 2010

Mă numesc Mihaela Striblea, sunt din judeţul Botoşani, iar acum locuiesc în Cipru împreună cu soţul şi o mare parte din familia mea. Vreau să vă spun că, de când sunt în această ţară minunată (Cipru), am

avut parte de cele mai minunate momente din toată viaţa mea: am fost la Sfântul Mormânt la Ierusalim, la moaştele Sfântului Nectarie, precum şi la cele ale Sfântului Efrem cel Nou, a cărui minune vreau să v-o împărtăşesc în rândurile ce urmează.

Pentru unii ar putea părea o coincidenţă, însă pentru mine a fost o minune adevărată, un semn dăruit de Sfântul Efrem, mai bine spus. După ce am citit cartea cu minunile Sfântului Efrem, m-am hotărât să vă scriu la rândul meu, chiar dacă nu am primit neapărat un ajutor de la el (aşa cum şi-au împărtăşit toţi bucuriile), însă am primit un semn, care e la fel de important pentru mine. Mi-a demonstrat mie, unei păcătoase, că e viu şi prezent în sfânta raclă şi că aude şi că simte cu ce inimă vii la el.

Aşadar, cu câteva luni în urmă, am fost cu sora mea într-o croazieră în patru insuliţe din Grecia. Am fost şi în Pireus, iar grupul nostru a preferat să meargă la Atena la cumpărături, însă eu cu sora mea şi încă două doamne am hotărât să mergem cu excursia organizată de pe vas la Sfântul Efrem cel Nou... şi simt tare bucuroasă că am ales aceasta. Drept să spun, nu ştiam mai nimic despre acest nou Sfânt, dar acum, că l-am cunoscut, este unul din Sfinţii mei de suflet.

După un drum cu autocarul de aproximativ o oră, am ajuns la Nea Makri, la Mănăstirea Sfântului Efrem. Aici, Sfântul mi-a arătat de două ori că este prezent şi că nu trebuie să mă mai îndoiesc vreodată de acest lucru.

Cum m-am dat jos din autocar, în loc să mă smeresc şi să intru cu frică şi luare-aminte în Sfânta Mănăstire, eu umblam indiferentă, făcând poze şi minunându-mă de locurile frumoase din împrejurimi. .. eram un simplu turist, cu trup, dar nu şi cu suflet. Când am intrat în biserică, am văzut că racla cu moaştele Sfântului Efrem era în dreapta. Aceasta fiind transparentă, înăuntru se poate vedea descoperit Sfântul, care e întreg. Eram foarte indiferentă când m-am uitat la el şi îmi veneau tot felul de gânduri rele şi de îndoială... eram doar curioasă... însă Sfântul mi-a citit gândul şi mi-a văzut inima, aşa că mi-a dat o lecţie pe care nu am să o uit vreodată.

După ce m-am închinat repede, cu o oarecare răceală, am trecut la făcut poze... că doar eram turistă. De fapt, am încercat să fac fotografii, pentru că imediat după ce am avut gândurile respective, am crezut că mi s-a stricat aparatul foto. Şase poze la rând mi-au ieşit în ceaţă, nu se înţelegea nimic. De fapt, Sfântul nu îngăduia să-i fac eu poze, însă abia mai târziu am înţeles asta. Surorii mele şi celorlalţi care făceau fotografii le ieşeau clare, numai mie nu. După ce am văzut că nu-mi iese nici o poză, am intrat în panică şi i-am dat aparatul foto

surorii mele să văd dacă nu cumva are camera probleme, însă ei i-a ieşit fotografia cu racla Sfântului perfect şi foarte clară. I-am luat aparatul din mâini şi, îndreptând obiectivul către sfântul altar, am făcut o fotografie care mi-a ieşit perfect. Imediat după aceasta, am încercat să fac iarăşi o fotografie Sfântului care, din păcate, iar nu m-a lăsat, deoarece poza ieşise într-o mare ceaţă. Atunci am înţeles că nu camera foto era de vină, ci indiferenţa cu care eu l-am tratat pe Sfântul Efrem. Îndată am lăsat aparatul foto şi m-am apropiat de sfânta raclă cu părere de rău şi am început a mă ruga Sfântului din toată inima să mă ierte pe mine, păcătoasa. L-am implorat să mă ierte şi i-am făgăduit că voi crede cu adevărat în el şi că nu mă voi mai îndoi vreodată de el.

După un răstimp de cugetare şi părere de rău am îndrăznit să fac o fotografie la raclă şi... lucru minunat! Sfântul m-a iertat şi mi-a îngăduit să-i fac o fotografie, iar aceasta era clară. Mie nu-mi venea a crede şi eram nespus de fericită. Mare eşti, Doamne, întru Sfinţii Tăi!

A doua întâmplare s-a petrecut cam la un sfert de oră după cele relatate mai sus, iar Sfântul Efrem mi-a arătat încă o dată că trebuie să cred în el fără îndoială.

Stăteam la racla lui cu palmele lipite de sticla de deasupra şi mă rugam, spunându-i oful meu, mărturisindu-i tot ce aveam pe suflet, când, deodată, simt cum mi se încălzesc palmele dedesubt. Mi se încălzeau din ce în ce mai tare şi îmi era parcă greu să le dezlipesc de pe sfânta raclă... de altfel, nici nu am încercat să fac aceasta, pentru că era foarte plăcut ceea ce simţeam. Doamne, cât de emoţionată am putut fi, însă am stricat tot când am văzut-o pe sora mea în spate şi i-am spus: „Alina, palmele mele îmi iau foc!". Şi din clipa aceea, totul s-a ruinat; îndată ce i-am spus surorii mele ce se întâmpla, palmele mi s-au răcit ca gheaţa... ele transpirau din pricina aerului rece pe care îl simţeam, iar racla era udă de la palmele mele, care de data aceasta erau reci ca gheaţa.

M-am emoţionat atât de tare, încât nu mă mai puteam opri din plâns. Ce emoţie puternică am trăit în acele clipe! Însă nu plângeam de deznădejde, aşa cum credea sora mea, anume din cauză că încetase căldura, ci plângeam de emoţie că nu am crezut în el de prima dată şi că l-am supărat cu gândurile mele de la început... şi mai plângeam pentru că nu îmi venea să cred ceea ce se petrecuse, pentru că aşa ceva eu numai în cărţi citisem şi nu credeam că este cu putinţă vreodată să simţi atât de mult prezenţa unui Sfânt.

Pentru mine a fost şi rămâne o mare minune şi îl rog pe Sfântul meu drag să mă ierte şi să mă păzească şi să mă primească tot timpul la el, căci, cu siguranţă voi mai ajunge la el, arătându-i multă dragoste şi

respect.

Fotografiile de care am pomenit mai sus le-am păstrat spre mărturie sufletului meu.

Îl iubesc tare mult pe Sfântul Efrem şi mă simt atât de protejată când vorbesc despre el, încât nu cred că pot găsi cuvintele potrivite pentru a spune într-adevăr ce simt - cred că e o combinaţie între dragoste, teamă, nădejde, emoţie, încredere, protecţie...

Mihaela Striblea, 8 octombrie 2010

Unde ne vom ascunde ori furişa de dumnezeiasca ta privire, Sfinte Părinte Efrem, căci toate ale noastre îţi sunt cunoscute prin puterea Duhului Sfânt. De aceea, te rugăm ca pe un bun şi milostiv povăţuitor, vădeşte întunericul nostru şi pune în noi putere să ne preschimbăm în fii ai luminii.

TU CREZI ÎN DUMNEZEU

încep prin a mă prezenta: mă numesc Tudorache Elena Cristina, în vârstă de 31 de ani, judeţul Iaşi.

Eram o femeie împlinită, cu un copil minunat, un soţ la fel şi un serviciu mult visat la Institutul Oncologic Regional (secţia terapie intensivă), dar totul s-a schimbat într-o clipă când, în vara anului 2013, am fost plecaţi în Italia în concediul cel mult visat. După câteva zile de concediu, intrând în apă, am făcut o criză convulsivă şi am fost dusă la spital, unde am fost diagnosticată cu tumoră cerebrală.

Am dorit să revin în ţară pentru mai multe investigaţii, deoarece am foarte mare încredere în profesorul Poeată, medic chirurg ce a mai avut o multitudine de cazuri tratate cu succes. Revenită în ţară, am luat legătura cu domnul profesor şi imediat am fost operată. Coşmarul a continuat când rezultatul de la anatomie patologică a confirmat un crunt diagnostic: glioblastom. A trebuit să merg să fac radioterapie la Bucureşti, pentru că în spitalul în care lucram medicul era în concediu prenatal, iar chimioterapie fac cu pastile.

În ultima săptămână de radioterapie, căzusem într-o depresie, chiar dacă în tot acest timp am avut toată familia alături, soţul a stat în toată această perioadă la Bucureşti. într-una din nopţi, am plâns foarte mult. Deznădăjduisem şi, într-un final, am adormit plângând. În acea noapte, am visat un preot cu barbă neagră, mare, îmbrăcat ca un călugăr. M-a luat de mână şi m-a întrebat: „Fată, tu crezi îh Dumnezeu?". Eu am răspuns suspinând că da, la care el mi-a răspuns: „Nu se vede că ai crede, nu eşti sigură, când crezi în Dumnezeu trebuie să crezi cu tot sufletul, să nu deznădăjduieşti!". Părintele m-a întrebat de foarte multe ori dacă cred sau nu în Dumnezeu şi mi-a spus, la

sfârşitul discuţiei, să cred în Dumnezeu cu toată fiinţa mea şi să mă uit bine la el, ca să îmi dau seama cine este.

Nu am să uit acest vis toată viaţa mea! Dimineaţă i-am povestit soţului visul şi eram foarte curioasă ce preot fusese, nereuşind să îmi dau seama cine era.

La terminarea tratamentului, mi-am propus să merg împreună cu fata şi cu mama la mănăstire la Prislop, la mormântul părintelui Arsenie Boca; auzisem că este foarte frumos. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am plecat şi am ajuns sănătoşi.

După ce am vizitat mănăstirea şi împrejurimile, am trecut pe la poarta mănăstirii, unde era o doamnă cu obiecte bisericeşti de vânzare. Eram mai multe femei care ne uitam la acele obiecte, toate eram îmbrobodite, nu eram eu mai deosebită cu nimic. La un moment dat, doamna care vindea acele obiecte m-a luat deoparte şi mi-a spus: „Să ştii că te vei face bine; roagă-te acestui Sfânt şi totul va fi bine". Ea mi-a dat o carte cu viaţa, minunile şi acatistul Sfântului Efrem cel Nou (despre care eu nu auzisem până atunci). Când am văzut imaginea de pe carte a Sfântului Efrem, m-am înfiorat; era călugărul din visul meu! Nici acum nu pot să cred că eu, păcătoasa, am putut avea un astfel de vis! Doamna respectivă mi-a spus în câteva cuvinte despre Sfântul Efrem cel Nou, că are sfintele moaşte în Grecia şi că ea organizează, prin Patriarhie, pelerinaje şi că acolo e ceva de vis, că la întoarcerea din ultimul pelerinaj o femeie care nu vedea cu un ochi a început să vadă. M-a rugat să îi dau adresa ca să-mi trimită puţin ulei din candela sfântului şi m-a încredinţat că, cu rugăciune, totul o să fie bine.

De la Prislop la Iaşi este drum lung, aşa că am citit pe nerăsuflate acea carte, în care m-am regăsit într-o minune deja săvârşită. O femeie a fost operată la cap şi îşi mai dorea încă un copil, şi parcă m-am văzut prin acea minune, pentru că îmi doresc enorm de mult încă un copil. A mai făcut Sfântul o minune într-o zi de 29 aprilie şi am tresărit din nou, deoarece la acea dată este ziua mea de naştere.

Ajunşi acasă, am fost la socrii mei să îi vizităm, căci nu îi văzusem de la începutul tratamentului. Soacra mea lucrează la o mănăstire din centrul oraşului Iaşi şi voiam să o rog să îmi cumpere o icoană cu Sfântul Efrem cel Nou. Mare mi-a fost mirarea când soacra mea mi-a arătat icoana Sfântului şi uleiul de la candela sa din Grecia. Acestea fuseseră aduse de o colegă care a fost în pelerinaj în Grecia şi mi le-a dăruit mie.

Eu consider că totul a decurs foarte bine stabilit: şi visul, şi femeia de la Prislop, şi soacra mea care avea aceeaşi icoană. A fost, şi cred cu putere şi cu convingere, o minune de la Sfântul Efrem cel Nou.

Acum, când scriu aceste rânduri, am mai terminat o parte din

tratament, am repetat RMN-ul cerebral şi profesorul care m-a operat mi-a spus că a ieşit *„surprinzător de bine”.*

Mulţumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfântului Efrem cel Nou şi tuturor Sfinţilor pentru tot ajutorul!

Am mare încredere în Sfântul Efrem şi că va fi bine, că eu trebuie să fiu bine ca să mai fac încă un copil, o surioară, cum zice fiica mea, Maria, căd ea vorbeşte cu Doamne-Doamne şi îi dă [Sfântului] o surioară, spunându-mi: „Mami, când voi avea o surioară, îi vom pune numele Efremia, vrei, mami?". Cu siguranţă aşa voi face!

Slavă Ţie, Doamne, pentru toate!

Elena Cristina Tudorache, Iaşi, 19 decembrie 2013

Cuprinzându-ne cu privirea ta dumnezeiască vieţile, îţi sunt cunoscute deplin toate gândurile, simţămintele şi faptele noastre cele din trecut, de acum ori din viitor, Preacuvioase Părinte Efrem. Pentru aceea, simţind cu încredinţare că blândeţea mijloririlor tale se aşterne asupra noastră, ne întărim în credinţă şi, mulţumind pentru toate, îţi grăim cu putere: Bucură-te, Sfinte Efrem, izvor viu de viaţă dătător, dintru care ne potolim însetarea după Dumnezeu!

S-A LINIŞTIT, S-A LUMINAT, S-A ÎMPĂCAT

Vreau să vă povestesc o întâmplare care s-a petrecut într-o parohie românească ce se află într-o altă ţară. Am aflat-o de la mama mea, care a fost nevoită să plece la muncă în străinătate. Cu mila lui Dumnezeu, ea a găsit şi acolo o biserică ortodoxă, în care se adună românii din mai multe orăşele vecine. Este o mare mângâiere pentru ei această biserică, pentru că numai în ea se pot simţi ca acasă.

Aşadar, s-a întâmplat într-o zi să vină în parohia lor o doamnă care, deşi fusese ortodoxă cu mulţi ani în urmă, la un moment dat, a trecut la neoprotestanţi. Era foarte zbuciumată, sărmana femeie. Se arăta împotrivitoare faţă de tot ceea ce ţinea de Ortodoxie, de rânduielile bisericeşti, de Sfintele Taine. Nu dorea nici măcar să guste din anafura sau din aghiazmă. Prezenţa ei era împovărătoare pentru cei din jur. Se simţeau venind de la ea o răceală şi o nelinişte cutremurătoare.

Nu ştiu cum s-a făcut, dar într-o zi, acea femeie a primit şi a dorit să citească o carte despre viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou. Atunci s-a petrecut în sufletul ei ceva de nedescris. Lacrimile îi curgeau şiroaie în timp ce citea, inima ei împietrită şi răzvrătită se înmuia şi se îmblânzea, cugetul ei orbit începea din nou să vadă lumina Adevărului.

După ce a citit toate mărturiile şi toate rugăciunile adresate Sfântului Efrem, femeia a simţit o dorinţă arzătoare de a se întoarce la Ortodoxie. Aşa a început să se spovedească, să se împărtăşească şi să trăiască bucuria înnoirii, care se revărsa pe chipul ei ca o lumină lină. Sufletul ei s-a liniştit, s-a luminat şi s-a împăcat cu toate acele adevăruri pe care nu demult le tăgăduia cu o hotărâre înspăimântătoare. Prezenţa ei a devenit pentru toţi o bucurie.

Cât de minunat lucrează Dumnezeu prin Sfinţii lui!

P. P., România, 4 aprilie 2013

Mila ta cea îndelung răbdătoare intră până în tainiţele cele mai ascunse ale inimilor noastre, dumnezeiescule Părinte Efrem, pre-schimbându-ne şi înnoindu-ne lăuntric, şi strămutând vieţile noastre întru lumina Domnului Hristos. Nu înceta a ne fi alături în toate zilele vieţii noastre, ca, izbăvindu-ne dintru puterea păcatului şi a necunoştinţei, să ne învrednicim a primi cu recunoştinţă împărtăşirea cu Sfintele Taine.

ÎL SIMŢEAM, CHIAR DACĂ NU ÎL VEDEAM

Mă numesc Andra H., am 29 ani şi sunt din Cluj-Napoca. Am simţit nevoia să îmi descarc sufletul şi să spun cum l-am cunoscut pe Părintele Efrem.

Se fac 6 ani de când scumpa mea surioară a decedat. Moartea ei a fost prăbuşirea mea, „îngroparea" mea în întuneric, în necredinţă. Nu înţelegeam de ce Dumnezeu mi-a luat sora, cu ce a greşit, de ce atât de tânără, avea doar 18 ani (a murit într-un accident de maşină şi am avut mult timp un sentiment de culpabilitate pentru că, fără să credeţi că sunt paranoică, am avut o previziune şi am văzut că surioara mea urma să fie îngropată). Mă simţeam vinovată că nu am încercat să îi spun ceva, să o avertizez în legătură cu ceea ce simţeam şi văzusem. Şi asta am simţit exact cu o zi înainte de tragicul accident.

Când mama mea mi-a spus că Ioana nu mai e, totul s-a năruit în jurul meu. In acea noapte am strigat cu toată puterea mea, uitân-du-mă la Cer, că îl urăsc pe Dumnezeu pentru că mi-a făcut asta fără să se gândească măcar la suferinţa părinţilor mei. Şi aşa mi-am pierdut credinţa în Dumnezeu.

Nu pot să spun că înainte eram o femeie foarte credincioasă, dar mă rugam atunci când simţeam nevoia, vorbeam cu Dumnezeu ca şi cu un prieten. Nu mergeam des la Biserică, pentru că îmi făceam prea mari păcate, nu aveam răbdare să stau la slujbă, gândurile îmi zburau în altă parte. Preferam să merg la Biserică doar să aprind o lumânare, să spun o rugăciune, să Ii mulţumesc lui Dumnezeu pentru tot ce aveam şi

plecam liniştită acasă.

Au trecut aproape 6 ani din momentul în care mi-am pierdut şi puţina credinţă pe care o aveam. Din ziua în care Dumnezeu mi-a luat sora, eu am devenit un alt om. înainte de noaptea aceea neagră, eram o persoană foarte ambiţioasă, luptam să fac ceva în viaţă, învăţam foarte mult că să ajung cineva şi mai ales să îmi fac părinţii să fie mândri de mine. După moartea surorii, mi-am pierdut ambiţia, dorinţa de a face ceva, m-am plafonat total, iar zilele treceau pe lângă mine fără ca măcar să îmi pese că nu fac nimic. Din fata ambiţioasă, am ajuns să fiu o nepăsătoare, o leneşă care nu mai lupta pentru nimic, ci aştepta să mai treacă o zi din viaţa ei. Şi uite aşa, au trecut 6 ani, în care am renunţat la planurile mele, la tot. Nu mă mai simţeam capabilă de nimic, nu mai aveam încredere în mine, nu mă interesa nimic. Lui Dumnezeu nu mă mai rugam deloc. Nu îi ceream nimic şi nici nu îi mulţumeam pentru ceva. Dar îmi simţeam sufletul negru, împovărat, mă simţeam murdară. Mă simţeam într-o groapă din care nu mai puteam ieşi şi nici nu Ii ceream lui Dumnezeu să îmi întindă mâna Lui, căd doar El mă putea scoate din situaţia asta.

Înainte de Crăciun, în 2013, îmi trimisese o prietenă dragă mie un cadou din Italia, ea fiind acolo de câţiva ani. Trebuia să merg la mama ei acasă după pachet (mama prietenei mele era şi este o doamnă foarte credindoasă; mergea mereu la Biserică, pleca în pelerinaje, se ruga toată ziua). Ajungând la dânsa acasă, m-a întrebat cum îmi mai merge, cum sunt, m-a întrebat şi de nişte operaţii pe care le suferisem - prietena mea îi povestise ce am păţit.

I-am răspuns că sunt mai bine, dar nu ştiu când o să îmi revin cu totul, că sunt tare nefericită pe toate planurile. Şi atunri dânsa a căutat printre nişte cărţi şi mi-a întins o carte, spunându-mi: „Uite, dteşte cartea Părintelui Efrem, o să-ţi facă bine". Eu nu auzisem niciodată de Efrem. Îmi spusese că aici, la Cluj, într-o Biserică, se află papucul lui şi, dacă vreau, mă duce într-o zi acolo. Am luat cartea pentru că nu voiam să o refuz.

Am ajuns acasă cu cartea şi, după ce trecuseră 3-4 zile în care am ţinut-o pe noptieră, într-o seară, m-am gândit să încerc să citesc puţin din carte, dacă tot am primit-o de la mama prietenei mele dragi. Ţin să spun că pe tot parcursul lecturii am avut nişte stări de frică, eram agitată, mă gândeam că poate, deoarece sunt aşa păcătoasă, Părintele Efrem nu vrea să citesc. Când m-am pus în pat, iar m-a luat o frică, mă tot uitam prin casă, mă gândeam că, dacă apare Părintele în faţa mea, ce fac? În a doua seară am continuat să citesc, dar nu îmi mai era aşa frică. Şi, la terminarea cărţii, am prins drag de Părintele Efrem.

Într-o după-masă, mergeam la bibliotecă să duc nişte cărţi, când am simţit nevoia să intru într-un magazin bisericesc şi privirea mi s-a îndreptat către o iconiţă cu Sfântul Efrem. Am cumpărat-o şi, întorcându-mă acasă cu iconiţa strânsă în braţe, am realizat că am o stare de fericire. Am început să citesc şi acatistul şi am început să spun în gând aproape zilnic numele Părintelui. Simţeam că mă aude şi pe mine cineva, îl simţeam pe Părintele, chiar dacă nu îl vedeam. îmi doream noaptea să mă pun să dorm şi să îmi apară în vis. Nu s-a întâmplat asta, dar eram mulţumită că aveam o stare de bine când mă gândeam la Părintele, simţeam că e ocrotitorul meu, începusem să mă rog şi nu uitaţi că 6 ani de zile nu m-am rugat.

Eu şi cu iubitul meu deţinem o afacere, dar, având în vedere că este criză şi că oamenii nu mai au posibilităţi financiare, nici afacerea noastră nu funcţiona. Eram în urmă cu chiria spaţiului şi primiserăm vestea că, dacă nu plătim chiria pe lunile restante, contractul de închiriere se va rezilia. Amândoi eram supăraţi, nu găseam o soluţie, nu ştiam ce să facem ca să nu trebuiască să închidem afacerea, căci altă sursă de venit nu aveam. M-am gândit la Părintele Efrem. M-am aşezat lângă icoana lui şi mă gândeam: „Cum să îi cer Părintelui să mă ajute pe partea financiară? Cum să fac asta? Nu se cuvine aşa ceva". Aşa că l-am rugat pe Părintele Efrem să facă o minune, să ne ajute, căci nu avem nici o soluţie. I-am cerut iertare dacă îl supăram cu rugămintea mea, dar toate speranţele erau în Sfântul Efrem. Şi Părintele a făcut o minune în noaptea respectivă: iubitul meu a fost ajutat cu o sumă de bani şi nu am fost daţi afară din spaţiu a doua zi. I-am mulţumit din suflet că ne-a ajutat, pentru că altfel nu aveam nici o soluţie.

Zi de zi mă gândesc la Părintele, simt că el este ocrotitorul meu, că Dumnezeu mi-a întins mâna Lui prin Părintele Efrem ca să ies din întunericul care îmi măcina sufletul trist. Datorită Sfântului Efrem, L-am reîntâlnit pe Dumnezeu şi acum ştiu că, chiar dacă 6 ani nu m-am rugat şi am uitat de Dumnezeu, El nu a făcut-o. De asta mi l-a trimis pe Sfântul Efrem, ca să cred din nou în El şi să ies din groapa în care trăiam.

Acum îmi pun toată nădejdea în Dumnezeu şi în Sfântul Efrem şi ştiu că o să mă ajute să fiu din nou o persoană ambiţioasă, o să mă ajute să îmi recapăt încrederea în mine şi o să mă ocrotească. îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi l-a trimis pe Sfântul Părinte Efrem!

Andra H,, Cluj-Napoca, 10 februarie 2014

Cunoscând adâncurile deznădejdii şi măsura veşnică a despărţirii de Domnul, Preacuvioase Părinte Efrem, vii cu grăbire la cei doborâţi de mâhnire, spre a-i mângâia şi a-i încredinţa că dragostea Sfintei Treimi

este desăvârşită pentru toţi oamenii. Adu-ne tu în inimi susurul cel lin al bucuriei lui Dumnezeu, ca, spulberându-ne tot întunericul şi pâcla deznădejdii, să intre şi în viaţa noastră razele strălucirii dragostei dumnezeieşti.

AJUTOR ÎN ACESTE VREMURI DE APOSTAZIE

- scrisoare către un părinte duhovnic -

Părinte, am promis să dau mărturie despre intervenţiile Sfântului Efrem în viaţa familiei noastre. în urma discuţiei de duminică cu dumneavoastră, când m-aţi sfătuit să-l rog pe Sfântul Efrem să o viziteze pe sora mea la spital, iată ce s-a întâmplat astăzi (1 iulie 2014):

Cumnatul meu şi nepoţii, Alexandru şi Andrei, aşteptau să intre să o vadă pe sora mea, care se află internată la Spitalul de Neurochirurgie din Iaşi, secţia Reanimare, în stare foarte gravă, în urma a două accidente vasculare recente şi a unei operaţii de cancer de col. Dintr-o dată, le-a apărut în faţă un călugăr înalt, care i-a întrebat pe cine aşteaptă să vadă. Ei au răspuns, iar călugărul a intrat cu ei să o vadă pe sora mea. Le-a dăruit ulei sfinţit de la Mănăstirea Sfântului Efrem cel Nou de la Nea Makri, o iconiţă cu Sfântul Efrem şi o iconiţă cu Sfântul Nectarie şi i-a sfătuit să o ungă în fiecare zi pe sora mea cu uleiul sfinţit şi să se roage acestor Sfinţi. Nepoţii mei l-au întrebat de unde vine, iar el a răspuns că vine de la Muntele Athos din Grecia. Călugărul a ieşit, iar ei au rămas să o ungă pe sora mea cu uleiul sfinţit. Imediat a apărut şi medicul care o tratează pe sora mea şi i-a anunţat că starea surorii mele se ameliorase ca prin minune, că nu se mai punea problema dializei, rinichii şi-ar putea prelua funcţiile în câteva zile, iar rezultatul de la CT (computer tomograf) arată că nu sunt modificări majore în urma accidentelor vasculare. Cumnatul şi nepoţii au rămas fără grai, dat fiind faptul că de câteva zile sora mea se afla într-o stare de comă medie.

După câteva minute, când au ieşit din spital, l-au mai întâlnit încă o dată pe călugărul înalt şi au stat de vorbă încă câteva minute. Cumnatul meu i-a dăruit 10 lei pentru uleiul sfinţit şi iconiţe, dar el a refuzat să-i primească.

Întâlnirea aceasta neaşteptată cu monahul de la Muntele Athos le-a dat foarte mult de gândit nepoţilor şi cumnatului meu. Ea s-a produs nu întâmplător, ci în momentul în care sora mea se zbate între viaţă şi moarte. Alexandru, fiul ei cel mare, L-a uitat pe Dumnezeu, iar soţul ei are modul lui aparte de a aborda credinţa.

Când mi-au relatat cu emoţie în glas cele întâmplate astăzi la spital, le-am spus că eu cred cu tărie că întâlnirea a fost cu Sfântul Efrem însuşi. (Ştiţi că sora mea s-a rugat mult Sfântului înainte şi după

operaţia de cancer şi a venit în fiecare duminică seara la Paraclisul Sfântului de la biserica din Iaşi, unde se află papucelul, mărturisind că o întăresc mult aceste rugăciuni şi că Sfântul Efrem i-a fost alături în timpul operaţiei. De asemenea, am citit, într-una din mărturiile pe care mi le-aţi trimis, despre întâlnirea cu Sfântul Efrem a unui tânăr din Iaşi, în biserica Sfântului Haralambie, că Sfântul a dat acelaşi răspuns când a fost întrebat de unde vine: de la Muntele Athos din Grecia. Iar trăsăturile lui erau aceleaşi: înalt şi slab.)

Acum ştiu că, dacă Dumnezeu va hotărî să o ia pe sora mea, Sfântul Efrem îi va întoarce la credinţă pe copiii şi pe soţul ei. De altfel, cumnatul meu a şi mărturisit că întâlnirea neaşteptată cu monahul de la Sfântul Munte l-a şocat şi va avea mult de meditat. Sunt multe intervenţii ale Sfântului Efrem cel Nou în viaţa familiei noastre, dar aceasta a fost cutremurătoare. În durerea, neputinţa şi păcătoşenia noastră, Sfântul ni s-a arătat şi ne-a venit grabnic în ajutor la rugăciunea noastră măruntă. Eu sunt copleşită de emoţie, iar cuvintele nu pot să exprime exact intervenţia Sfântului.

Slavă Ţie, Doamne, pentru Sfinţii pe care ni i-ai trimis în ajutor în aceste vremuri!

L. D., *Montreal, Canada, 1 iulie 2014*

Arătându-te aievea celor pe care îi cuprinzi în rugăciunile tale, le pui temelie nouă vieţii, Preacuvioase Efrem, luminându-le sufletele cu mireasma bucuriei, a nădejdii şi a credinţei. Fii nouă neîncetat ajutător şi ocrotitor, ca, lucrând cu înţelepciune în răstimpul acestei vieţi pământeşti, să gustăm deplin din puterea cea dumnezeiască a Evangheliei.

SFÂNTUL CARE NU TE LASĂ LA GREU

În această miercuri, am vorbit la telefon cu mama mea. Dânsa lucrează în Italia de câţiva ani şi merge acolo, în fiecare săptămână, la o parohie ortodoxă românească, unde are şi un duhovnic român. Din vorbă-n vorbă, mama a ajuns să-mi spună că duminica trecută (20 iulie 2014), după Liturghie, părintele lor a anunţat că mai mulţi enoriaşi de la ei din parohie, care tocmai fuseseră într-un pelerinaj în Grecia şi au trecut şi pe la mănăstirea Sfântului Efrem, aducând danie mănăstirii, au primit în dar pentru biserica lor papucul Sfântului. Văzând aşa, ei au cumpărat de acolo şi o icoană foarte mare, cam de un metru înălţime, cu Sfântul Efrem stând în picioare, tot pentru biserică. Aşadar, în aceeaşi zi în care au venit la noi moaştele Sfântului, a ajuns şi la ei papucul său. Mama s-a închinat la el foarte bucuroasă. S-a închinat şi sora ei, care lucrează chiar în acel orăşel unde se află biserica

românească la care merge mama.

Aici trebuie să vă spun că sora ei, mătuşa mea, este foarte bolnavă. Suferă de o mulţime de boli grave: la coloană, la stomac, la intestine şi multe altele pe care nici nu le ştiu. Mama nu-mi spune ca să nu mă sperie. Îmi zice doar că toţi cei mai apropiaţi, care cunosc durerile pe care le îndură dânsa, se tot minunează cum de nu stă numai la pat, cum mai poate să meargă şi să lucreze. Însă acum o lună, m-a sunat mama şi mi-a zis să mă rog pentru sora ei, pentru că starea dânsei se agravase rău de tot şi nici un medicament n-o mai ajuta, nu-şi mai făcea efectul. Trecea prin chinuri îngrozitoare şi era la un pas de a cădea în deznădejde.

I-am zis mamei să-i spună să se roage Sfântului Efrem, dar mama mi-a răspuns că degeaba-i zice... trebuie să ne rugăm noi pentru ea acum. Şi ne-am rugat. Eu am citit în seara aceea Rugăciunea la vreme de boală, apoi Rugăciunea la vreme de necazuri şi primejdii şi Rugăciunea la vreme de mâhnire şi deznădejde din cărticica de rugăciuni închinate Sfântului. Mi-am propus să fac aceasta în fiecare zi de atunci înainte, măcar şapte zile la rând, însă n-am făcut acest lucru, din diferite motive nesemnificative... Dar de fiecare dată când îmi aminteam că iarăşi n-am citit rugăciunile, mă rugam Sfântului Efrem cu cuvintele mele şi aveam nădejde că le va primi cu multă îngăduinţă şi dragoste. In cele din urmă, i-am zis Sfântului că i-o încredinţez lui pe mătuşa mea ca să-i poarte el de grijă cum ştie mai bine.

După vreo două săptămâni, am întrebat-o pe mama cum se mai simte sora ei şi mi-a răspuns că, din ziua în care îmi spusese că trebuie să ne rugăm pentru ea, a început să se simtă cu mult mai bine, chiar uimitor de bine, în situaţia ei. Parcă a prins viaţă. Atunci i-am zis să-i spună că pentru aceasta se cuvine să-i mulţumească Sfântului Efrem cel Nou. Şi i-a spus, dar nu ştiu în ce măsură a crezut-o.

Acum, duminică, după cum vă ziceam, dimpreună cu mama, s-a închinat şi mătuşa mea la papucul Sfântului Efrem şi i-a săiutat icoana cea mare, adusă din Grecia. Iar după ce s-a închinat, a rămas foarte tăcută şi furată de gânduri. Mama vedea că se întâmplase cu ea ceva, că era tulburată, schimbată cumva, şi a întrebat-o care era pricina tulburării sale. Atunci mătuşa i-a mărturisit că a văzut în vis, cu ceva timp în urmă, exact papucul acesta la care se închinase, stând exact lângă icoana aceasta. Se uita la mama şi o tot întreba, cutremurată şi foarte nedumerită: „Cum chiar aşa? Cum se poate una ca asta?" Mama i-a zâmbit bucuroasă şi i-a amintit din nou că ea îi datorează Sfântului Efrem faptul că se simte mult mai bine acum, apoi a îndemnat-o să citească cartea cu viaţa şi minunile lui, pe care i-o dăruise cu un an în

urmă şi nu apucase încă să se uite peste ea.

Cred că de data asta a crezut-o, pentru că a doua zi, aflând despre soţul unei femei de la ei din parohie că e bolnav de cancer în stare terminală, a sunat-o pe mama şi pe alte câteva doamne şi le-a propus să se roage toate împreună pentru omul acela, citind zilnic, fiecare dintre ele, Acatistul sau Paraclisul Sfântului Efrem cel Nou. Mi-a zis mama că a marcat-o foarte mult tot ce s-a întâmplat. De trei zile, se roagă Sfântului cu multă râvnă. Aşadar, cum s-ar zice, „a pus-o pe roate" Sfântul Efrem.

23 iulie 2014

După zece luni:

Cu câtăva vreme în urmă, am aflat de la mama că mătuşa mea avea dureri foarte mari în partea de jos a coloanei, din cauza cărora îi venea tot mai greu să meargă, să stea în picioare şi să lucreze.

Mama şi sora ei sunt plecate de vreo zece ani la muncă în străinătate. Mergând la medicul de familie la care a fost repartizată în localitatea unde lucrează, mătuşa nădăjduia să i se facă investigaţiile medicale necesare şi să i se prescrie un tratament care să-i uşureze durerile şi să o vindece. Dar n-a fost să fie, pentru că doctoriţa a cercetat-o superficial şi i-a spus: „N-am ce să-ţi fac. Rabdă, căci şi eu am durerile mele şi le rabd. Nu eşti singura...". Apoi i-a prescris o reţetă cu cele mai puternice medicamente antialgice - care conţineau cortizon şi care nu puteau fi folosite foarte frecvent, ca să nu-şi pună viaţa în pericol - şi a trimis-o acasă. Însă în scurt timp, mătuşa a ajuns să ia acele medicamente de două ori pe zi, pentru că nu mai putea suporta durerile, şi nici aşa nu-şi mai făceau efectul. Din cauza cortizonului, i se umflau picioarele şi tot trupul, o dureau îngrozitor genunchii, avea simptome de paralizie: simţea cum i se împietreau mâinile şi picioarele din cauza cârceilor...

Timpul trecea, iar mătuşa mea se simţea din ce în ce mai rău. Durerile au crescut în câteva luni atât de mult, încât era chinuitor pentru dânsa să facă şi câţiva paşi. Toţi o îndemnau să meargă la un alt medic, care să se ocupe cu seriozitate de problema ei, însă ea le spunea că nu are cum să facă acest lucru pentru că nu era în stare să se mişte; nu putea să se deplaseze pentru a-şi găsi alt medic.

De când a trăit acea experienţă cutremurătoare legată de prima ei închinare la papucul şi la icoana Sfântului Efrem, mătuşa a început să i se roage zilnic, vorbindu-i simplu, cu cuvintele ei şi cerându-i ajutorul la nevoie. Uneori, când era foarte necăjită şi obosită, i se ruga seara, înainte de somn, stând întinsă pe pat cu ochii închişi şi deodată ii apărea in faţa odăilor o umbră mare, ca a unui bărbat înalt şi lat în

umeri, care stătea în dreptul geamului ei. Uimită, deschidea îndată odăii şi vedea că umbra aceea chiar era acolo, în camera ei şi nu dispărea. Dorind să o cerceteze, ea se ridica încet din pat şi se îndrepta spre geam, dar pe măsură ce se apropia, umbra se făcea nevăzută. După cum i-a mărturisit mamei mele mai târziu, lucrul acesta s-a întâmplat de multe ori şi niciodată arătarea acelei umbre nu o speria, nu-i aducea frică sau nelinişte, ci dimpotrivă, de fiecare dată după ce o vedea, se liniştea şi adormea cu pace în suflet.

Cu vreo cinci săptămâni în urmă, într-o zi de duminică, după ce s-a sfârşit Sfânta Liturghie, mătuşa mea a mers din nou la icoana Sfântului şi a stat vreme îndelungată, rugându-se cu lacrimi înaintea lui. În aceeaşi zi, a rânduit Dumnezeu să fie adusă spre închinare la biserica lor şi o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromiţa, din Muntele Athos, astfel încât mătuşa s-a rugat mult timp, plângând în genunchi în faţa ei. După aceea, din cauza sănătăţii, nu a mai fost în stare să meargă duminica la biserică.

Când cei din parohie au aflat că nu poate să vină pentru că starea ei de sănătate se agravează pe zi ce trece, s-au adunat mai multe femei, printre care şi mama, şi şi-au propus să citească în fiecare zi Acatistul Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii", până la Rusalii (adică timp de o lună). La câteva zile după aceasta, mă sună mama şi îmi spune că deja au început să se arate primele semne ale mijlocirii Maicii Domnului. Deşi doctoriţa la care mergea nu dorea să-i scrie bilet de trimitere la RMN pe motiv că va trebui să aştepte un an de zile ca să-i vină rândul, mătuşa s-a rugat de ea până când i-a dat bilet de trimitere către medicul neurochirurg, iar dumnealui a cercetat-o şi i-a zis să-şi facă de urgenţă programare la RMN. I-a explicat apoi că programările de acest fel se pot face la orice farmacie. Aşadar, mergând la cea mai apropiată farmacie şi spunând în ce stare se află şi de ce are nevoie, farmacista a sunat imediat la clinică şi i s-a spus că tocmai s-a eliberat un loc şi poate să-i facă programare la RMN pentru a doua zi - lucru absolut uimitor, pentru că se întâmplă destul de rar ca cineva să renunţe la programare. Mătuşii mele nu-i venea să creadă... Când am aflat, eram toţi bucuroşi, înţelegând că un an de aşteptare s-a redus la o zi prin mijlocirea Maicii Domnului.

La RMN s-a depistat că are o hernie de disc lombară veche, foarte mare, care trebuia operată şi îndepărtată de urgenţă. Medicii care au examinat-o i-au zis că ei nu pot să înţeleagă cum este posibil ca un om cu o astfel de hernie să fie în stare să meargă şi să suporte durerile, care sunt cumplite într-o asemenea situaţie. Însă mătuşa mea mergea, deşi cu mare greutate, şi suporta aceste dureri de ani de zile.

La vârsta de 20 de ani, după absolvirea colegiului culinar, mătuşa se angajase la o brutărie. Acolo s-a întâmplat ca într-o zi să ridice o tavă de metal cu pâinile pe ea. Aceasta însemna o greutate de aproximativ 26 kg - mult prea mult pentru o tânără firavă şi nepregătită pentru aşa ceva. Atunci a simţit că i-a crăpat ceva în coloana vertebrală şi a străpuns-o o durere care nu poate fi descrisă. A fost transportată cu salvarea la urgenţe, însă doctorii nu au ştiut să-i pună corect diagnosticul. Nereuşind să-şi dea seama ce se întâmplase cu adevărat cu coloana ei, medicii au presupus că a avut loc o simplă deplasare de disc. Au urmat ani îndelungaţi de vizite la nenumăraţi medici, care n-au reuşit s-o uşureze cu nimic, deşi fiecare îi prescria tratamentul care „trebuia" să o vindece. De atunci, mătuşa mea n-a mai avut nici o oră fără durere, nici o noapte dormită normal... Chinul acesta a durat 32 de am, în care ea a continuat să lucreze, să ducă greutăţi, să fie mamă şi soţie. Cred că şi aceasta a fost cu putinţă numai cu ajutorul Domnului, al Maicii Sale şi al Sfinţilor Lui.

Acum, având rezultatul RMN-ului, mătuşa a mers din nou la medicul de familie ca să-i ceară actele necesare pentru a putea merge la operaţie. Doctoriţa s-a opus şi de data asta, găsind tot felul de motive, însă în cele din urmă a fost nevoită să-i dea hârtiile respective, făcându-i programare la operaţie abia peste trei săptămâni. Nimeni nu-şi putea imagina cum avea să rabde sărmana femeie încă trei săptămâni acele dureri ce o ţineau acum aproape toată ziua ţintuită la pat.

După ce mi-a povestit mama cele de mai sus, am îndemnat-o să se roage şi Sfântului Efrem, dar nu pentru că nu ar putea să lucreze Maica Domnului fără el, ci tocmai pentru că el este unul dintre Sfinţii iubiţi de dânsa şi au fost cazuri în care ea li s-a arătat unor credintioşi din Grecia dimpreună cu dânsul, îndemnându-i să i se roage lui şi să-i ceară ajutorul. Mama a acceptat şi, după ce a vorbit cu mine, le-a sunat pe prietenele ei care se rugau pentru mătuşa mea şi le-a rugat să citească şi Acatistul Sfântului Efrem dimpreună cu cel al Maicii Domnului.

După câteva zile, mă sună iarăşi mama şi îmi spune, emoţională: „Mare este Sfântul Efrem şi a lucrat atât de repede cum nimeni nu s-a aşteptat! Acum au cunoscut şi acele femei puterea lui şi s-au minunat". Am întrebat-o ce s-a întâmplat şi ea mi-a zis: „La două zile după ce am început a citi Acatistul Sfântului, mătuşa ta a fost dusă la spitalul de urgenţe, iar medicii de acolo, după ce au consultat-o şi au văzut în ce stare se află, au zis că trebuie să fie operată cât mai curând posibil, adică mâine. Să te rogi Sfântului Efrem pentru ea să treacă operaţia cu bine, deşi noi toţi avem o mare linişte în ceea ce priveşte această

operaţie. Suntem încredinţaţi acum că, dacă a adus-o Sfântul la spital, o va ajuta şi la operaţie, şi după. De acum, are grijă Sfântul Efrem de toate, e în mâni bune". Bineînţeles că m-am bucurat, auzind această veste.

Toate acestea s-au întâmplat acum două săptămâni. Sâmbătă, pe 9 mai, mătuşa a fost dusă la spital, iar duminică seara, pe 10 mai, deja a fost operată. După ce şi-a revenit din anestezie, a sunat-o pe mama şi i-a spus că operaţia a fost cu mult mai complicată decât se aşteptau. Doctorii care au participat la intervenţia chirurgicală i-au zis mai apoi că ei nu au mai întâlnit în practica lor profesională un asemenea caz şi că ea trebuia să fie operată cu 30 de ani în urmă. Hernia ei s-a dovedit a fi de mărimea unui ou de gâscă şi afectase mult rădăcinile nervoase şi ligamentele vertebrelor respective, iar puroiul acesteia se răspândise asupra vertebrelor vecine şi în tot corpul, provocându-i tumori. Din cauza acestor formaţiuni tumorale, care nu erau decât puroiul provenit din hernie, cu un an înainte de operaţie mătuşa fusese diagnosticată greşit cu scleroză în plăci şi cancer la oase.

Duminică seara, după operaţie, l-am rugat pe duhovnic şi pe un prieten să o pomenească în rugăciune pe mătuşa, întrucât aflasem de la mama că se simţise foarte rău când se trezise din anestezie, chiar mai rău decât înainte, şi eram puţin îngrijorată, pentru că medicii nu au apucat să-i spună dacă intervenţia chirurgicală a fost reuşită sau nu. La rândul meu, l-am rugat şi eu pe Sfântul Efrem să fie cu ea neîncetat, să-i uşureze durerile şi s-o ajute aşa cum eu nu sunt în stare să o fac. Dar ştiu că sunt mulţi cei care s-au rugat pentru ea Sfântului Efrem în noaptea aceea. Iar mama mi-a povestit mai apoi că, în duminica în care urma să fie operată mătuşa, după Sfânta Liturghie, părintele lor duhovnic s-a rugat pentru ea, îngenunchind dimpreună cu toţi credincioşii din biserică.

A doua zi, luni dimineaţă, am aflat că mătuşa se simţea neaşteptat de bine comparativ cu starea ei de după operaţie. Fiind ajutată de asistente, a reuşit chiar să se ridice şi să facă câţiva paşi, astfel încât medicii au vrut s-o externeze chiar în ziua aceea. Asta era o veste minunată, care însemna că intervenţia chirurgicală a fost foarte reuşită, având în vedere că sunt multe cazuri în care bolnavii rămân cu paralizie a membrelor inferioare pentru tot restul vieţii după asemenea operaţii. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care mătuşa mea nu a avut curajul să recurgă la această operaţie mai devreme, la noi în ţară.

Miercuri, la două zile după operaţie, a fost trimisă acasă fără a i se prescrie un tratament de recuperare sau măcar o reţetă cu care să-şi poată cumpăra nişte analgezice mai puternice de la farmacie, fiindcă

medicii au socotit că ea nu are nevoie de acestea. Ei erau siguri că i-au curăţat integral de puroi locul unde fusese hernia, întrucât, printr-o altă „potrivire" minunată de împrejurări, tocmai în ziua aceea au avut posibilitatea de-a întrebuinţa pentru prima dată un aparat medical nou, procurat de curând, prin care era posibilă vizualizarea coloanei vertebrale din toate părţile.

Timp de trei zile, după ce a ajuns acasă, mătuşa a avut dureri atât de cumplite, încât se ruga Domnului să moară, pentru că nu mai putea să le îndure.

Aflând acestea vineri seara de la mama mea, am rămas stupefiată. Nu puteam să înţeleg ce se întâmplă. Nu ştiam ce se mai putea face. Ştiam că atâta lume se roagă pentru ea... Ştiam că Sfântul Efrem veghează asupra ei de ani buni, dar mai ales acum, în ultimele zile, când a fost chemat în rugăciune de atâţia oameni ca să o ajute... şi chiar a ajutat-o, aşa cum nici nu-şi putea închipui... şi totul mergea atât de bine! Iar acum?! Ce se întâmplă? Acum mătuşa se găsea într-o situaţie parcă fără de ieşire, din care cu adevărat numai darul lui Dumnezeu mai putea să o scoată...

In cele din urmă, am zis: „Doamne, Tu ştii de ce... Facă-se voia Ta". Apoi m-am aşezat şi am citit Acatistul Sfântului Efrem, după care m-am liniştit şi am mers să mă culc.

În ziua următoare, sâmbătă dimineaţă, după Liturghie, mă sună mama şi îmi spune, plină de bucurie, că are o veste foarte bună pentru mine: „Mătuşa ta se simte astăzi atât de bine, încât a reuşit să stea două ore în picioare, să-şi pregătească ceva de mâncare şi să facă ordine prin casă (deşi ieri era un chin cumplit pentm ea să reziste în picioare câteva minute); e plină de viaţă şi de nădejde, dar mai ales de mulţumire faţă de Dumnezeu şi faţă de toţi care s-au rugat pentru ea..Nu încape nici o îndoială că tot ceea ce s-a întâmplat cu dânsa peste noapte este minunea lui Dumnezeu, iar eu ştiu sigur că aceasta a făcut şi pentru mijlocirea Sfântului Efrem.

Apoi m-a rugat mama să-i mulţumesc duhovnicului pentru că a pomenit-o în rugăciune, iar eu i-am spus că îi voi mulţumi şi prietenului nostru, căci i-am cerut şi lui să o pomenească. Atund mama zice: „Să ştii că l-am visat pe prietenul nostru astă-noapte". Zic: „Da?! Şi ce făcea?", iar ea îmi spune: „Eram la tine acasă şi a venit şi el, dar nu era singur, ci împreună cu un alt bărbat, pe care nu l-am recunoscut". „Şi cum era acel bărbat?" am întrebat-o. Iar ea zice: „Era cu mult mai înalt decât cel cu care venise şi foarte frumos. Avea un chip foarte senin şi luminos. Prietenul nostru vorbea, glumea, foarte bucuros, iar el era tăcut, stătea nemişcat şi nu zicea nimic, dar chipul său izvora o pace şi o bucurie pe

care nu ştiu cum să ţi le descriu. El aducea cu sine acea pace şi bucurie. Apoi m-am trezit, visul s-a sfârşit, iar bucuria a continuat. Acea bucurie este cu mine şi acum, mi-a rămas în suflet. Iar când am sunat-o pe sora mea să văd cum a trecut noaptea pentru ea, am aflat că, de când s-a trezit azi-dimineaţă, se simte aşa de parcă ar fi alt om: poate să se mişte uşor, să se ridice din pat, să stea în picioare, să meargă, iar durerile au scăzut mult, dar mai ales simte o mare bucurie şi dorinţa de a trăi şi de a mulţumi Domnului pentru toate".

Auzind toate acestea, i-am spus mamei mele că acel bărbat înalt, frumos şi tăcut care izvora o bucurie nepământească ce nu s-a spulberat nici după ce s-a trezit din vis, a fost Sfântul Efrem. El a fost cel care a adus cu sine vestea bună ce avea s-o afle de la sora ei în acea dimineaţă şi care avea să-i înmulţească bucuria. Iar ca să nu fie acest gând al meu o amăgire, i-am zis că mă voi duce la duhovnic şi îl voi întreba. A doua zi am mers la dânsul şi mi-a spus că nu este o înşelare să gândesc aşa şi că într-adevăr, putea să fie Sfantul Efrem acel bărbat din visul mamei mele.

Cât despre chipul acelui bărbat din vis, pe care mama zicea că nu l-a recunoscut, eram aproape sigură că într-o zi ea va vedea o anumită icoană a Sfântului Efrem şi îl va recunoaşte. Or, lucrul acesta s-a întâmplat mai repede decât crezusem.

După o săptămână de la această întâmplare m-a sunat mama şi mi-a spus că mătuşa mea se simte la fel de bine, iar recuperarea ei este lentă, dar sigură. E mare lucru că poate să-şi poarte singură de grijă, fără să depindă de îngrijirea unei alte persoane. Chiar dacă oboseşte repede şi nu poate să stea mult timp în picioare, nu mai are acele dureri infernale din primele zile de după operaţie. Apoi mama îmi spune: „Să ştii că m-am gândit mult la acel bărbat luminos şi izvorâtor de bucurie pe care l-am visat şi tind să cred tot mai mult că acela a fost Sfântul Efrem. Atunci, după ce am vorbit cu tine, mi-a căzut privirea pe coperta primei cărţi care a apărut în România cu viaţa, arătările, minunile, Acatistul şi Paraclisul Sfântului Efrem. Văzând icoana Sfântului, i-am recunoscut îndată chipul, pentru că, deşi bărbatul din vis nu avea barbă, avea totuşi părul negru şi buclat exact aşa cum apare în această icoană. Privirea lui era la fel de blândă şi senină, iar forma feţei la fel de alungită. Era îmbrăcat ca un mirean, dar hainele lui erau foarte îngrijite şi închise la culoare".

Aş vrea să mai amintesc aici un lucru minunat care s-a petrecut în această perioadă. Serviciul mătuşii mele consta în faptul că locuia cu o bătrânică pe care o îngrijea, îi făcea de mâncare şi se ocupa de menajul casei. Când angajatorii ei au aflat că ea se simte foarte rău şi are nevoie

să meargă la spital ca să fie operată, s-au arătat foarte supăraţi şi i-au spus că o vor concedia, pentru că ei nu au nevoie de o îngrijitoare bolnavă pentru mama lor. Insă, pentru rugăciunile Maicii Domnului şi ale Sfântului Efrem, a înmuiat Dumnezeu inimile lor, aşa încât, după ce a fost operată, au venit chiar ei la spital să o viziteze şi să îi aducă toate cele de trebuinţă. Iar când a trebuit să se întoarcă acasă, au adus-o ei cu maşina lor şi, umplându-i frigiderul cu toate bunătăţile, i-au dat o lună de concediu ca să-şi refacă puterile, lăsând-o să stea singură, iar pe bătrâna lor mamă au luat-o la ei, ca să o scutească de orice efort pe mătuşa mea. Astfel s-a adeverit din nou că Sfântul Efrem este şi un făcător de pace.

4 mai 2015

Trei săptămâni mai târziu:

Acum câteva zile, mătuşa mea s-a prezentat pentru un control medical la doctorul care a operat-o. Au trecut cinci săptămâni de la intervenţia chirurgicală.

Când a intrat în cabinetul medicului, dumnealui a rămas încremenit: nu putea să creadă că o vede stând în picioare şi mergând singură, fără să fie ajutată de cineva. Uimirea de pe faţa lui a fost treptat înlocuită cu un zâmbet de bucurie, în timp ce mătuşa îi povestea cum a reuşi să se ridice în picioare şi să-şi poarte singură de grijă după ce trecuseră doar cinci zile de la operaţie. Domnul doctor îi tot repeta că aşa ceva nu este cu putinţă, nu poate fi, din punct de vedere medical, nu în cazul ei... Abia atunci dumnealui i-a mărturisit că hernia de disc extirpată avea greutatea de un kilogram, iar operaţia a fost atât de complicată, încât nici unul dintre medici nu-i dădea vreo şansă că va putea să fie din nou un om normal, cu deplinătatea facultăţilor motorii. Toţi erau siguri că va rămâne paralizată pentru cel puţin o jumătate de an după intervenţia chirurgicală, iar recuperarea va dura ani de zile, în care va avea nevoie de îngrijire specială şi de o permanentă asistenţă. Când a aflat că mătuşa mea n-a avut parte de această asistenţă nici măcar o zi şi că le-a făcut pe toate singură, după cum singură a urcat în autobuz şi a venit la dumnealui, în alt oraş, neînsoţită de nimeni, doctorul i-a zis: „Aceasta este o minune. Altfel nu se explică".

Apoi a consultat-o foarte atent, pentru a vedea cum a evoluat procesul de regenerare şi în ce stare se află acum coloana ei. După ce a efectuat controlul necesar, i-a spus foarte uimit că este absolut sănătoasă, deşi el nu poate înţelege cum a putut să se refacă intr-un timp atât de scurt, fiindcă nu există o explicaţie ştiinţifică pentru acest lucru care, de altfel, e atât de evident, încât nu poate fi dezminţit. Toate analizele erau bune, toate formaţiunile tumora le dispăruseră, nu mai

putea fi vorba despre cancer la oase sau scleroză multiplă. In cele din urmă, i-a zis: „Doamnă, mergeţi liniştită acasă şi continuaţi-vă viaţa. De acum puteţi reîncepe lucrul la locul de muncă. Uneori veţi avea dureri fantomatice, dar să nu luaţi nici un medicament pentru acestea, pentru că vor trece de la sine. Să nu cumva să începeţi a vă otrăvi cu medicamente". însuşi lucrul acesta pentru mine este o minune: în medicina galopată, mai rar se întâlnesc medici atât de înţelepţi şi de sinceri, încât să-i spună pacientului că este mai bine pentru el să nu recurgă la „ajutorul" pastilelor şi al injecţiilor, pentru că acestea, oricare ar fi ele, îl vor otrăvi. E mare lucru să întâlneşti un asemenea om. E încă o dovadă a faptului că Dumnezeu i l-a scos în cale, cu atât mai mult cu cât mătuşa mea nici nu a avut posibilitatea să-şi aleagă medicul care avea s-o opereze. înainte să plece, domnul doctor i-a spus din nou: „Puteţi spune tuturor cu fermitate că ceea ce vi s-a întâmplat este o minune".

18 iunie 2015

Trei luni mai târziu:

Revin pentru a mărturisi că procesul de însănătoşire a mătuşii mele decurge îmbucurător: din zi în zi se simte tot mai bine, cu excepţia acelor zile în care încalcă sfaturile medicului de a se păzi şi de a nu-şi suprasolicita coloana cu munca fizică. însă o altă minune, pe care doresc să o povestesc acum, este schimbarea sufletească ce s-a petrecut cu dânsa între timp.

În acea lună de odihnă şi refacere după operaţie, în care a locuit singură în casa angajatorilor ei, mătuşa mea a avut timp să citească mult din cărţile Sfinţilor Părinţi, să se roage, să se gândească la lucrarea lui Dumnezeu cu ea... Astfel a ajuns să îndrăgească aceste | îndeletniciri, a început să-şi cumpere tot mai multe cărţi, să-şi facă i timp pentru a le citi şi pentru a se ruga.

Mai demult, înainte să ajungă la operaţie, mătuşa îşi petrecea aproape toată ziua de duminică la biserică, pentru a le ajuta pe celelalte femei la agapă, la curăţenia în biserică şi la alte treburi. însă aceste activităţi implicau multă gălăgie şi împrăştiere a minţii, precum şi multe discuţii şi vorbe deşarte. Taina Sfintei împărtăşanii, Taina Sfintei Liturghii, Taina Sfintei Duminici (a învierii), era umbrită şi dată la o parte de tumultul grijilor lumeşti. Insă acum, din pricina faptului că nu mai rezistă fizic să rămână după Liturghie la Biserică, ea pleacă imediat acasă, unde îşi petrece duminica în linişte, citind în voie din cuvintele Sfinţilor şi făcându-şi rânduiala de rugăciune. În scurt timp, ea a descoperit cât de mult se odihneşte şi se întăreşte sufletul ei în acest fel.

Aşa, fără să-şi propună acest lucru, fiind ajutată de neputinţa trupească, ea a ales acum partea Măriei, cu toate că nu dispreţuieşte deloc partea Martei şi sunt convinsă că se va întoarce la cea din urmă atunci când va putea. Dar cât de mult mă bucur că a rânduit Dumnezeu ca sufletul ei să cunoască şi acel dor de liniştire, de retragere vremelnică pentru însingurarea cu Dumnezeu. Altfel va preţui ea acum fiecare clipă de tăcere după Sfânta Liturghie. Altfel va împlini acum şi partea Martei, pentru că o va avea în sine şi pe Maria.

Pentru mine, asta este o minune mai mare decât ceea ce s-a petrecut cu trupul ei. Pentru aceasta, mulţumesc din tot sufletul lui I tumnezeu, Maicii Domnului şi Sfântului Efrem.

N. G., România, 18 august 2015

Insoţindu-ne pe cărările vieţii, ne îmbrăţişezi cu dumnezeiasca ta prietenie, Preacuvioase Părinte Efrem, dăruindu-ni-le pe toate cele trebuincioase pentru a dobândi sănătate deplină. De aceea, şi noi, cu inimile pline de recunoştinţă, îţi grăim: Bucură-te, Mare Mucenice al lui Hristos, căci revărsarea milelor tale ne înnoieşte deopotrivă şi sufletul şi trupul!

PRUNCUL VINDECAT DE MENINGITĂ

Această scrisoare vine din partea celei mai mari păcătoase dintre toţi păcătoşii, şi nu spun acest lucru doar aşa... Sfântul Părinte Efrem împreună cu Sfântul Părinte Nectarie mi-au salvat copilul nou-născut de o boală cumplită: MENINGITA, precum şi de posibilele urmări pe care le-ar fi putut avea!

în data de 24 iulie 2013, am fost binecuvântată cu naşterea celui de-al doilea copil. O zi minunată şi o bucurie de nedescris. Bucurie care urma să fie umbrită, cu 30 de ore mai târziu, de cea mai puternică lovitură pe care am. primit-o vreodată. Copilul meu contactase o infecţie, probabil din spital, şi i s-au administrat imediat antibiotice, fără a se şti exact ce are şi ce organe sunt afectate. Deoarece totul a fost depistat într-o zi de vineri, iar în weekend laboratoarele nu lucrau, eu nu am ştiu adevăratul diagnostic până luni, când mi s-a spus că este suspect de meningită, deoarece nu a răspuns la tratament peste weekend, şi că trebuie să-i facă puncţie lombară pentru a confirma sau infirma posibilul diagnostic. In acel moment, am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare şi cade tot cerul peste mine: Nu stiu, e o senzatie pe care nu pot să o descriu în cuvinte, nici măcar acum după un an de zile.

Eu nu sunt tocmai cei mai bun exemplu de credinţă. Mă rog lui Dumnezeu, dar nu mereu şi nu am făcut niciodată nici cel mai mic efort

că să-i arăt adevărata mea recunoştinţă pentru tot ceea ce am primit de la El. Ca orice păcătos, îmi aduceam aminte de El doar când dădeam de greu.

Din acea zi, am simţit nevoia să mă rog cum nu am făcut-o niciodată în viaţa mea. După aproximativ două săptămâni, l-am „cu-noscut" pe Sfântul Efrem printr-o minune dumnezeiască. Colega de salon îmi spune într-o zi să bag mâna în buzunarul genţii ei şi să iau de acolo Acatistul Sfântului Nectarie. Am băgat mâna, dar prima carte care mi s-a „legat" de mână a fost cartea cu *Noi minuni ale Sfântului Efrem. Minuni cu copii născuţi şi nenăscuţi.* Ea mi-a zis că nu asta e cartea, dar ar fi bine s-o citesc şi pe asta. M-am uitat la carte şi, în momentul în care am văzut începutul titlului *Minunile...*, m-am gândit: „Ce o mai fi şi asta?"; (sinceră să fiu, îmi este ruşine să reproduc gândurile păcătoase care mi-au trecut atunci prin minte) şi am pus cartea lângă pat, fără a-i acorda vreo importanţă. Am luat Acatistul Sfântului Nectarie şi l-am citit, împreună cu Acatistul Sfântului Antonie, Acatistul Sfintei Parascheva şi al Acoperământului Maicii Domnului. A fost pentru prima dată când am citit un acatist. În tot acest timp, copilul meu începuse să răspundă la tratament, dar greu, foarte greu. Toţi medicii erau reţinuţi şi-mi răspundeau cam cu jumătate de gură la întrebări. Nici nu aveau îndrăzneala să mă încurajeze.

Apoi, într-o zi, cartea Sfântului Efrem m-a chemat! Şi, sceptică şi neîncrezătoare, am început să o citesc. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai tare mă ruşinam de gândurile pe care le avusesem în legătură cu această carte şi de neîncrederea mea. Precizez că a fost prima dată în viaţa mea când am citit o carte cu minunile unui Sfânt. Din momentul în care am început să citesc această carte, copilul meu a început să răspundă mai bine la tratament şi evoluţia lui se îmbunătăţea de la o zi la alta!

Apoi am încercat să aflu mai multe despre Sfântul Efrem, să procur o iconiţă de-a lui. Dar, fiind un Sfânt mai puţin cunoscut în ţara noastră, din păcate, tata nu găsea nimic la bisericile din zona în care locuiesc. Şi iarăşi, Sfântul mi s-a descoperit în chip minunat cu ajutorul următoarei colege de salon, care m-a auzit vorbind cu mama la telefon, când o rugam să-l întrebe pe duhovnicul ei despre Sfântul Efrem. Soţul colegei mele lucra la Mănăstirea Radu Vodă şi a doua zi mi-a adus o iconiţă cu Sfântul Efrem şi o iconiţă cu Sfântul Nectarie, împreună cu Acatistul Sfântului Nectarie şi ulei sfinţit de la racla cu moaştele sale, aflate la Mănăstirea Radu Vodă. Din nou am fost şocată şi ruşinată de lipsa mea de credinţă, de cum lucrează Bunul Dumnezeu şi cum aranjează lucrurile pentru a ni-i face cunoscuţi pe Sfinţii Săi. Şi în câteva

zile, copilul meu nu a mai avut nevoie de masca de oxigen, i-a fost scoasă sonda şi mânca lapte cu seringa, dar în scurt timp a început să mănânce la biberon şi apoi direct de la sân.

În ultimele zile de tratament, a intervenit din nou o problemă: nu mai avea vene în care să i se poată face injecţii. Deoarece i se administrau 2 antibiotice, la 8 ore fiecare, venele lui nu rezistau prea mult şi a tot fost înţepat (a avut branulă inclusiv pe cap!) până când nu i-au mai găsit nici o venă intactă. Aşa că a fost nevoie de cateter. Iar emoţii şi frică! Soţul s-a dus cu el cu maşina, împreună cu o asistentă din maternitate, la un spital de copii, unde erau deja aşteptaţi. Trecea timpul şi ei nu ieşeau din sala de intervenţii, soţul nu ştia nimic, iar eu eram complet epuizată fizic şi psihic. Atunci am reînceput să citesc acatistul Sfântului Efrem. Nici n-am apucat să citesc jumătate din el, că m-a sunat soţul să-mi spună că s-a terminat totul cu bine şi se întorc în maternitate. Cu o zi înainte de externare, neoriatologa ne-a spus că e posibil să nu putem pleca acasă, pentru că trebuie scos cateterul şi nu se ştie cât de adâncă este tăietura şi e posibil să mai stau câteva zile, până se mai prinde. Eram deja de o lună în spital, mă simţeam sfârşită, îmi era frică să nu pierd laptele, să nu cedez psihic, fiecare oră în plus era un chin. Şi din nou m-am rugat cu lacrimi în ochi bunului Părinte Efrem, care nu a întârziat să vină în ajutor. Iar a doua zi, când i-au scos cateterul, mi-au zis că e totul foarte bine, tăietura e foarte mică şi deja începea să se prindă, şi putem pleca acasă chiar în acea zi!

La externare, doamna doctor neonatolog şi-a luat inima în dinţi şi a recunoscut că medicii, la un moment dat, nu-i dădeau prea mari şanse de supravieţuire pruncului, pentru că răspundea prea încet la tratament!

Sfântul Efrem şi Bunul Dumnezeu au fost şi alături de mine în acele momente şi, prin rugăciune, m-au ajutat să-mi păstrez calmul şi să nu cedez psihic în faţa unei asemenea apăsări! Eu sunt de felul meu o persoană vulcanică, impulsivă, însă atunci i-am şocat pe toţi cât de echilibrată am putut să fiu. Nici soţul meu nu mă recunoştea, cât de schimbată eram.

În momentul de faţă, băieţelul nostru este bine, mergem periodic la consultaţii de specialitate, dar el este perfect normal, fără nici o problemă.

Cu câteva luni înainte să nasc, am visat într-o seară că eram singură acasă şi bătea cineva la uşă. Am deschis uşa şi în faţa mea era un bărbat înalt, brunet, cu barbă, îmbrăcat în costum alb. Avea o privare pătrunzătoare şi severă. M-am speriat, am închis uşa şi am fugit în pat. Dar în momentul acela, mi-am dat seama că, deşi eram foarte speriată,

mă copleşise un sentiment ciudat de linişte şi siguranţă. Adică ace! bărbat era în faţa uşii, nemişcat, nu spunea nimic, nu schiţa nici un gest cum că ar vrea să-mi facă rău. Şi atunci mă întrebam: „De ce m-am speriat, dacă tot ce îmi inspira era un calm şi o siguranţă cum n-am mai simţit până atunci?!", şi în ace! moment m-am trezit. Mult timp îmi tot apărea, din senin, în minte, imaginea acelui bărbat. In maternitate, când am văzut prima dată cartea Sfântului Efrem, mi-am dat seama cât de mult seamănă cu bărbatui din visul meu şi până în ziua de azi mă întreb dacă n-o fi fost chiar el!

A. A., România, 24 iulie 2014

lubindu-i pe toţi oamenii cu măsură dumnezeiască, vii cu grăbire când eşti chemat, mai înainte ştiindu-ne toată durerea şi necazul în care ne aflăm. Pentru aceea, şi mulţimea cea mare a celor ajutaţi de către tine îţi cântă aşa: Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, lină întâmpinare, care cu blândeţe şi îndelungă răbdare baţi la uşa sufletelor noastre!

CUM AM ÎNTÂLNIT UN SFÂNT VIU

Nu e literatură. Cineva drag, parte din mine, împlinea o vârstă. M-am gândit ca la aniversare să-i ofer ceva... ieşit din comun, adică de ţinut minte şi reamintit cât îi veacu'. Drept care am demarat cercetări şi-n stânga, şi-n dreapta, doar-doar m-oi învrednici de ceva capital. Aiurea! Nimic pe gustul exclusivistelor mele investigaţii. într-un final, mi-am zis: „Dom'le, la o adică, cea mai potrivită alegere şi singura nu poate fi decât un «dat», un «existent permanent», un «conţinut» memorat în însăşi substanţa zilei cu pricina", aşa că m-am decis: „Am să-i fac cadou un Sfânt Protector, adică pe acela ce şi-a săvârşit mucenicia la chiar acea dată!". Şi cum nu ştiam nici care-i, nici cine-i, am intrat pe Google şi am dat search... e!, şi l-am găsiiiit!

Întâi am rămas ca la dentist, adică cu gura în doi peri, pentru că iute mi-am dat seama că îl cunoşteam, deşi nu-l ştiam (dar asta este şi ţine de o poveste pe care am să v-o spun mai târziu). După multă uimire şi o destul de anevoioasă dumirire şi revenire în fire, într-un final, mi-am zis: „Asta e, pe cai şi hai după Sfântul Efrem cel Nou", însă pe unde am umblat eu, n-am găsit nici o icoană a Sfântului... M-am dezamăgit cât am cuprins şi mi-am dus paşii, cam bosumflat, către întâia librărie de nişă despre care aveam vagi cunoştinţe. Spre surprinderea mea, am descoperit cu multă uşurinţă câteva cărţi despre Sfânt şi minunile sale în zilele noastre. Am achiziţionat-o pe prima care mi-a făcut cu ochiul şi... cu asta basta! Adică misiunea era îndeplinită. Şi, întrucât mai aveam ceva răgaz (mai erau câteva zile bune) până la aniversare, aşa, printre picături, în diagonală mai mult şi pe apucate,

am tot răsfoit pagini dintr-însa, să am şi eu o oareşicâtă idee despre ce înmânez, până am abandonat-o pe un colţ de birou.

În ziua premergătoare evenimentului, m-am nimerit, nu ştiu cum, să adăst pentru un ceas la acel birou. M-am aşezat, am meşterit la ceva acte (deh, meseria!), eram presat de ceva probleme (profesionale) cărora, cu toată bunăvoinţa, cu greu le descifram înţelesul... şi m-am oprit. E, m-am oprit nu pentru că am terminat treaba, sau pentru că am obosit, sau pentru că voiam să fac o pauză, nuuu! M-am oprit pentru că, pur şi simplu, pe nepusă masă, nu ştiu cum, de unde şi în ce fel, simţeam cum îmi cad în păr, pe cap, peste creştet picături mari ca de ploaie...! Măi, să fie! M-am ridicat drept în picioare şi mi-am pus instantaneu mâinile pe cap să pipăi în propriile mâini şi să văd cu ochii propriilor mele degete ce se întâmpla! Dar nu se întâmpla nimic! Palmele-mi erau uscate, părul iscat, de unde am tras concluzia că a fost o părere şi mi-am reluat atât locul, cât şi preocuparea. Numai că... picăturile continuau să mă izbească lin în creştetul capului şi peste chică; simţeam (şi auzeam, într-un mod greu de spus cum) - de parc-aş fi fost afară, în ploaie - cum picurii mari cad în valuri, aparent calde, ca într-o mângâiere fină, de netăgăduit. Am stat de data aceasta în loc, nemişcat, aşteptând... (de fapt, impropriu spus, pentru că nu ştiu ce aş fi putut aştepta). M-a „plouat" aşa cam preţ de câteva minute şi apoi... a stat. S-a oprit. Eu am mai rămas nemişcat un timp, căutând, scormonind să găsesc pe loc o explicaţie, o logică, un... ceva care să-mi ateste că sunt totuşi zdravăn la cap... N-am găsit nimic plauzibil, evident... mi-am zis că, cine ştie, dacă tot nu pot să-mi explic, să-mi văd naibii de treabă... Şi mi-am văzut de treabă.

A trecut ziua (de muncă), a venit vremea să plec acasă, mi- am amintit de carte, am luat-o cu mine - a doua zi urma să o fac cadou. Seara, târziu, la final de toate cele diverse, ce-mi spun: „Ia să mai văd eu ce mai scrie prin carte - că tot ajunsesem spre ultimele pagini!". Şi mă apuc să citesc: era un Paraclis al Sfântului (nu mă întrebaţi, că nu ştiu să vă spun sau să vă descriu ce e acela un Paraclis - probabil, o rugăciune mai amplă, adresată Sfântului, formată din multe, multe alte rugăciuni mai micuţe) şi ce credeţi că-mi cade sub ochi, la un moment dat?! îmi cade sub ochi următorul text, sau verset, sau vers, nu ştiu cum să-î numesc: *„Adumbreşte-ne necurmat cu harul tău, Preacuvioase, ca fără de încetare să te avem mijlocitor înaintea Blândului şi Preaputemicului Dumnezeu şi să-ţi fim recunoscători <u>că prin ploaie de lacrimi curătesti si îmbunezi sufletele noastre</u>".* Am subliniat (aici, de faţă) ceea ce era de evidenţiat, pentru că am înţeles că trăisem cu adevărat, pe propria-mi piele, una ca asta! într-adevăr, Sfântul Efrem cel Nou este viu, eu mă

pun martor la una ca asta, credeţi-mă!

Nu, n-a fost o figură de stil sintagma folosită mai sus, în care am spus, cu referire la Sfântul Efrem cel Nou, că „îl cunoşteam, deşi nu-l ştiam". Când scriu - nu şi poezie, evident - în genere, plăcerea mea cea mai mare este să „bat câmpii", deviind sau deraind de la subiect, după cum îmi căşună, aşa, într-o arie rezonabilă a acceptabilului, înzorzonând tema cu floricele şi briz-brizuri care să pună un pic mintea pe bigudiuri. N-a fost cazul aci, chestiunea e simplă; la un moment dat, mai mult sau mai puţin întâmplător, poţi cunoaşte o persoană căreia din varii motive să nu-i afli nici măcar numele. O cunoşti, la un mod relativ - o vezi, anumite indicii în împrejurarea dată îţi pot releva câte ceva despre ea, cum ar fi vârsta, ocupaţia, şi totul... rămâne într-o estompare difuză. Poţi aparent să o uiţi, sau poţi să o păstrezi vie în minte toată viaţa. In principiu, după umilele mele constatări, întâmplările (toate) cu care suntem categorisiţi de-a lungul timpului rămân deschise, ca şi în spatele unor uşi pe care, oricât de mult te-ai strădui, nu vei fi în stare să le închizi în urma ta. Nu s-au inventat încă lacăte sau zăvoare pentru uşile faptelor sau întâmplărilor trecute. Cum nici dinamită care să le spulbere şi să le facă nevăzute. O vrabie cu capul zdrobit pe care ai lovit-o cu praştia, pentru că s-a aflat în locul nepotrivit, când tu aveai şapte ani, nu se va volatiliza niciodată de pe filmul memoriei. E inutil să schimbi privirea, să întorci capul când în peisaj un copac, prin înfăţişarea sa, într-un aflux misterios, ţi-l indică exact pe *acela,* iar pasărea aşezată pe ram n-are alt penaj de ascuns decât cenuşiul pestriţ al *aceleia.* „Bat câmpii", se vede, da? Deci să revin.

Toate întâmplările rămân pe un final neterminat, niciodată încheiate, cu toate uşile larg deschise, sorbind nesăţioase un alt orizont şi un alt orizont, şi încă un orizont ai unei deveniri nedefinite... E ostrovul misterelor, al tainelor, al miracolelor, al minunilor. .. Aşa afli, într-o zi, şi observi stupefiat cum, în cea mai aridă şi măruntă înşiruire de fapte, miraculos - cum altfel? - o mână nevăzută presărase particule invizibile şi spori extrafini de mister, pentru că o minune nu se petrece deodată, ci doar tu o percepi ca fiind *deodată* şi exclami, ca nărodul: „Minune!". Pe când, zic eu, ar trebui, dacă eşti om aşezat cu adevărat în starea cea fericită, să *ştii* că minunea a plecat mult înaintea ta de la locul şi momentul *acela,* iniţiale, unele definite cu toată exactitatea şi siguranţa unui mod de gândire cartezian. (Asta a fost tot o paranteză, ca să n-o mai dau iarăşi „în bălării".)

Aşadar, pe Sfântul Efrem cel Nou l-am cunoscut, în *acest fel,* voiam să spun, în urmă cu zece ani.

Într-o zi de vară, poate era iulie, poate august, nu mai ştiu, însă ţin

minte că era urgie, pur şi simplu, era îngrozitor de cald, aerul fierbea, tot ce era viu nu mai mişca nici în gând, totul era o încremenire desăvârşită de magmă tremurând ca piftia sub un soare devastator. Pe o asemenea topenie, în ora cea mai de vârf a coşmarului canicular, eu îmi găsisem - nu mai contează din care motiv - să mă aflu pe stradă. Probabil că era musai să fac acel drum, altfel pentru ce să mă fi încumetat prin aşa soare întărâtat ca un câine cu colţii la gardul unei suportabilităţi aflate la limită? Ei, şi mergând eu aşa, ţanţoş şi cu toate minţile la mine, tot gândindu-mă la cine mai ştie ce - că a trecut o grămadă de vreme de-atunci - numai ce, dintr-odată, am simţit că mi se face rău; un rău teribil, din interior, cum nu mai înfruntasem niciodată. Nici acum, dacă stau să mă gândesc bine, nu-mi aduc aminte să-mi mai fi fost vreodată un aşa fel de rău, de când mă ştiu. Am simţit-văzut cum, în interiorul meu, se înserează cu o repeziciune de nedescris, cum alunecă toţi pereţii realităţii pe lângă mine, şi în interiorul meu, şi în afara mea... Am avut timp două fracţiuni de secundă să zăresc nişte scări, alături, în dreapta; am dat să mă îndrept spre ele, să mă aşez, însă n-am mai apucat. Ceva s-a terminat, filmul s-a rupt, adică filmul realităţii *acesteia,* pentru că următorul meu pas a fost într-o *altă* realitate, în care am lunecat şi alunecat ca pe un tobogan... Mi-am spus: „Gata, acum mor, asta e, asta se întâmplă cu mine" - asta mi-am spus eu mie, pentru că altceva nu mai exista, nimic nu mai exista decât eu, singur, într-un întuneric plat, care nu îmi făcea nid rău, nici bine, era total inert şi total indiferent faţă de frânturile mele de străfulgerări de conştiinţă.

Ciudat că, instantaneu cu noua stare în care mă aflam, în care nu mai exista nimeni nicăieri în afară de mine, la picioarele mele - nu ştiu de ce mă percepeam întins la orizontală, pentru că nu cred că pot exprima în cuvinte în ce poziţie existam eu acolo, - deci la picioarele mele, nu ştiu cum, nu ştiu de unde, nu ştiu de ce, nu ştiu de când, se aflau doi călugări. Sau aşa i-am perceput eu, nu preoţi (poate erau preoţi), ci ca pe nişte călugări, după hainele pe care le purtau, vreau să spun: lungi până în pământ, negre, ca nişte rase monahale, ce mai, însă foarte ponosite, vechi de când lumea, strânse la brâu cu un cordon la fel... Unul dintre ei, cel din stânga, aşa după cum priveam sau vedeam eu, era foarte înalt, chiar exagerat de înalt şi slab, slab, că nu ştiu cum stătea îmbrăcămintea aceea pe el, ca pe un schelet. Dar nu era un schelet îmbrăcat, era om, avea barbă şi nu părea trecut de patruzeci de ani. Celălalt era scund, îi venea cam până la umeri celuilalt, puţin mai împlinit - însă figura lui îmi rămâne şi acum estompată de parcă n-ar trebui să o văd mai clar. Cel dintâi mi-a rămas pregnant în memorie,

viu, dar fără nici un alt motiv. Pentru că ei, cei doi călugări erau *acolo* şi atât. Erau prezenţi. Erau. Nu ştiu să spun mai mult, de ce, pentru ce... N-au făcut nimic în tot acel timp. Ei erau, era întuneric, dar cu ei prezenţi totuşi nu era întuneric, eram toţi o prezenţă în acelaşi timp şi în acelaşi loc - eu, un întuneric dulce-inert şi cei doi călugări care anulau întunecarea în care alunecasem şi în care mă aflam.

La fel de brusc cum am căzut în starea aceea, m-am şi trezit din nou la realitate. Adică am revenit la conştientul meu natural, am realizat că mă aflu întins pe jos, la câţiva paşi de mine se agita o domnişoară cu un telefon mobil în mâini, care mă întreba panicată dacă să sune ori ba la salvare. I-am zis să se calmeze, să aştepte o secundă să văd dacă mă pot ridica. Şi m-am ridicat, am evaluat sumar situaţia în care mă aflam, am văzut că pot respira, că mă pot mişca, că gândesc clar, că nu părea că aş fi suferit cine ştie ce altceva. într-adevăr, parcă mă durea o coastă, însă în rest eram perfect. Şi aşa am şi rămas, perfect, cu doar o coastă un pic deranjată.

Nu ştiu nici azi ce mi s-a întâmplat, n-am făcut nici o investigaţie medicală, am zis că nu e cazul, o fi fost din cauza... căldurii (totuşi, nu mai păţisem şi n-am mai păţit aşa ceva în viaţa mea), poate am leşinat - iar nu ştiu cum e, că nici până atunci, nici după, n-am mai leşinat, iar conştienţa, era pentru prima oara - şi ultima, sper - când mi-am pierdut-o... puţin, fracţiuni de secundă, sau minute?! - nu ştiu, probabil cât să-l cunosc pe acel Sfânt călugăr, despre care aflu, după zece ani, întâmplător, cine este şi cum se numeşte: adică Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou! El este cel care, acolo, atunci, împreună cu ucenicul său, a ţinut în spate muntele de întuneric, să nu se reverse peste mine. De ce? Asta nu ştim noi şi nici nu ne mai întrebăm cu aşa întrebări, căci ne depăşesc.

Am zis mai sus despre mister, taină, minune, miracol... Câte faţete rămân ascunse, într-adevăr, într-o întâmplare sau alta? Ştim că nu ştim nimic şi cunoaştem că nu cunoaştem nimic. Atotbunul e Singurul care alege neghina de grâu. Să ne rugăm, aşadar să fim grâu şi nu neghină de dat în vânt...

Cristian Dică, România, 12 august 2014

Cu ploaia lacrimilor tale curăţind străfundurile de taină ale sufletelor noastre, te faci vestitor al neţărmuritei dragoste dumne-

zeieşti, Mare Mucenice Efrem, înnoindu-ne vieţile şi aducându-ne binecuvântarea nădejdii şi a credinţei. Nu înceta a ne fi întâmpinare întru toate cele pe care le săvârşim, ca astfel să ne învrednicim a primi şi noi în inimi seninul bunătăţii Preasfintei Treimi.

O VIAŢĂ CURATĂ ŞI LINIŞTITĂ

Prezenţa Sfântului Efrem este permanentă în viaţa mea de când am fost în Grecia, la mănăstirea sa. M-am rugat cu nădejde... Era un moment în care nu ştiam ce să fac cu viaţa mea: îmi doream o viaţă curată şi liniştită, nu ca cea pe care o aveam atunci.

Am simţit, de când am intrat în biserică, prezenţa Sfântului Efrem şi am ştiu că mă va ocroti din acel moment. M-am rugat cu cuvinte simple, ca şi cum aş fi vorbit ai un prieten. I-am spus necazurile mele.

După două-trei săptămâni, viaţa mea a început să se schimbe în bine! In primul rând, aveam o linişte sufletească extraordinară, am renunţat la omul care îmi făcea rău, m-am mutat singură, iar Sfântul Efrem mi-a dat putere să fac toate astea! Intre timp, am cunoscut un om extraordinar, care cred că e răspunsul la rugăciunile mele.

Nu am dat foarte multe detalii. Cert este că trebuie să realizăm că doar Dumnezeu ne poate ajuta, să căutam mijlocire către El la Sfinţii Lui şi să ne rugăm cu credinţă pentru lucruri care ne fac bine sufleteşte şi care ne ajută să ne dezvoltăm ca oameni (buni creştini). Iar dacă şi noi vom munti, ne vom strădui şi vom avea mereu gândul către El, vom fi ajutaţi. Pe mine Sfântul Nectarie şi Sfântul Efrem nu m-au abandonat, d mereu m-au ajutat.

Alexandra, România, *2* ianuarie 2015 ***t***

Nu ne lepezi şi nu ne osândeşti pentru faptele noastre, mult-milos- tive Părinte Efrem, d cu grăbire ne auzi suspinul şi, luând cârma vieţii noastre, ne porţi către limanul cel lin al curăţiei sufleteşti. Invredniceş- te-ne prin rugădunile tale ca până la sfârşitul vieţii să ne învrednicim a spori în credinţă şi în dragoste, ca astfel să nădăjduim a-ţi vedea strălucirea şi întru lumina cea neapusă a împărăţiei Cerurilor.

PENTRU CĂ MERITĂ!

- o pagină despre Sfântul Efrem-

V-am mai declarat slăbiciunea mea deosebită pentru acest Sfânt şi Mare Mucenic Efrem cel Nou pe care, de ceva timp, încerc să îl cunosc şi să îl înţeleg, în limitele puterilor mele de înţelegere.

Îmi este foarte greu, recunosc, nefiind eu, de fel, nici bisericos, nici evlavios, nici erudit în materie, nici prea citit; una peste alta, cam de pe din afară venind, nu-mi rămâne decât să mă minunez, încontinuu,

de tot ceea ce mi se întâmplă doar din mila şi iubirea Domnului, Care mi l-a hărăzit, fără nici un merit, pe acest Sfânt, mare făcător de minuni, ocrotitor şi ajutător.

Sunt convins că foarte puţini dintre voi pot crede întâmplări ca acestea, pe care eu le-am trăit: că Sfântul, de pildă, m-a scos din ghearele morţii, că a plâns cu lacrimile sale asupra mea, curăţin- du-mi păcatele, că mi-a rezolvat probleme curente, de viaţă, imposibil şi de neimaginat ca având soluţie pentru mintea mea - de la plata unor datorii (şi ce datorii!) şi sume de bani picate ca şi din cer exact în momente-cheie, până la vindecări aproape miraculoase, în situaţii absolut critice!

Nu ştiu de ce m-a iubit, de ce mă iubeşte. N-am făcut absolut nimic demn de atenţia Cerului şi a Slujitorilor Săi! Ba chiar, de un număr de ori, n-am reuşit altceva decât să mă fac de râs pe tema asta! O dată, la o mănăstire, când am vrut să cumpăr o icoană, iar călugărul de acolo mi-a cerut să îi indic mai precis ce aş dori să achiziţionez, i-am spus că doresc tabloul acela, cu Maica Domnului! Omul s-a uitat la mine stupefiat: „Dar noi nu avem tablouri, aici sunt numai icoane!". Recunosc, am fost jalnic. Altă dată, la o librărie de carte ortodoxă, grăbindu-mă şi neavând timp la dispoziţie pentru a scotoci după cartea dorită, am întrebat-o pe vânzătoare: „Aveţi ceva despre Domnul Efrem?". „Despre cine?!", mi-a replicat ea, cam uluită. „Aveţi vreo carte referitoare la Domnul Efrem?", am repetat eu, „Efrem cel Nou"! Intr-un final, am primit cartea şi... corecţia: „Avem, dar Efrem nu e Domnul Efrem, e Sfântul Efrem!".

Totuşi, dragul de el nu m-a lăsat, nici din cauza ignoranţei mele vădite, nici din alte cauze (nenumărate) mult mai subtile şi personale, pentru care ar fi putut să o facă. Ba, din contră, trecând şi peste neştiinţa mea într-ale rugăciunii, m-a auzit şi m-a ascultat chiar şi la un simplu gând pe care l-am îndreptat către el. „Sfinte", i-am zis, „am un prieten în încurcătură, uite şi uite... Dacă vrei tu, dacă e voia Domnului, sari, ajută-l, fă ceva, că murim!" Şi nu de puţine ori a îndreptat pe loc şi instantaneu lucrurile, schimbând decizii ca şi luate, ce păreau a fi de neîntors, ridicând din patul suferinţei persoane care aveau cert, ca ţintă, staţia terminus, având în vedere bolile incurabile cu care se procopsiseră... Sunt persoane pe care le-a ajutat şi care habar nu au de unde le-a venit ajutorul, care nici nu vor afla, poate niciodată, cum de li s-a rezolvat o situaţie critică, fiind departe, mult prea departe de originea fenomenului în sine, cu orientări (deocamdată) mult prea pozitiviste de viaţă, şi mi-e greu să cred că le bate vreun gând de schimbare.

Eu am rămas, de fiecare dată, ca prostul, cu gura căscată, să mă minunez, căci, ce altceva poţi face în aşa situaţii? Când, din pământ, din iarbă verde, vezi că primeşti, că-ţi apare, că ţii pur şi simplu în mâini, chiar acel lucra, acel obiect, acel act, pierdut definitiv, de ani şi ani, rătăcit ca şi acul în carul cu fân, nu te tulbură oare ceea ce ţi se întâmplă? Care ar fi fost probabilitatea - te întrebi - să mai recapăt asta, vreodată? De ce, după ani şi ani de căutări, se întâmplă acum şi numai acum, când i-am cerut ajutorul Sfântului Efrem? De aceea, zic, mă minunez atât şi mă rog, în gând, să nu-i devin niciodată indiferent.

l-am mai mulţumit din când în când, i-am mai făcut câte o promisiune de recunoştinţă însă, mai mult aşa, din curtoazie, pentru că nu ştiu şi nu văd ce aş putea face eu relevant pentru un Sfânt, cum şi în ce fel aş putea eu să-i slujesc lui, când văd că el stă în fiecare moment încins cu ştergarul, pregătit parcă să ne spele picioarele?!

A! Dar, de fapt, de unde pornisem? Da, exuberam, pentru că tocmai am găsit pe YouTube Paraclisul şi Acatistul Sfântului Efrem cel Nou - audio. Şi voiam să semnalez asta.

Ştiu, e greu, e complicat, apare ca o adevărată aventură să execuţi play, pentru că sunt trei ore de înregistrare...! Eeee, ca o corvoadă la care te supui, cum ar veni! Dar, cine ştie, poate careva dintre voi va îndrăzni, va încerca şi va rezista aventurii. PENTRU CĂ MERITĂ! Beneficiile vă vor fi imediate şi cu vârf şi îndesat, răsplăţile! Să nu vi să pară că efortul ar fi cu neputinţă de acceptat. Ca să poţi zări cerul strălucind în sufletul tău, nu trebuie să freci, oare, neîntrerupt, până la epuizare, până la moartea cea plină de viaţă, podelele inimii?

Cristian Dică, România, 8 martie 2015

Chipul cel dumnezeiesc al smereniei tale pogoară cu blândeţe până în străfundurile inimilor noastre, Sfinte Părinte Efrem, aprin- zând focul cel curăţitor al iertării păcatelor. Limpezeşte sufletele noastre cu puterea ta cea făcătoare de viaţă, ca astfel, cu minte trează şi luminată, să ne avântăm bărbăteşte către adâncul cel minunat şi necuprins al împlinirii poruncilor Evangheliei.

RĂBDARE, CREDINŢĂ, NĂDEJDE

Mă numesc Tincuţa, locuiesc în Galaţi, sunt căsătorită şi avem doi copii, o fetiţă, Maria şi un băiat, Cristian.

Amân de foarte multă vreme să scriu şi să transmit această mărturie, însă astăzi, duminică, 2 octombrie 2016, când, după ce m-am întors de la Liturghie, copiii dorm, iar soţul meu este plecat la părinţii lui (tatăl său fiind în spital), mi-am zis: „Acum o voi scrie". Aşadar, iată-mă în faţa calculatorului, cu icoana Sfântului Efrem cel Nou în dreapta mea.

Am aflat de Sfântul Efrem în 2013, când aveam 41 de ani şi când o colegă, la serviciu, fără să o cunosc prea bine, mi-a înmânat cartea cu Sfântul Efrem. Aveam nevoie la acel moment de mângâiere, întrucât fratele meu se afla în divorţ. M-am rugat Sfântului şi ajutorul a venit neaşteptat de repede. Am simţit prezenţa Sfântului din acea seară în care am citit cartea cu mărturii ale minunilor lui. Am început să-i citesc acatistul şi paraclisul.

Avem o viaţă liniştită în familie, totul decurge bine. Insă în 2014, băiatul nostru a făcut otită. După un timp, deşi am mers la doctori (l-am operat de polipi), am ajuns în situaţia ca, în ajunul zilei Sfântului Efrem cel Nou, pe 4 mai 2016, să aflăm că are timpanul spart şi necesită intervenţie chirurgicală. Am primit greu această veste, însă, în acelaşi timp, uşor, fiindcă ne-am pus nădejdea în Sfântul Efrem cel Nou, încredinţaţi fiind că nu întâmplător am aflat acest lucru în ajunul acestei zile.

Am fost la medici şi, ulterior, ne-am făcut o programare la un spital din Bucureşti. In dimineaţa zilei în care am intrat în spital, ne-a întâmpinat icoana Sfântului Efrem cel Nou, care este ocrotitorul acestui spital, fiind o bisericuţă cu hramul Sfântului în curtea spitalului.

Atât eu, cât şi băieţelul ne-am spus că suntem pe drumul bun şi am traversat cu nădejde perioada în care s-a efectuat intervenţia.

Acum, când scriu aceste rânduri, suntem bine; timpanul urechii a fost refăcut. însă când am spus răbdare, m-am gândit tot la înţelepciunea pe care o transmite Sfântul nostru, căci toate drumurile noastre către spital au fost în două rânduri, de două ori la internare, de două ori la externare, de două ori la control. Sfântul Efrem ne-a îndemnat să avem răbdare, deşi a fost greu, însă totul a fost spre binele nostru. Am întâmpinat multe ispite, am fost supărată pe oameni care simţeam că sunt altfel de cum ar trebui să fie (mă refer la asistente, medici). Insă am înţeles un lucru: că trebuie să avem răbdare, să nu mai judecăm, să ne iubim aproapele, să ne rugăm şi să avem nădejde. E greu, dar lupt pentru asta.

Îi mulţumesc Sfântului Efrem cel Nou, împreună cu toată familia, fiindcă vreau să fac cunoscut faptul că, în această perioadă, într-o după-amiază, eram toată familia în dormitor şi vorbeam despre Sfântul Efrem cel Nou (soţul meu are credinţă, însă nu ştiu în ce măsură înţelegea acele minuni, mărturii), timp în care, la fereastra noastră, a venit şi s-a aşezat un fluture negru. în acel moment, eu am spus că e Sfântul. Soţul meu m-a privit fără să spună nimic, iar fluturele a stat multişor, apoi a plecat. A doua zi, când băieţelul nostru venea de la şcoală, ne-a mărturisit că un fluture s-a aşezat pe umărul drept şi l-a

condus până la intrarea în bloc.

Cât de aproape sunt Sfinţii care mijlocesc pentru noi către Bunul Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos şi Maica Domnului!

Tincuţa, Galaţi, 2 octombrie 2016

Delicateţea ta dumnezeiască înveşmântează sufletele celor care ţi se roagă, Sfinte Efrem, păzindu-i şi ajutându-le să sporească întru lucrarea răbdării şi a dragostei pentru semeni. Ajută-ne să pricepem că niciodată nu te vei despărţi de noi, căci prin dragostea ta te-ai făcut prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu şi al tuturor oamenilor!

ACATISTUL SFÂNTULUI EFREM CEL NOU, PENTRU DOBÂNDIREA CREDINŢEI ŞI ÎNNOIREA SUFLETEASCĂ

După obişnuitul început, se zic:

Coniacul 1

Te-ai născut în această lume purtând slava cea plină de suferinţe a Sfintei Cruci, Preacuvioase Părinte Efrem, însuşi Domnul lucrând tainic şi, înveşmântând în tăcere toate faptele tale, te-a adeverit peste veacuri martor adevărat al dragostei Sale dumnezeieşti. Pentru aceasta, şi mulţimea noroadelor, într-un cuget şi o simţire, te laudă şi îţi mulţumesc, grăindu-ţi: Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Icosul 1

Sărmana maica ta a purtat povara cea grea a văduviei şi, crescând şapte copii, a rămas statornică în credinţă, ştiind că Dumnezeu niciodată nu trece cu vederea lacrimile şi suspinurile ei. De aceea, şi noi ne veselim de tine ca de un rod minunat, odrăslit dintr-o inimă sfinţită prin multe suferinţe şi îţi grăim aşa:

Bucură-te, că rugăciunile mamei tale ţi-au fost înaintemergătoare în calea călugărească;

Bucură-te, că tinereţea şi toată tăria firii ai dăruit-o blândeţii Fiului lui Dumnezeu;

Bucură-te, că ai zdrobit cu lumina rugăciunii temniţele morţii clădite de gândurile rele;

Bucură-te, că nu ai găsit odihnă sufletului decât umblând în calea Domnului Hristos;

Bucură-te, căci Mănăstirea Buneivestiri ai împodobit-o nevăzut cu lacrimile şi sudorile tale;

Bucură-te, că însăşi Maica Pururea Fecioară ţi-a descoperit lucrarea dragostei dumnezeieşti;

Bucură-te, că smerenia şi ascultarea ţi-au fost pietrele de temelie ale vieţuirii pământeşti;

Bucură-te, cel care prin dragostea Crucii ai râvnit a birui lumea dimpreună cu Hristos;

Bucură-te, văpaie străluminată şi înmiresmată cu zefirul învierii din morţi a Fiului Tatălui;

Bucură-te, inimă dogoritoare întru care s-a copt aluatul cel sfânt al cuvintelor Evangheliei;

Bucură-te, masă îmbelşugată şi hrănitoare pentru cei flămânzi şi însetaţi de Dumnezeu;

Bucură-te, statornicie a buneivoiri, dintru care se revarsă în lume ploaie de mângâieri;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul *2*

Iubindu-L pe Domnul şi râvnind din toate puterile sufletului şi ale trupului să fii cu totul al Lui, ai primit dumnezeieştile Sale porunci şi cuvinte, sârguindu-te a nu ieşi din adevărul cel veşnic al Evangheliei. Pentru aceasta ai şi fost învrednicit a dobândi cugetele minţii lui Hristos, limpezindu-i şi luminându-i pe toţi cei miluiţi de tine, care cu mulţumire îi cântă lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 2

Fiind iubitor de tăcere încă din pruncie, nu ai căutat mulţime de cuvinte, ci te-ai îndestulat cu graiurile gurii lui Hristos şi, urmând nefăţamic Evangheliei Lui, te-ai tăcut sălaş al Preasfintei şi de viaţă făcătoarei Treimi. Pentru aceea, şi noi, cei care am gustat din mulţimea binefacerilor tale, cu veselie şi cu recunoştinţă îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, că pilda ascultării lui Hristos de Tatăl ai urmat-o în viaţa monahicească;

Bucură-te, sărăcie a duhului dintru care ţi-ai agonisit împărăţia Cerurilor;

Bucură-te, lacrimi de pocăinţă care aduc mângâiere întregii firi omeneşti;

Bucură-te, blândeţe a cărei moştenire nu se va mai sfârşi în vecii vecilor;

Bucură-te, foame şi sete de dreptate, ce au dobândit saţiul dragostei dumnezeieşti;

Bucură-te, milă fără seamăn, a cărei revărsare îi cuprinde pe toţi

semenii;

Bucură-te, curăţie a minţii şi a inimii, prin care Dumnezeu se vede în oameni;

Bucură-te, făcător de pace, prin ale cărui mijlociri ne învrednicim de înfierea cerească;

Bucură-te, bărbat desăvârşit care porţi pe umărul tău povara prigoanelor noastre;

Bucură-te, părinte iubitor, care iei asupră-ţi ocara nenumăratelor noastre păcate;

Bucură-te, lumină a lumii, prin care mulţi s-au izbăvit din întunericul necredinţei;

Bucură-te, munte al smereniei prin care am fost scoşi din prăpastia deznădejdii;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul *3*

Dobândind curăţia inimii nu te-ai făcut părtaş la aluatul cel împuţit al făţărniciei şi vicleniei lăuntrice, ci cu credinţă şi cu dragoste apropiindu-te de Sfintele Taine, te-ai adus întreg înaintea lui Hristos-Dumnezeu, primind cu cutremur şi recunoştinţă Trupul şi Sângele Său. Limpezeşte şi inimile noastre, ca, lepădând drojdia răutăţii dintru noi, cu bucurie să grăim Domnului: Aliluia!

Icosul 3

Nu te-ai cocoţat pe mulţimea cuvintelor rostite, ci graiurile tale faptă erau, iar faptele, cuvânt, lepădând cu totul viclenia şi desfrânarea multei vorbiri; pentru aceasta ai şi fost ales de Dumnezeu pentru darul preoţiei, ca şi prin mâinile tale să se săvârşească slujirea Jertfei celei fără de sânge. Iar noi, ştiindu-ne cuprinşi în rugăciunile tale, îţi cântăm aşa:

Bucură-te, faptă adeverită prin cuvântul tăcerii şi cuvânt grăitor prin faptă;

Bucură-te, lacrimă de umilinţă care a înrourat masa Dumnezeieştii Liturghii;

Bucură-te, înveşmântare în focul cel prealin al slavei împărăţiei Cerurilor;

Bucură-te, rugăciune ce se revarsă de la Adam până la cel din urmă om ce se va naşte;

Bucură-te, dragoste ale cărei braţe s-au făcut nemărginite prin dăruire;

Bucură-te, bucuria vederii fără de încetare a feţei Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, dor înlăcrimat ostoit doar de Trupul şi Sângele Domnului;

Bucură-te, heruvim pământesc adâncit în tăcerea suspinului Duhului Sfânt;

Bucură-te, frate dumnezeiesc, care neîncetat prive- ghează asupra pământenilor;

Bucură-te, prieten preaînţelept, care cu mână tare ne scoate din mlaştinile de gând;

Bucură-te, preoţie neştirbită, căreia nu-i trebuiesc slava şi lucrurile lumeşti;

Bucură-te, apropierea şi osârdia noastră spre împărtăşirea cu Sfintele Taine;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 4

Cunoscând focul umilinţei celei dătătoare de viaţă, ai voit ca toate cugetele şi simţirile tale să i le aduci lui Hristos, Preacuvioase Efrem; pentru aceasta ai şi ales adâncirea în rugăciunea neîncetată, întru care însuşi Domnul, sălăşluindu-Se întru tine, te-a împodobit cu lumina cea nezidită. Iar noi, veselindu-ne de bogăţia darului revărsată dintru tine, îi mulţumim lui Dumnezeu, cântând: Aliluia!

Icosul 4

Iubind pe Domnul din toată fiinţa ta, nu ai voit a te despărţi de pomenirea numelui Său, neîncetat chemându-L prin rugăciune. Pentru aceea, şi El S-a sălăşluit întru tine, dăruindu-ţi cugetele minţii Sale şi arătându-ţi adâncimea cea fără de seamăn a cuvintelor Evangheliei. Iar noi, veselindu-ne de mila ta cea neîncetat lucrătoare, îţi grăim:

Bucură-te, că dragostea lui Dumnezeu ţi-a fost adevărata hrană şi băutură;

Bucură-te, inimă omenească întru care s-a arătat cu putere împărăţia Cerurilor;

Bucură-te, înţelept ce ai acoperit cu tăcerea surâsului venirea Sfântului Duh în inima ta;

Bucură-te, priveghere necurmată a minţii, dintru care a rodit vederea lui Dumnezeu;

Bucură-te, braţe deschise, unite cu braţele răstignite ale Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, suspin cu sudoare de sânge, pogorât până la temelia firii omeneşti;

Bucură-te, neîncetată rugăciune care a ridicat din moarte mulţime de oameni;

Bucură-te, tărie care se înalţă mai presus de toate deşertăciunile lumeşti;

Bucură-te, martor al Dumnezeirii lui Hristos în Babi- lonul zilelor noastre;

Bucură-te, lacrimă aprinsă din flacăra umilinţei, care cutremură făţărnicia noastră;

Bucură-te, spulberare a gândurilor păcătoase, care neîncetat ne cotropesc inima;

Bucură-te, leagăn pentru toate minţile prunceşti care râvnesc să fie cu Domnul;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Coniacul 5

Ai voit a-ţi tăinui cu totul nevoinţa, Mare Mucenice Efrem, şi cu binecuvântarea lui Dumnezeu ai ales calea sihăstrească, în peşteră vieţuind şi ascunzându-ţi de faţa oamenilor strălucirea dumnezeiască a chipului. Pentru aceea, şi peştera s-a făcut izvor al împărăţiei Cerurilor, ale cărui ape s-au alcătuit din şiroaiele lacrimilor tale, întru care ai cuprins pătimirea întregii firi omeneşti. Pentru aceea, şi noi, cei cu totul nevrednici, ne uimim de darul lui Dumnezeu dintru tine şi îi grăim: Aliluia!

Icosul 5

Tăinuindu-te în peşteră ca şi într-un veşmânt de piatră, te-ai încins cu rugăciunea, ţinându-ţi toate cugetele şi simţirile înaintea Preasfintei Treimi şi, nedepărtându- ţi mintea şi inima de numele Fiului lui Dumnezeu, ai fost cuprins în slava cea veşnică a împărăţiei Cerurilor, strălucind cu lumina cea neapusă, care se arată tuturor celor care în chip neîndoit şi nefăţamic îl iubesc pe Domnul. Iar noi, minunându-ne de ostenelile tale sihăstreşti, îţi grăim cu uimire:

Bucură-te, postitor care s-a împărtăşit de hrana cea veşnică a dragostei lui Dumnezeu;

Bucură-te, pocăinţă îndurerată pentru răutatea şi fărădelegile tuturor oamenilor;

Bucură-te, rugăciune neoprită aprinsă în inimă de focul cel nematerialnic al harului;

Bucură-te, umilinţă a trudei ce adună întru ea toate durerile şi neputinţele noastre;

Bucură-te, privire străvăzătoare întru care se odihnesc tainele limpezimilor dumnezeieşti;

Bucură-te, odihnă nemincinoasă dăruită prin lucrarea cea înnoitoare a Mântuitorului;

Bucură-te, lacrimă şi dor neostoit ce însetează de mântuirea întregului neam omenesc; Bucură-te, nevoitor şi îndelung-răbdător întru asprimea greutăţilor sihăstreşti;

Bucură-te, unire minunată şi îndumnezeită, plinită întru dragostea Mirelui Ceresc;

Bucură-te, bărbat desăvârşit întru care s-a preamărit Hristos cel răstignit şi înviat;

Bucură-te, dumnezeiască şi tainică îmbrăţişare, prin care surâsul s-a ivit în multe inimi;

Bucură-te, blândeţe şi pace negrăită izvorâtă din biruinţa asupra morţii şi stricăciunii;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 6

Descoperindu-ţi Domnul că a venit vremea mărturisirii mucenicești, te-ai întors în Mănăstirea de pe Colina Neprihăniţilor, arătând că în toate eşti ascultător lui Dumnezeu şi din dragoste pentru El primeşti pătimirile martiriului. Cu strălucirea Duhului Sfânt fiind împodobit, te-ai făcut pildă pentru fraţii tăi monahi împreună-pătimitori, îndemnându-I a fi credincioşi lui Hristos până la cea din urmă suflare; pentru aceasta, şi ei acum, dimpreună cu tine cântă lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 6

Ca un miel spre junghiere te-ai adus lui Dumnezeu, Preacuvioase Efrem, căci, fără de ştirea turcilor celor învârtoşaţi în cugetul trupesc, ai prăznuit lăuntric înălţarea Sfintei Cruci, deschizându-ţi braţele înaintea lui Dumnezeu şi primind toate cele îngăduite de Sus prin prigoana mucenicească. Pentru aceea, şi noi, cutremu- rându-ne de vitejia ta, îţi grăim unele ca acestea:

Bucură-te, că temniţa pământească ai făcut-o sălaş al poposim Mirelui în inima ta;

Bucură-te, că foamea şi setea le-ai biruit cu numele cel dulce al Domnului Hristos;

Bucură-te, că batjocurile şi silniciile le-ai suferit cu înţelepciune şi răbdare dumnezeiască;

Bucură-te, că graiurile de ocară le-ai primit ca pe nişte îndemnuri ale iubirii de vrăjmaşi;

Bucură-te, că scuipările şi hulele ţi-au sporit cinstea şi strălucirea omului lăuntric;

Bucură-te, că frigul şi întunericul temniţei s-au preschimbat prin focul luminii cereşti;

Bucură-te, că prin durerile şi neputinţele îndurate ai îmbrăţişat suferinţele tuturor;

Bucură-te, că singurătatea şi părăsirea de toţi s-a unit cu suspinul Duhului pentru toată firea;

Bucură-te, neînfricare a credinţei care a biruit toate năpustirile şi bătăile prigonitorilor;

Bucură-te, sprijin tare pentru cei cuprinşi în învolburarea suferinţelor şi a necazurilor;

Bucură-te, cutezanţă plămădită dintr-o inimă plină de văpăile cele curate ale dragostei;

Bucură-te, dumnezeiască blândeţe, care are privire senină şi pentru prigonitori;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 7

Neputând să te clintească din statornicia mărturisirii lui Hristos, au turbat prigonitorii tăi, Preacuvioase Părinte, şi au uneltit să-ţi ia viaţa, trecându-te prin multe chinuri şi dureri. Dar tu, neînfricat rămânând prin dragostea lui Hristos, nestrămutat ai răbdat toate caznele, cu revărsările sângelui tău înveşmântându-te şi potolind setea cea smintită a celor ce te omorau şi nu ştiau a cânta lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 7

Pizmuindu-te pentru bărbăţia şi blândeţea cu care le-ai răbdat pe toate pentru Dumnezeu, au voit prigonitorii a te stârpi de pe pământ, iar ca să aducă batjocură şi hulă învierii lui Hristos, ţi-au hotărât moartea pentru zilele Paştilor. Dar cugetele lui Dumnezeu nu simt ca şi cele omeneşti, iar toate cele îngăduite asupra ta aveau să te preaslăvească şi din gurile noastre să-ţi aducă această cântare:

Bucură-te, că primind peste faţă nenumărate palme şi sudalme, ai tăcut cu răbdare;

Bucură-te, obraz ce astăzi străluceşte întru lumina biruitoare a

învierii lui Hristos;

Bucură-te, că smulgându-ţi turcii părul şi barba, ţi-au adeverit bărbăţia duhului;

Bucură-te, privire senină ce a zburat peste prăpăstiile amare ale durerii şi morţii;

Bucură-te, că fiind încovoiat de bătăile cu ciomege, nu ai lepădat dragostea pentru vrăjmaşi;

Bucură-te, mână tare ce îi îndrepţi pe mulţi care sunt gârboviţi de povara necredinţei;

Bucură-te, că fiindu-ţi jupuită pielea, ştiai că omul cel lăuntric a dobândit nestricăciunea;

Bucură-te, mângâiere şi alinare dăruite tuturor celor care aleargă cu nădejde spre tine;

Bucură-te, că bătându-ţi-se piroane în cap, ai biruit durerea pomenind răstignirea Domnului;

Bucură-te, încununarea noastră cu gânduri bune, dăruite spre înnoirea sufletească;

Bucură-te, că atâmarea ta de dud, tăinuit grăia despre căderea omului de la Pomul Vieţii;

Bucură-te, îndemn şi binecuvântare spre împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Domnului;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 8

Nebunia cea însetată de sânge a turcilor a voit a-şi arăta puterea asupra trupului tău, dumnezeiescule Părinte Efrem şi, curmându-ţi viaţa pământească, nicidecum nu au bănuit că vei fi cunoscut de milioane de oameni, iar cele ce ei le-au săvârşit asupra ta se vor vesti până la marginea pământului. Pentru aceea, II lăudăm pe Dumnezeu, Care cu înţelepciune neţărmurită le îngăduie pe toate, iar pe noi ne învredniceşte a-I cânta: Aliluia!

Icosul 8

Ţi-ai săvârşit drumul pământesc pe Colina Neprihăniţilor, Sfinte Părinte Efrem, şi aşa cum în tăcere ţi-ai petrecut întreaga viaţă, tot aşa te-ai tăinuit şi vreme de cinci veacuri, arătându-te lumii din încredinţare dumnezeiască, spre tămăduirea şi întoarcerea la credinţă **a** nenumărate suflete. Iar noi, minunându-ne de puterea şi credinţa arătate în vremea martiriului, îţi grăim:

Bucură-te, că nici un fir de păr şi nici un strop din sângele tău nu-i

simt neştiute Domnului;

Bucură-te, trup sfinţit prin multe suferinţe, preamărit în moaşte izvorâtoare de minuni;

Bucură-te, că înfigerea tăciunelui aprins în pântece ţi s-a făcut intrare în împărăţia Cerurilor;

Bucură-te, flacără cu strălucire blândă, care luminează întunericul sufletelor noastre;

Bucură-te, că marţea luminată a învierii a sporit în slavă prin moartea ta mucenicească;

Bucură-te, odihnire de-a pururi întru cuvintele Evangheliei Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, că ciopârţirea trupului spre a-ţi fi pierdut numele ţi-a adus veşnică pomenire;

Bucură-te, bucuria cea mare a celor ce poposesc cu nădejde la racla sfintelor tale moaşte;

Bucură-te, că fiindu-ţi azvârlite în scorbură rămăşiţele trupului, ele au rodit nemurire;

Bucură-te, pom încărcat de roadele cele înmiresmate ale harului Duhului Sfânt;

Bucură-te, căci câinele mănăstirii s-a arătat cu mai multă simţire decât cei ce te-au ucis;

Bucură-te, biruinţă asupra morţii, adeverită prin lucrarea tăcerii de cinci veacuri;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 9

Nu ai avut neapărată trebuinţă să-ţi fie preamărite numele şi moaştele, Preacuvioase Părinte Efrem, d, mult iubind slujirea cea acoperită cu tăcere, ai voit a rămâne în ceata Sfinţilor deplin tăinuiţi în unirea cu smerenia Domnului şi neştiuţi lumii pământeşti. Insă răspunzând suspinării Duhului Sfânt, te-ai făcut grabnic împlinitor al Proniei dumnezeieşti pentru vremurile din urmă, iar pentru aceea, şi noi, cu lacrimi de recunoştinţă, îi mulţumim Sfintei Treimi că te-a descoperit lumii şi Ii cântăm: Aliluia!

Icosul 9

Cunoscând puterea rugăciunilor săvârşite în taina inimii, ai râvnit a ascunde de oameni slava cea cerească, în care adeseori erai cuprins. Pentru aceasta, cu grăbire ai alergat către pustie, Preacuvioase Mucenice Efrem, dobândind peşteră în care să te aduci neîncetat lui

Dumnezeu, îmbrăţişând întreaga fire omenească. Ridică şi inimile noastre din mlaştina cugetului trupesc, ca astfel să-ţi grăim cu îndrăzneală:

Bucură-te, inimă care s-a lărgit prin dragostea lui Dumnezeu şi a îmbrăţişat toată făptura;

Bucură-te, suspin de rugăciune care s-a făcut înain- temergător al izbăvirii multora;

Bucură-te, obraz înlăcrimat care nu încetează să strălucească, spălând întunecarea noastră;

Bucură-te, milă care înveşmântează cu dragoste negrăită pe tot omul născut în lume;

Bucură-te, cântec în care e cuprinsă toată frumuseţea dumnezeieştilor mângâieri;

Bucură-te, dascăl preaînţelept, care pe toate le rânduieşte spre îndreptarea ucenicilor săi;

Bucură-te, păstor care nu îşi junghie mieii şi oile, ci le dăruieşte hrana Sfintelor Taine;

Bucură-te, cărturar ale cărui cuvinte sunt plămădite din dragoste şi îndelungă-răbdare;

Bucură-te, bărbat dumnezeiesc cu braţele pururea deschise pentru cei ce vor mântuire;

Bucură-te, om şi preot adevărat, care vădeşti făţărnicia şi viclenia slujitorilor mincinoşi;

Bucură-te, limpezime a apelor cereşti în care se oglindeşte chipul lui Dumnezeu dintru noi;

Bucură-te, surâs răsărit dintru lumina cea veşnică, pogorând peste noi zăpezile curăţiei;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 10

Innoindu-ţi cugetele şi simţirile prin lucrarea rugăciunii neîncetate, ai voit a-i cuprinde în dragostea ta pe toţi semenii, însă trăind neputinţa firii omeneşti, L-ai urmat pe Domnul pe calea rugăciunii din Ghetsimani, iar Sfântul Duh a lărgit inima ta la măsură dumnezeiască, arătându-te împlinitor desăvârşit al poruncii vrăjmaşilor. Pentru aceasta, şi noi, prin mulţimea fărădelegilor noastre adeverindu-ne vrăjmaşi ai oamenilor şi ai lui Dumnezeu, Ii cerem iertare şi cu umilinţă îndrăznind a-I cânta: Aliluia!

Icosul 10

Statomicindu-ţi inima în îndelungă tăcere şi umilinţă, cu întărirea Sfântului Duh te-ai pogorât în chip gândit în prăpăstiile iadului şi, cunoscând măsura veşnică a alegerilor omeneşti, ţi s-a frânt cu totul sufletul în suspinul şi plângerea pentru izbăvirea din moarte a neamului omenesc. Pentru aceea, şi noi, cei izbăviţi de tine din deznădejde şi necredinţă, cu mulţumire îţi grăim unele ca acestea:

Bucură-te, pridvor al împărăţiei întru care găsesc odihnă cei loviţi de vijeliile patimilor;

Bucură-te, sălaş străluminat întru care se adună cei ce iubesc a împlini poruncile Evangheliei;

Bucură-te, acoperământ pogorât de Dumnezeu peste cei biruiţi de singurătate şi deznădejde;

Bucură-te, funie împletită din lacrimi şi din sânge, care ne ridică din adâncurile morţii;

Bucură-te, adâncire în dragostea făcătoare de viaţă a răstignirii Domnului Hristos;

Bucură-te, privire întru care sunt ascunse frumuseţile vederii lui Dumnezeu;

Bucură-te, cântec ale cărui sunete susură în văile cele tainice ale smereniei;

Bucură-te, adiere lină, ce vesteşte mireasma cea binecuvântată a păcii cereşti;

Bucură-te, nectar încărcat de dulceaţa cea neprihănită a fecioriei duhului;

Bucură-te, hrană adevărată şi îmbelşugată, care os- toieşte foamea şi setea sufletului;

Bucură-te, inimă care a cuprins într-însa suspinul tuturor celor de pe pământ;

Bucură-te, blândeţe primenitoare dintru care desluşim dragostea Preasfintei Treimi;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 11

Ajungând la măsură dumnezeiască, nu mai eşti mărginit de neputinţele omeneşti, ci prin lucrarea Sfântului Duh cunoscând tainele şi durerile oamenilor, cu grăbire le vii întru întâmpinare şi le dai ajutor chiar şi celor care nu te cunosc. Pentru aceea, şi mulţimea cea nesfârşită a minunilor tale împodobeşte Biserica lui Hristos, iar noi, cei ajutaţi de tine, Ii cântăm Domnului: Aliluia!

Icosul 11

Umbletele tale prin lume nu mai sunt mărginite într- un loc sau într-un răstimp, ci, prin dumnezeiasca putere, tuturor şi în toată vremea fiindu-le de faţă, cu grăbire le dăruieşti ajutorul tău, făcând roditoare mila şi nesfârşita ta dragoste pentru om. întăreşte şi inimile noastre în calea lucrării poruncilor lui Dumnezeu, ca întru cunoştinţă şi adevăr să-ţi putem cânta:

Bucură-te, că durerile noastre le faci ale tale, ridicând nevăzut poverile sufletului;

Bucură-te, că suferinţele şi stricăciunea lăuntrică le tămăduieşti prin puterea învierii;

Bucură-te, truditor al Evangheliei, care a dobândit măsura dragostei pentru vrăjmaşi;

Bucură-te, adânc al rugăciunii întru care se pogoară strălucirile împărăţiei Cerurilor;

Bucură-te, sufletesc belşug mustind de harul cel bogat al binecuvântării lui Dumnezeu;

Bucură-te, puzderie de minuni şi daruri revărsate cu mărinimie peste tot în lume;

Bucură-te, doctor iscusit, care nu caută numai vindecarea trupului, ci şi a sufletului;

Bucură-te, alinare care îi cuprinde cu dragoste pe toţi suferinzii lumii pământeşti;

Bucură-te, nume care se face cunoscut tuturor ca bună vestire din Bunavestire;

Bucură-te, rădăcină cerească prin care sorbim din seva râurilor cunoştinţei;

Bucură-te, aşternut înnoitor întru care îşi găsesc odihna cei cu inima frântă;

Bucură-te, zâmbet senin ce descreţeşti frunţile celor prigoniţi pentru dreptate;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 12

înveşmântat deopotrivă în smerenie şi slavă dumnezeiască, te-ai arătat lumii spre tămăduirea şi ridicarea multora din adâncul deznădejdii şi al patimilor, iar noi, cei ajutaţi prin mila ta, cu inimi mulţumitoare dăm slavă lui Dumnezeu, că prin tine ni s-a făcut cunoscută strălucirea şi fericirea veşnică a celor ce urmează cuvintelor Sfintei Evanghelii, iar Domnului cu îndrăznire Ii mulţumim, cântând:

Aliluia!

Icosul 12

Din preaplinul inimii tale întru care lucrează dragostea Duhului Sfânt luminezi minţile noastre cele întunecate şi, umplându-ne de nădejdea şi bucuria credinţei, ne înnoieşti vieţile cu puterea cea făcătoare de viaţă a Sfintelor Taine, învrednicindu-ne a cunoaşte bunătatea şi înţelepciunea cea fără seamăn a lui Dumnezeu, iar ţie a-ţi cânta aşa:

Bucură-te, îndelungă răbdare şi tăcere roditoare prin milioane de fapte minunate;

Bucură-te, minte sfinţită care odihneşte doririle lui Hristos pentru firea omenească;

Bucură-te, untdelemn al milostivirii care a tămăduit nenumărate răni sufleteşti şi trupeşti;

Bucură-te, rugăciune osârduitoare care revarsă peste lume duh de înnoire şi luminare;

Bucură-te, vultur ce odihneşte pe piscurile cele înalte ale smereniei şi curăţiei îngereşti;

Bucură-te, aplecare până în mocirla patimilor, spre a ne izbăvi din robia întunericului;

Bucură-te, căutător neobosit al celui care s-a abătut de la căile cele curate ale vieţii;

Bucură-te, învăţător adevărat, care nu-şi plămădeşte cuvântul cu făţărnicie şi viclenie;

Bucură-te, mucenicească dragoste, care ia asupra sa întunericul sufletelor noastre;

Bucură-te, zbor prin care sunt înălţate la Ceruri rugăciunile celor care pătimesc;

Bucură-te, candelă ce priveghează în vieţile noastre cu lumina mărturisirii şi a credinţei;

Bucură-te, zi senină a Soarelui Dreptăţii, prin care ne izbăvim de noaptea păcatului;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu!

Condacul 13

O, dumnezeiescule Părinte Efrem, deschizându-ţi neîncetat braţele spre a cuprinde pe tot omul cel născut în lume, săvârşeşti deopotrivă lucrare preoţească şi mucenicească, luând asupra ta mulţimea păcatelor noastre şi mistuind cu focul dragostei puterea

morţii şi a stricăciunii din gândurile, cuvintele şi faptele noastre. Pentru aceasta, şi noi, cei ce am dobândit izbăvire, cu mulţumire îţi grăim: Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, prieten iubit al Fiului lui Dumnezeu! *(de trei ori)*

Apoi iarăşi se zic icosul şi condacul întâi, iar apoi această

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou

Poposind în vieţile noastre cu mult înainte ca noi să te cunoaştem, Preacuvioase Părinte Efrem, adevereşti măsura cea dumnezeiască a dragostei, săvârşindu-le pe ;ele rânduite ţie şi tăinuite întru suspinul Duhului Sfânt. Ridică vieţile noastre din negura neştiinţei şi a necredinţei şi, prin rugăciunile tale, înnoieşte-ne obiceiurile şi doririle, ca să nu rămânem în robia întunericului şi a morţii sufleteşti. însuţi pune în inimile noastre mărturia cea îuminată a Dumnezeirii lui Hristos, ca şi noi, crezând Lui, să putem pricepe puţin câte puţin cele ce s-au dăruit 'urnii prin întruparea, moartea şi învierea Sa cea de a treia zi.

învaţă-mă şi pe mine a lucra după putere poruncile dumnezeieşti ale Evangheliei, ca strălucind şi în mintea mea lumina cea adevărată a Fiului lui Dumnezeu să mă învrednicesc să primesc şi puterea făcătoare de viaţă a Sfintei Euharistii, prin care rămân de-a pururi vii cei ce râvnesc a se uni cu Dumnezeu. însuţi iconomiseşte ca în toată vremea vieţii să nu mă abat de la căile lui Dumnezeu, iar în căderile mele, care vor mai fi, mă veghează şi cu grăbire întinde-mi mână de ajutor. Iar la sfârşitul drumului pământesc, te rog să-mi fii alături, ca nu cumva, biruindu-mă de frică şi de necredinţă, să mă afund în întunericul cel veşnic, ci tu, cu strălucirea feţei tale, dăruieşte-mi şi mie nădejde şi pace, iar trecerea din această viaţă să nu-mi fie spre osândă, ci spre bucuria reîntâlnirii cu Cel Care m-a zidit din nimic, Dumnezeul nostru, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Amin.

Şi se face otpustul:

Doamne, Iisuse Flristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, ale Sfântului Efrem cel Nou şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

PARACLISUL SFÂNTULUI EFREM CEL NOU, DĂRUITOR AL CREDINŢEI ŞI AL ÎNNOIRII LĂUNTRICE

După obişnuitul început, se zic

Troparul şi condacul Sfântului Efrem:

Ai strălucit ca soarele pe Colina Neprihăniţilor şi ai urcat la Domnul pe calea martiriului, dându-ţi sufletul sub loviturile necredincioşilor, Sfinte Părinte Efrem, Mare Mucenice al lui Hristos. Pentru aceasta, ai făcut ca dumnezeiescul har să se reverse neîncetat spre cei ce cu evlavie îţi strigă ţie: slavă Celui Ce ţi-a dăruit putere, slavă Celui Ce ţi-a dăruit harul tămăduirilor, slavă Celui Care dă tuturor tămăduiri prin tine.

Pe Colina Neprihăniţilor te-ai întărit, vieţuind întru ne- voinţă, Părinte de Dumnezeu înţelepţite, şi de acolo ai purces pe calea muceniciei. Pentru aceasta, Cel Care dăruieşte lumii viaţa, cu îndoită cunună te-a încununat, Mare Mucenice Efrem, şi te-a dăruit nouă, ca în tot locul să te avem ajutător şi să te rugăm cu stăruinţă: miluieşte-i pe cei ce te cinstesc pe tine.

Canonul Sfântului Efrem cel Nou

Cântarea I

Irmos:

Apa trecându-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Osteneala zilelor s-a adunat, iar obiceiurile ni s-au preschimbat în năravuri şi, nemaigăsind chip de slobozire, alergăm la tine, Preacuvioase Părinte Efrem, rugându-te să nu ne laşi să pierim în păcatele noastre, ci să ne deschizi .alea cea adevărată către Dumnezeiasca Liturghie, prin ;are vom dobândi cele mult trebuincioase pentru sănătatea ?: înnoirea sufletului.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

înveşmântat fiind cu focul cel de Sus, ai cuprins în rugăciunile tale întreaga făptură, Mare Mucenice Efrem, prin lacrimi de pocăinţă stând înaintea lui Dumnezeu, **ai** mijlocit izbăvirea multora din lanţurile patimilor şi ale rârădelegilor de gând, săvârşind Sfânta Liturghie întru vederea slavei lui Dumnezeu şi împărtăşind oamenilor romoara Trupului şi Sângelui Domnului.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Nimic din cele omeneşti nu-ţi este necunoscut, prea- plândule Efrem, ci pe toate umplându-le cu străvederea :a dumnezeiască, le porţi în taină, una făcând suspinul rău cu suspinul Duhului Sfânt. Ridică şi mintea noastră dintru cele pământeşti şi trecătoare, ca, gustând rouă cea preacurată a Sfintelor Taine, să purcedem în viaţa cea adevărată, dăruită oamenilor de Preasfânta şi de viaţă râcătoare Treime.

Slavă...

Inima ta blândă a cunoscut încă din vremea vieţuirii pământeşti slava cea dumnezeiască a împărăţiei, Preacuvioase Efrem şi, adâncindu-te în cugetele minţii lui Hristos, ai cunoscut străfundurile cele neasemănate ale poruncilor Evangheliei, întru a căror lucrare şi putere ai săvârşit Jertfa cea fără de sânge, prin care Fiul lui Dumnezeu Se dăruieşte oamenilor cu Trupul şi Sângele Său.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nimic nu este mai odihnitor şi nu aduce mai multă bucurie decât privirea ta de Maică, Preacurată Fecioară, căci dragostea ta mistuie toate păcatele noastre, iar neîncetatele tale mijlociri izbăvesc nenumăraţi oameni din temniţele stricăciunii şi ale morţii. Invredniceşte-ne şi pe noi preacuratelor Taine ale Fiului Tău, ca, dobândind nădejdea cea bună, să ne învrednicim a-ţi mulţumi şi a te vedea în vecii vecilor.

Cântarea a III-a

Irmos:

Doamne, Cela Ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Cunoscând din tinereţe apropierea de cele dumnezeieşti, ai căutat cu osârdie seminţele cuvintelor adevărate, Părinte Efrem, iar Domnul a încununat dorul tău, desco- perindu-ţi puterea cea nemuritoare care sălăşluieşte în Evanghelie. Pentru aceea, şi tu, primindu-I graiurile în ţarina cea mănoasă a inimii tale, le-ai făcut lucrătoare şi minunat roditoare prin rouă şi adumbrirea Duhului Sfânt.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Nu poate fi cuprins cuvântul Crucii de inima cea trupească, fiindcă nebunie este el pentru cel care trăieşte după poftele pământeşti, Preacuvioase Efrem. De aceea, şi tu, luând asupra ta toate durerile şi metehnele noastre, ne luminezi spre a pricepe adâncimea cea minunată a dragostei Evangheliei, care este deopotrivă adevăr, umilinţă, sfinţenie şi foc dumnezeiesc.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Trăind cu înţelepciune şi îndurând cu îndelungă răbdare toate cele rânduite ţie de Dumnezeu, ai ajuns la măsura bărbatului desăvârşit, mult-milostive Efrem, Domnul pro- slăvindu-te cu sudori şi sângiuiri mucenicești. înnoieşte şi inimile noastre cu suflul cel dumnezeiesc al rugăciunilor tale, ca, dobândind putere lăuntrică, să se aprindă şi întru noi lumina cea făcătoare de viaţă a Evangheliei.

Slavă...

Paşii tăi merg pururea alături de noi, Mare Mucenice Efrem, căd având dragostea lui Dumnezeu, nu te desparţi nidodată de om, d neîncetat priveghezi asupra tuturor, întâmpinându-ne pe toţi cu îmbrăţişarea ta cea tainică. Trezeşte şi ochii noştri din visarea cea deşartă a lucrurilor pământeşti, ca, văzând veşnida care ne stă înainte, să dobândim osârdie binecuvântată pentru lucrul cel dumnezeiesc.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dragostea, curăţia, milostivirea şi negrăita răbdare te împodobesc ca pe o mireasă a lui Dumnezeu, Preacurată Fecioară, iar acoperământul bunătăţii tale acoperă întreaga lume şi zăgăzuieşte puterea păcatului şi a morţii. Nu lăsa să piară sufletele noastre în aburul cel ademenitor al poftelor lumii, d ridică, sprijineşte şi îndreptă pe tot cel care s-a abătut de la căile vieţii şi ale credinţei dreptmăritoare.

Stihiri:

Putred şi găunos s-a făcut omul prin gustarea din pomul cunoştinţei binelui şi răului, iar tu, Sfinte Părinte Efrem, întru sângiuirile muceniciei te-ai făcut următor al Stăpânului Hristos, dăruind tainică îmbrăţişare firii omeneşti. Prin dumnezeiască iconomie, trupul tău a fost ascuns în scorbura copacului, ca nouă, celor orbiţi de moarte, să ne fie sământă şi sevă a Pomului Vieţii Veşnice, cel pururea înfloritor şi

roditor.

Biruind focul patimilor trupeşti şi izbândind întru pârjolul muceniciei, ne dăruieşti rouă rugăciunilor tale, Preacuvioase Părinte Efrem, şi ne scoţi din aprinderea poftelor şi a multor primejdii.

Este cu neputinţă să moară cel care îi urmează întru adevăr Stăpânului Hristos, şi întru această putere venind tu în mijlocul nostru, Părinte Efrem, cu îndrăzneală mărturisim tuturor, grăind: Sfântul este întru totul viu!

Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., *la care îi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul. Dacă paraclisul se săvârşeşte jură preot, aici vom zice:* Sfinte Părinte şi Mare Mucenice Efrem, Mare Tămăduitor şi Făcător de minuni, milostiveşte-te spre robii tăi aceştia... *şi pomenim numele celor pentru care ne rugăm.* Doamne miluieşte *(de 12 ori). Apoi preotul zice ecfonisul:* Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Prin puterea dragostei lui Hristos, păcatele, beteşugurile, neputinţele şi sfâşierile noastre lăuntrice le iei asupra ta, preablândule Părinte Efrem, şi întru acest chip stai înaintea Tronului Dumnezeirii, înveşmântat cu preaslăvita haină a smereniei. Pentru aceea, te rugăm să ne tămăduieşti pe noi, îndulcindu-ne cu o picătură din dumnezeiescul tău har, ca să nu fim biruiţi de mâhnirea cea amară, care ne întâmpină în multe feluri.

Cântarea a IV-a

Irmos:

Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Ţi-ai tăinuit deplin viaţa în rugăciune, Preacuvioase Părinte Efrem, iar la vremea cea rânduită te-ai ascuns in peşteră sihăstrească, spre a te aduce neîncetat lui Dumnezeu şi a cuprinde după putere taina cea mare a întrupării Sale. Fie-ţi milă şi luminează şi sufletele noastre pătimaşe, tu, cel care de nenumărate ori te-ai sălăşluit în slava cea nematerialnică a luminii veşnice a împărăţiei.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Adeseori lacrimile de pocăinţă ţi le împleteai cu suspinare pentru întreaga fire omenească, Mare Mucenice Efrem, socotind ca făcut de tine tot răul ce s-a săvârşit şi se va săvârşi în lume. Pentru aceasta, şi Domnul Hristos, făcându-ţi cunoscută dragostea Lui întru tine, te-a cuprins întru lumina nezidită, ducând suspinul tău la măsură dumnezeiască şi arătându-ţi nemijlocit cele ce s-au petrecut în vremea rugăciunii Sale din Ghetsimani.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Cuvântul omenesc nu poate cuprinde taina celor săvârşite întru tine, Preacuvioase Efrem, căci cel ce nu lucrează deplin nu poate grăi despre cel ce săvârşeşte întru adevăr. Pentru aceea, te rugăm, fii nouă milostiv şi însuţi tămăduieşte multa noastră orbire şi neputinţă, iar cu podoaba cea străluminată a feţei tale pune hotar păcatelor noastre şi ne ajută să intrăm în pajiştea cea dumnezeiască a Sfintelor Taine.

Slavă...

Focul cel ceresc adus de Domnul Hristos pe pământ l-ai cuprins în viaţa ta, Părinte Efrem, făcându-l lucrător şi arzând neîncetat cu el spinii păcatului din inimile nenumărator oameni. Fă lucrătoare şi în vieţile noastre văpaia cea nematerialnică a Duhului Sfânt, ca, umplându- ne de putere, să sporim în gânduri bune şi fapte curăţite de făţărnicie şi slavă deşartă.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine poate grăi cu adevărat despre nemăsurata slavă întru care sălăşluieşti acum, Preacurată Fecioară, căci mai presus de Heruvimi şi de Serafimi te afli în dragostea şi cunoştinţa lui Dumnezeu. Pentru aceea, şi noi, cunoscând bunătatea şi milostivirea ta cea grabnic lucrătoare, îţi cerem cu umilinţă să aduci pacea şi iertarea lui Dumnezeu şi în sufletele noastre mult apăsate de puterea păcatului.

Cântarea a V-a

Irmos:

Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel preaînalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

La scurtă vreme după intrarea în mănăstire, ai priceput că prin

unirea minţii cu numele Fiului lui Dumnezeu se plinea dorul tău cel lăuntric de a fi una cu Domnul, Preacuvioase Efrem, şi astfel, purcezând pe calea rugăciunii neîncetate, ai biruit toate înfăţişările răutăţii, harul Duhului Sfânt întărindu-te în împlinirea evangheliceştilor porunci.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Pricepând din lucrare puterea cea dumnezeiască a pomenirii numelui Domnului Hristos, nu ai voit să-ţi mai dezlipeşti mintea de sfântul nume, Preacuvioase Părinte, d toate gândurile şi simţirile tale trecându-le prin focul rugăciunii, ai ajuns până la temelia sufletului, acolo unde e pusă de Dumnezeu limpezimea izvorului dragostei pentru toată firea omenească.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Minunare neîncetată le pricinuieşti pământenilor prin lucrarea ta, preablândule Efrem, căd, văzând toate gândurile şi faptele noastre, nu te scârbeşti de noi, d mai cu osârdie ne vii întru întâmpinare, adeverindu-ne că, atâta vreme cât ne aflăm în viaţa pământească, avem deplină putere să alegem lumina, adevărul şi curăţia faptelor prin care Domnul să ne fie şi nouă alături.

Slavă...

Trudă fără seamăn ai plinit întru săvârşirea rugăciunii, Preacuvioase Efrem, căci, neîncetat rostind numele Fiului lui Dumnezeu, te-ai sfinţit, topind întru lumina învierii roate tainiţele morţii dintru tine. Curăţă şi sufletele noastre cele găunoase şi pline de viclenie şi făţărnicie, ca, măcar ou ţin întrezărind dintru lumina cea tainică a împărăţiei, să râvnim a pune început bun, spre strămutarea vieţii de la răutate la adevăr şi bunătate.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întâmpinând cu dragostea ta pe tot omul care vine în lume, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, deschizi căi de mântuire şi dăruieşti înţelepciune tuturor celor care H caută cu osârdie pe Domnul. Pentru aceasta, şi noi alergăm cu grăbire sub acoperământul tău dumnezeiesc, rugându- te să ne dăruieşti trezvie a minţii şi dragoste pentru toţi semenii noştri.

Cântarea a Vl-a

Irmos:

Doamne, Cela Ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Ostenind neîncetat pentru împlinirea poruncilor Evangheliei, ai biruit toate cugetele pământeşti, Preacuvioase Părinte, încununându-te cu blândeţea cea paşnică a Fiului lui Dumnezeu. Pentru aceea, şi dracii, fiind biruiţi de tine, au găsit ceasul răzbunării în vremea muceniciei tale, azvârlind în inimile prigonitorilor tăi seminţele cele diavoleşti ale urii şi uciderii, însă nici aşa n-au biruit, căci i-ai ars cu focul dragostei pentru vrăjmaşi.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Paşii tăi cei lini sunt mai iuţi decât fulgerul, Mare Mucenice Efrem, căci ajungi numaidecât alături de cei care te cheamă în rugăciune, nescârbindu-te de mulţimea păcatelor, răutăţilor şi beteşugurilor noastre. Fă-te nouă ocrotitor până în ceasul cel din urmă al vieţii, ca, trăind sub acoperământul bunătăţii tale, să vestim tuturor cât bine ne-a făcut Dumnezeu prin tine.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Nimic din cele ale noastre nu-ţi este neştiut, dumne- zeiescule Efrem, ci, pe toate întâmpinându-le cu bărbăţia duhului, ne întinzi braţul tău cel puternic spre a ne ridica din prăpastia moleşelii şi a neputinţei. Dăruieşte putere E inimilor noastre, ca, lepădând toată moliciunea şi desfătarea lumească, să dobândească trezvie şi tărie în a urma nemincinos cuvintelor Fiului lui Dumnezeu.

Slavă...

Mult ai răbdat şi ai acoperit neputinţele şi greşelile aproapelui, Preacuvioase Efrem, prin aceasta urmând după putere pildei şi dragostei desăvârşite a Fiului lui Dumnezeu. Nu ne lăsa pe noi, cei netrebnici, întru robia ;ea cumplită a pomenirii răului, ci, luminându-ne minţile şi întărindu-ne voinţa, dă-ne să gustăm doar un strop din mierea cea dumnezeiască a dragostei pentru vrăjmaşi.

Si acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bunătatea ta fără seamăn nu este hotărnicită de întune- zările şi netrebnicia noastră, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, ci cu dragostea ta de Maică şi Fecioară, neîncetat ne izvodeşti căi de mântuire, care se fac roditoare prin neîncetatele tale mijlociri. Pentru aceea, cădem cu lacrimi inaintea ta şi te rugăm, iartă-ne toată greşeala ştiută şi neştiută şi fă să răsară şi întru noi zorii cei minunaţi ai mântuirii.

Stihiri:

Pildă de smerenie te-ai făcut nouă tuturor, Preacuvioase Efrem, căci pentru întărirea noastră în credinţă, ai icono- misit multe feluri de minuni şi până astăzi nu te-ai scârbit de noi, cei ce suntem atât de zăbavnici întru fapta cea bună.

Ajută-ne, Sfinte Părinte Efrem, ca prin credinţă ş: nădejde bună să dobândim ajutorul cel de Sus şi întru acest chip să biruim mulţimea asupririlor şi a cumplitelor învolburări ale acestei lumi.

învăţându-ne să fim cu luare-aminte şi recunoscători, ne izbăveşti de nesimţirea sufletească şi de împietrirea cea învârtoşată a mândriei, Preacuvioase Mucenice Efrem. Pentru aceasta, te rugăm să veghezi în toată vremea asupra noastră şi, luminându-ne cugetele cu raza smereniei, să ne ridici întru lucrarea evangheliceştilor porunci.

Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., *la care îi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul. Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, aici vom zice:* Sfinte Părinte şi Mare Mucenice Efrem, Mare Tămăduitor şi Făcător de minuni, milostiveşte-te spre robii tăi aceştia... *şi pomenim numele celor pentru care ne rugăm.* Doamne miluieşte *(de 12 ori).*

Apoi preotul zice ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Condac, glasul al 3-lea:

Mulţimea nevoinţelor călugăreşti şi a pătimirilor mucenicеşti le-ai purtat pe umerii tăi, precum o cruce, Sfinte Părinte Efrem, şi ai urmat Stăpânului Hristos, Cel Care a luat asupra Sa toată neputinţa, pătimirea şi osânda păcatelor noastre.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Stih:Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?

APOSTOLUL

Preotul: înţelepciune.

Din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, citire (*8, 28-39):*

(Dacă la săvârşirea paraclisului nu se află nici un preot ori diacon, Apostolul şi Evanghelia pot fi citite de către un simplu credincios, cu luare-aminte, cu smerenie şi dragoste.)

Ştim că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi după voia Lui; căci pe cei pe care i-a cunoscut mai înainte, mai înainte i-a şi hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să ne întâi născut între mulţi fraţi. Iar pe care i-a hotărât mai inainte, pe aceştia i-a şi chemat; şi pe care i-a chemat, pe aceştia i-a şi îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceştia :-a şi mărit. Ce vom zice ded la acestea? Dacă Dumnezeu e nentru noi, dne este împotriva noastră? El, Care pe însuşi Fiul Său nu L-a cruţat, d L-a dat morţii pentru noi toţi, cum nu ne va da, oare, toate împreună cu El? Cine va ridica pârâ împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel Care indreptează; Cine este Cel Care osândeşte? Hristos, Cel Care a murit şi mai ales Cel Care a înviat, Care şi este de-a dreapta iui Dumnezeu, Care mijloceşte pentru noi! Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Precum este scris: „Pentru Tine suntem omorâţi toată ziua, socotiţi am fost ca nişte oi de junghiere". Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit. Căd sunt încredinţat că nid moartea, nid viaţa, nid îngerii, nid stăpânirile, nid cele de acum, nid cele ce vor fi, nid puterile, nid înălţimea, nid adâncul şi nid o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Preotul: Pace ţie, cititorule.

Citeţul: Şi duhului tău. Aliluia...

EVANGHELIA (Ioan 19, 25-42)

Preotul: Cu înţelepciune drepţi, să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.

Credincioşii: Şi duhului tău.

Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Sfântul Apostol şi Evanghelist

Luca, citire.

Credincioşii: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie.

Preotul: Să luăm aminte.

În vremea aceea, stăteau lângă crucea lui Iisus mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, şi Maria Magdalena. Ded Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care II iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela, ucenicul a luat-o la sine. După aceea, ştiind Iisus că toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete. Şi era acolo un vas plin cu oţet; iar cei care II loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oţet, l-au dus la gura Lui. Ded, după ce a luat oţetul, Iisus a zis: Săvârşitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul. Ded iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căd era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierele pidoarelor şi să-i ridice. Ded au venit ostaşii şi au zdrobit fluierele celui dintâi şi ale celuilalt, care era răstignit împreună cu el. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu I-au zdrobit fluierele. Ci unul din ostaşi, cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă. Şi cel ce a văzut a mărturisit şi mărturia lui e adevărată; şi acela ştie că spune adevărul, ca şi voi să credeţi. Căd s-au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: „Nu I se va zdrobi nid un os". Şi iarăşi, altă Scriptură zice: „Vor privi la Acela pe care L-au împuns". După acestea, Iosif din Arimateea, fiind ucenic al ui Iisus, dar intr-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat, ;a să ridice trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat voie. Ded a venit fi a ridicat trupul Lui. Şi a venit şi Nicodim, cel care venise a El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat ded trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul ie înmormântare la iudei. Iar în locul unde a fost răstignit, ara o grădină şi în grădină, un mormânt nou, în care nu mai fusesc nimeni îngropat. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile Preacuviosului Tău Efrem, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta fi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.

Stihiră:

Călăuză fă-te nouă, Părinte Efrem, ca, prin rugăciunile fi ajutorul tău, să biruim toate învolburările lumeşti şi ispitirile vrăjmaşului şi să dobândim încredinţarea cea fmerită a necuprinsei milostiviri a lui Dumnezeu.

Preotul:

Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta. Cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea dreptmăritorilor creştini şi trimite peste noi milele Tale cele bogate. Pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu folosinţele cinstitelor Puteri Cereşti celor fără de trup; pentru rugădunile cinstitului, măritului Proroc, Inaintemergă-torului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli; ale celor între Sfinţi Părinţilor noştri, mari dascăli şi ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur, Atanasie cel Mare, Chirii, Nicolae al Mirelor Lichiei şi Spiridon al Trimitundei, făcătorii de minuni; ale Sfinţilor, măriţilor, bunilor biruitori Mucenid; ale Sfântului Preacuviosului Mare Mucenic şi Tămăduitor Efrem cel Nou; ale Preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtători Părinţilor noştri: Grigorie Decapolitul, Nicodim cel sfinţit şi Dimitrie cel Nou; ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana; ale Sfântului *(numele),* a cărui pomenire o săvârşim astăzi şi pentru ale Tuturor Sfinţilor, rugămu-ne, Multmilostive Doamne, auzi-ne pe noi, păcătoşii, şi ne miluieşte pe noi.

Doamne miluieşte *(de 12 ori).*

Apoi ecfonisul:

Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni...

Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, credinciosul zice această rugăciune:

Seninul feţei tale străluceşte acum şi în inimile noastre, dumnezeiescule Efrem, făcându-ne să pricepem cât de mare este măsura dragostei ce ne-o porţi. De fiecare dată când te-am chemat, ai venit în chip tainic şi ne-ai ajutat, uneori, pricepând şi noi cele plinite spre folosul nostru, alteori, săvârşind tu lucruri mai presus de puterea noastră de înţelegere. Curăţeşte-ne deplin inimile şi ochii sufleteşti, ca, dobândind privegherea cea lăuntrică, să putem pricepe folosul celor care se săvârşesc pentru mântuirea noastră. Sporeşte-ne credinţa şi

statornicia în rugăciune, ca astfel să ne putem mărturisi lui Dumnezeu şi să aducem înaintea Sa toate nedumeririle şi suspinurile noastre. Fii nouă purtător de grijă şi mijlocitor în toată vremea vieţuirii pământeşti, ocrotindu- ne pe toţi deopotrivă şi povăţuindu-ne la tot lucrul cel bun. Fă-ne iubitori de osteneală şi râvnitori ai împlinirii poruncilor Mântuitorului, ca şi noi, cufundându-ne în adâncimile cele limpezi ale Evangheliei, să ieşim înnoiţi prin lucrarea Sfântului Duh, Cel prin Care Hristos vine să Se sălăşluiască în om. Invredniceşte-ne şi de apropiere statornică de Sfintele Taine ale lui Hristos, ca, luminându-ne şi sfinţindu-ne prin puterea cea nemăsurată a Trupului şi a Sângelui Domnului, să ne facem fără de frică, biruind toate înfăţişările păcatului, ale înşelăciunii şi ale morţii. Şi fie ca truda ta monahicească şi mucenicească să ne fie sprijin, îndemn, întărire şi întâmpinare în toate căile vieţii, ca să săvârşim întru pace şi blândeţe drumul nostru pământesc şi să ne învrednicim a vedea şi lumina cea neapusă a împărăţiei celei fără de sfârşit a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului E>uh. Amin.

Doamne miluieşte *(de 12 ori).*

Cântarea a Vil-a

Irmos:

Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Slava cea dumnezeiască a Crucii cunoscând-o prin îndelungă tăcere şi rugăciune, nu ai mai voit nimic din cele pământeşti, Preacuvioase Efrem, ci inima ta s-a strămutat cu totul întru Dumnezeu, Preasfânta Treime sălăşluindu-Se în tine şi săvârşind cina cea tainică a unirii cu Mirele Hristos. Fă-ne şi pe noi părtaşi strălucirii tale cereşti, ca, poposind întru noi raza neprihănirii tale, să ne cureţe de toată spurcăciunea şi întunecarea sufletească.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Braţele tale rămân pururea deschise pentru tot omul, mult-milostive Efrem, mărturisind tuturor că îmbrăţişarea ta e izvorâtă din darul Celui Care Şi-a deschis braţele pe Cruce pentru noi, iar noianul revărsării darurilor tale a ţâşnit din mormântul cel întru care moartea a fost îngropată prin învierea Domnului Hristos. De aceea, te rugăm, limpezeşte inimile noastre, ca să putem pricepe măcar în parte

dragostea dumnezeiască ce ne-o porţi.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Cei ce ostenesc întru rugăciune află în tine ajutor grabnic şi puternic, dumnezeiescule Efrem, căci cu străluminarea venirii tale tainice luminezi cugetele inimii şi limpezeşti vederea minţii. Binecuvântează-ne şi împodobeşte-ne şi pe noi cu pecetea Sfintei Cruci, ca, întru puterea ei săvârşindu-ne toată osteneala, să călătorim până în sfârşit pe cărarea cea strâmtă a poruncilor Evangheliei.

Slavă...

Dar necuprins în bunătate pogori peste oameni, Mare Mucenice Efrem, sporind credinţa în multe inimi şi călăuzind pe cărări drepte vieţile nenumărator oameni. Pentru aceea, şi sfintele tale moaşte s-au făcut ceresc liman pentru toţi cei împovăraţi şi osteniţi de greutăţile lumii, căci îmbrăţişarea ta nevăzută şi dumnezeiască îi cuprinde pe toţi întru puterea şi slava cea fără de sfârşit a Sfintei Cruci.

Şi acum..a Născătoarei de Dumnezeu:

Când te-am chemat şi nu ai venit şi când ne-am îndreptat gândul spre tine şi tu nu ni te-ai făcut înainte-întâmpinare, Maică Pururea Fecioară? De aceea, şi noi, cei apăsaţi de dureri şi osteneli trupeşti şi sufleteşti, venim înaintea ta cu totul şi ne mărturisim lucrurile cele mai tainice ale inimii, ştiind că dragostea ta nu numai că nu ne osândeşte, ci degrab ni se face mijlocire şi luminare spre dobândirea iertării.

Cântarea a VIII-a

Irmos:

Pe împăratul Ceresc, pe Care îl laudă ostile îngereşti, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Mulţime de ocări şi de bătăi ai răbdat de la prigonitorii tăi, Preacuvioase Mucenice Efrem, dar nicidecum nu ţi- ai dezlipit inima de rugăciune, ci, neîncetat pomenind numele Fiului lui Dumnezeu, ai trecut prin Marea cea Roşie a sângelui martiric, însuţi Domnul deschizându-ţi cale şi trecându-te jarin adâncul durerilor, întru care S-a preamărit cu slava învierii Sale din morţi.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Nici imul din cuvintele omeneşti nu poate cuprinde deplin adâncurile cele tainice ale smereniei întru care te- ai cufundat, preablândule Efrem, căci oamenii vorbesc ca oamenii, iar cei ce s-au unit cu Dumnezeu grăiesc ca Dumnezeu. Pentru aceea, te rugăm să ne fad şi pe noi vrednid a pricepe măcar o fărâmă din focul cel dulce al dragostei dumnezeieşti, ca în adevăr şi nu după închipuire să înţelegem puterea cu care ai biruit în caznele martirice.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Pitici suntem la suflet şi la fapte, Preacuvioase Efrem, căci nimic din cele ale noastre nu este săvârşit cu plinătatea smereniei şi a dragostei, d toate ne sunt amestecate cu slava deşartă şi părerea de sine. Dezleagă-ne pe noi de legătura cea fărădelege a mândriei, prin puterea sângelui tău mucenicesc, ca astfel să cunoaştem taina cea minunată a dragostei dumnezeieşti, care este neîncetat dăruitoare şi luminătoare.

Slavă...

Prietenia cea făţarnică a lumii neîncetat ne-a otrăvit sufletul, umplându-ne inimile de seminţele cele amarnice ale poftei ochiului şi ale trufiei vieţii, Mare Mucenice Efrem. Izbăveşte-ne pe noi din robia stricăciunii, ca nu cumva să se cheltuiască răstimpul vieţii noastre în împătimirea de cele materialnice, iar cu puterea cea dumnezeiască a braţului tău ridică-ne din întunericul cel veşnic al morţii sufleteşti.

Si acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lacrimile de recunoştinţă ale celor ajutaţi de tine au vestit în întreaga lume negrăita ta bunătate şi dragoste pentru om, Preacurată Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceea, şi noi alergăm la tine cu îndrăzneală şi te rugăm: nu ne lăsa pe noi până în sfârşit a rămâne înglodaţi în răutate, d ridică-ne şi curăţeşte-ne cu focul mijlocirilor tale, ca limpezindu-ni-se mintea şi inima, să le alegem pe cele care ne vor aduce nestricădoasă bucurie.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi preaslăvindu-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul:

Pe împăratul Ceresc, pe Care îl laudă ostile îngereşti, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a IX-a

Irmos:

Spăimântatu-s-au cerurile şi marginile pământului s-au cutremurat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor în trup.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Strălucirea cea dumnezeiască a învierii Domnului îţi este înaintemergătoare întru toate faptele tale, Preacuvioase Părinte Efrem, făcând să rodească şi întru noi bunăvoire şi linişte sufletească. Fă-ne şi pe noi iubitori de rugăciune şi osteneală, ca, prin răbdare, să se temeluiască şi înlăuntrul nostru bucuria cea lină a nădejdii în neîncetata purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Nu este vreme în care tu să nu ne priveghezi cu dragostea ta, dumnezeiescule Efrem, d cu blândeţe părintească îl cârmuieşti pe fiecare către cele care îi aduc adevărată împlinire. Pogoară lumina cea binecuvântată a credinţei şi în inimile noastre, ca să ne pricepem greşelile şi obiceiurile cele rele şi, dobândind iertare şi dezlegare, să punem început bun.

Stih: Sfinte Efrem, luminează-ne cu negrăita ta dragoste.

Ploile cele multe ale lacrimilor tale pustniceşti au spălat faţa întregii lumi şi au pogorât tainică nădejde în inimile celor credindoşi, Mare Mucenice Efrem. Fă lucrătoare şi puţina noastră osârdie, ca, prisosind în toate ajutorul tău, să ne învrednicim a gusta măcar o fărâmitură din ospătarea cea tainică a dragostei pe care Sfânta Treime a dăruit-o lumii.

Slavă...

Pribeag sunt în această lume şi foarte degrabă se va sfârşi drumul meu pământesc, însă fiind cu totul înglodat în mocirla îndulcirilor pământeşti, alerg către bunătatea ta, Preacuvioase Efrem, rugându-te să mă cureţi de toată întinarea gândurilor şi să-mi întăreşti voinţa spre bune deprinderi, ca să ajung să văd pârga ostenelilor celor

binecuvântate de Dumnezeu.

Si acum..a Născătoarei de Dumnezeu:

Puţine şi cu totul neputincioase sunt cuvintele mele, Preacurată Fecioară, căd a grăi despre slava ta dumnezeiască este cu neputinţă celui care este străin de lacrimile de pocăinţă. Picură şi în inima mea ajutorul tău cel minunat, ca astfel, ridicând faţa către cele de Sus, să mă învrednicesc de înnoirea vieţii prin neîncetatele tale mijlodri înaintea Fiului tău şi Dumnezeului nostru.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi *(de trei ori).*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi. Doamne, curăţeşte păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de trei ori).*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care eşti în Ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în Cer, aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuieşte de cel rău.

Preotul: Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi troparele, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că, nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu te mânia pe noi foarte, nid pomeni fărădelegile noastre, d caută şi acum ca un milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău; toţi lucrul mâinilor Tale şi

numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, căd tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Preotul zice ectenia: *Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule...,* la care îi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul. Dacă paraclisul se săvârşeşte fără preot, aici vom zice: *Sfinte Părinte şi Mare Mucenice Efrem, Mare Tămăduitor şi Făcător de minuni, milostiveşte-te spre robii tăi aceştia...* şi pomenim numele celor pentru care ne rugăm. *Doamne miluieşte* (de 12 ori).

Şi se face otpustul:

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, ale Sfântului Efrem cel Nou şi ale Tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

RUGĂCIUNI LA FELURITE TREBUINŢE

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou pentru a cunoaşte dragostea neîncetat lucrătoare a lui Dumnezeu

Preacuvioase Părinte Efrem, sufletul meu e plin de amărăciune, căci atâtea fărădelegi şi urâciuni mi-a fost dat să văd, încât acum cu greu îmi este să cred că Dumnezeu mai poartă grijă de lume. Eu însumi, fiind căzut în deznădejde şi necredinţă, m-am aplecat cu prisosinţă către cele materialnice şi, luându-mi peste trebuinţă mângâiere din ele, mi-am întunecat şi mai mult mintea, împovărându-mi sufletul cu jugul multelor îndulciri.

Surpă tu Babilonul cel lăuntric, pe care l-am zidit din mândrii, pomeniri de rău, mâhniri, deznădejde şi alte patimi stricătoare de suflet, astfel încât, pierind învârtoşarea răului năravi, să se facă loc şi în inima mea pentru un început de viaţă nouă şi binecuvântată.

Luminează-mă cu darul tău şi ajută-mă să înţeleg măcar o fărâmă din dragostea dumnezeiască a Domnului Hristos, Cel Care cu totul simplu şi dispreţuit de mai-marii lumii a trăit pe pământ, săvârşind cu îndelungă-răbdare toate cele trebuincioase omului spre biruinţa veşnică asupra morţii. Ajută-mi să pricep că, prin deschiderea braţelor Sale pe

Cruce, nu doar că i-a lăsat pe oameni să-L omoare, ci a îmbrăţişat întreaga fire omenească, din toate timpurile şi din toate locurile, punându-ne pe toţi înaintea Părintelui Ceresc şi dăruindu-ne prin învierea Sa izbândă nepieritoare asupra celui mai mare vrăjmaş - moartea. Cu adevărat, pe acestea toate făcându-le, nu S-a clintit din dragostea Sa pentru om, ci a luat asupră-Şi alegerile noastre, ale tuturor şi, iubindu-ne până la capăt, ne-a arătat calea şi slava dragostei faţă de vrăjmaşi.

Ajută-mă, Sfinte Efrem, şi mă slobozeşte din urâciunea vrăjmăşiei cu Dumnezeu, căci El nu numai că neîncetat lucrează până azi, susţinând lumea şi întreaga făptură în fiinţă şi viaţă, d tăinuit suferă întru fiecare din noi, până când cu bunăvoire vom alege a fi dimpreună cu El în vecii vecilor.

Curăţeşte-mi inima şi simţirile sufleteşti, ca, îmblânzindu- se din toate relele porniri, să pot a vedea cu limpezime lucrarea cea lină şi paşnică pe care Dumnezeu o săvârşeşte ai tot omul, nelepădând şi nelăsând pe nimeni deoparte, căd El însuşi doreşte să trăiască viaţa noastră, ca şi noi să o putem trăi pe a Lui, urmând porundlor Sfintei Evanghelii.

Fie ca toate acestea să se săvârşească prin darul şi mila ta, Sfinte Părinte Efrem, plinindu-se întru numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou pentru a ne împărtăşi din lumina cea necuprinsă a Evangheliei

Dumnezeiescule Părinte Efrem, prin roadele vieţuirii tale ai adeverit că II iubeşti pe Dumnezeu, căd, biruind toată făţămida şi îndoirea lăuntrică izvorâte din slava deşartă, te-ai făcut părtaş vederii Preasfintei Treimi, însuşi Domnul înveşmântându-te în slava împărăţiei celei de Sus. Cu adevărat, această biruinţă pe care Mântuitorul Hristos a săvârşit-o întru tine are ca seminţe dumnezeieştile Sale porund şi îndemnuri cuprinse în Evanghelie. Acestora râvnind, ai ostenit până la istovire lăuntrică spre a aduce în faptă dorul Domnului Hristos pentru sălăşluirea dragostei Sale în om, însă, pe cât trudeai mai mult, pe atât pricepeai cât *Aa* nomnrinţp si dp adând sunt cuvintele Evangheliei, întru ele

adeverindu-se deplin cuvântul Proroculuі David, care spune: „la tot lucrul desăvârşit am văzut sfârşit, dar porunca Ta este fără de sfârşit" *(Psalm 118, 96).* De aceea, şi Domnul, pentru statornicia şi tăria râvnei tale, te-a purtat întru adâncurile cele tainice ale cuvintelor Sale veşnice, însuşi învăţându-te ce este rugăciunea în Duh şi în Adevăr şi descoperindu-ţi prin împreună-pătimire lacrimile şi sudorile de sânge pe care El le-a vărsat în Ghetsimani, din dragoste pentru om.

Fă roditoare şi inimile noastre, Preacuvioase Mucenice Efrem, presărând întru noi seminţele cele de lumină ale Evangheliei, ca, încolţind ele prin ploaia lacrimilor tale, să răsară şi în sufletele noastre mugurele cel sfânt al Veşniciei. Dăruieşte-ne tăria râvnei şi puterea înţelepciunii, spre a face lucrătoare în vieţile noastre cuvintele cele dumnezeieşti ale Evangheliei, prin a căror lucrare omul se strămută din moarte la viaţă şi i se dă a gusta din bucuria cea tainică a împărăţiei Cerurilor, care e tăinuită înlăuntrul nostru. Statomiceşte-ne întru trezvie şi rugăciune, precum şi în mărturisirea înaintea lui Dumnezeu, ca astfel, prin poarta Sfintei Spovedanii, să ne învrednicim a primi şi Sfânta Euharistie, prin care se înnoiesc întru putere toţi cei care râvnesc a urma Domnului Hristos, purtându-şi crucea cea de toate zilele.

Fie ca lumina bunătăţii tale dumnezeieşti să ne fie călăuză în întunericul lumii şi al patimilor, ca, desluşind noi cărarea cea strâmtă a mântuirii, să urmăm ei, până ce vom ajunge a vedea strălucirea cea fără de sfârşit a Preasfintei şi de viaţă făcătoarei Treimi, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou pentru dobândirea credinţei

Mare Mucenice al lui Hristos, Efrem, cu sufletul biruit de mâhnire şi întuneric vin înaintea ta, ştiind că ai milostivirea atât de bogată, încât te rogi şi pentru cei care nici măcar nu te cunosc. Umblând pe cărările cele încurcate ale lumii şi ale dorinţelor pământeşti, nu numai că am pierdut drumul către Patria de Sus, ci m-am şi înglodat în nenumărate împătimiri, mult îndulcindu-mă din gândurile cele pieritoare şi nestatornice. Pentru aceea, şi sufletul meu, făcându-se vas al deşertăciunii, a pierdut lumina cea călăuzitoare a credinţei, socotind că tot ce avem este aici pe pământ, iar viaţa de dincolo poate că nici nu este. Insă fiorul morţii cutremurându-mi conştiinţa, mi-am adus aminte de Dumnezeu, Cel pe care L-am lepădat de la mine ca să-mi pot împlini toate poftele pământeşti.

Mijloceşte pentru mine, Preacuvioase Părinte Efrem, înaintea Domnului Hristos, ca, dobândind de la El şi binecuvântare, şi răstimp al vieţuirii pământeşti, să mă învrednicesc de înnoirea vieţii şi a credinţei, prin care să rodească faptele bune şi în viaţa mea. încă te rog, miluieşte-i îmbelşugat pe toţi cei pe care i-am smintit ori vătămat prin lucrurile rele pe care le-am săvârşit, ca astfel să dobândesc prin darul tău bună aşezare lăuntrică şi pace sufletească. Nu înceta să priveghezi asupră-mi şi să mă ridici în toate zilele mele, căci vezi cât sunt de neputincios şi de aplecat spre toată fărădelegea, încât, pe bună dreptate, de n-ar fi ajutorul şi mila tăinuită a lui Dumnezeu, aş ajunge să săvârşesc păcate înfricoşătoare.

Luminează-mă şi înnoieşte-mi sufletul, ca, strămutându-mă către bunele obiceiuri, să am râvnă pentru rugăciune şi mărturisire înaintea lui Dumnezeu, ca astfel, nemaiascunzându-mă de privirea iubitoare a Părintelui Ceresc, să le săvârşesc pe toate cu conştiinţa că mă aflu neîncetat înaintea Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou a celui care s-a înstrăinat de Dumnezeu

Multmilostive Părinte Efrem, inima mea e atât de împovărată şi cuprinsă de sterpiciune, încât cu mare greutate abia de rostesc aceste cuvinte de rugăciune. în mai toate zilele vieţii mele le-am ales lăuntric pe cele care nu aveau trebuinţă de osteneală şi, iată, sufletul mi s-a aplecat spre materie şi păcat, iubind uşurătăţile lumii şi râvnind a le cuprinde şi a le dobândi pe cât mai multe dintre ele. Astfel m-am deprins a-mi pune toată nădejdea în înlesnirile cele materialnice, precum şi în lucrul făcut de mâini omeneşti, iar de Dumnezeu am uitat cu totul, amintindu-mi de El doar la vreme de boală ori necaz. Dezleagă-mă, Sfinte Efrem, de toată reaua învoire şi îndulcire, ca, ridicându-mă din tăvălirea în materie, să iau aminte la cele ale sufletului şi să pricep că Domnul neîncetat priveşte la noi, nefiind vreun loc unde privirea Sa atotvăzătoare să nu poată pătrunde. Te rog, Preacuvioase Părinte, fii mie pavăză în toată vremea vieţii pământeşti şi, izbăvindu-mă de lâncezeala lăuntrică, întăreşte-mă în credinţă, ca nu cumva să mă mulţumesc doar cu cele pământeşti, nici să uit de veşnicia sufletului şi de viaţa viitoare. Ajută-mă să fiu cu luare-aminte la toate gândurile, cuvintele şi faptele mele, ca să rămân cu cuget treaz întru paza minţii şi a inimii şi să pricep astfel lucrarea cea făcătoare de viaţă a trezviei sufleteşti. Dă-mi tărie a începe să lucrez poruncile Evangheliei,

ca prin ele să mă învrednicesc a cunoaşte gândul lui Dumnezeu pentru om şi să năzuiesc a gusta şi din roadele cele veşnice ale învierii Domnului Hristos. Acestea toate cred că le voi primi, pentru negrăita ta milă, dumnezeiescule Efrem, întru care să fie proslăvit Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou
Pentru cei care si-a pierdut credinta

Sfinte Părinte Efrem cel Nou, cuprinde-i întru noianul bunătăţii tale pe toţi cei care din felurite pricini şi-au pierdut credinţa, iar acum, precum nişte morţi vii umblă prin lume, răpuşi de întristare şi căutând să dea saţ sufletului prin mângâierea cea prin materie. Slobozeşte sufletele lor din chinga cea amarnică a necredinţei, mijlocind iertarea păcatelor lor, ca astfel ochiul lor cel lăuntric să se însenineze şi să înceapă a vedea cuvintele lui Dumnezeu presărate în lume, în oameni şi în făpturi. Tămăduieşte cu lacrimile tale urechile lor asurzite de păcat, ca astfel să înceapă a auzi lămurit glasul conştiinţei, pe care să nu-l mai poată zădărnici prin năravul cel rău. Arde întru ei toţi spinii şi toate cioatele păcatelor, ca acestea să nu le mai strâmbe mintea şi să nu mai numească întunericul lumină şi lumina întuneric. Pogoară seninul blândeţii tale peste toţi aceştia al căror suflet cumplit se chinuie, fiind îngropat în temniţa trupului, şi-i curăţeşte şi-i slobozeşte, spre a pricepe ei măcar o fărâmă din lumina cea atotbiruitoare a învierii din morţi a Domnului Hristos.

Primeşte-ne la tine, Mare Mucenice Efrem, pe toţi cei înceţoşaţi de negura materiei, ca nu cumva să se cheltuie toată viaţa noastră întru deşertăciuni, şi fă-te nouă comoară a dragostei, ca, spre tine trimiţând adesea gândurile noastre, să dobândim lumina Evangheliei lui Hristos. Innoieşte- ne deplin pe toţi cei care ne rugăm ţie, temeluind în noi nădejdea şi buna aşezare sufletească, prin care să ne facem şi noi vrednici purtători ai numelui Fiului lui Dumnezeu.

Nu înceta a ne fi aproape şi, te rugăm, ajută-ne să te cunoaştem mai bine, Preacuvioase Efrem, şi prin dragostea cea pentru tine să dobândim noi puteri, prin care să ne înnoim lăuntric şi să gustăm din bucuria cea sfântă a statorniciei pentru Dumnezeu. Şi fie ca zâmbetul tău să topească toate amărăciunile noastre, iar strălucirea bunătăţii tale să ne fie far călăuzitor către viaţa cea pururea-fiitoare a Preasfintei Treimi, Dumnezeul nostru, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou
a celui biruit de obiceiuri rele

Preablândule Părinte Efrem, fiind înfrânt de poverile sufleteşti şi secătuit de puteri, îmi îndrept gândul spre tine, ştiindu-te mult-milostiv şi iubitor de oameni. Iată că sufletul meu s-a împotmolit cu totul şi nu mai găsesc nici un ajutor, fiind cuprins de deznădejde şi neîncetat biruit de relele năravuri, care mi s-au făcut precum o plămadă sufletească. Toată vlaga sufletului îmi e sorbită în hăul cugetelor şi al poftelor lumeşti, pe care îndelung le-am căutat şi le-am împlinit. Şi iată că acestea mi s-au făcut acum lanţuri grele şi închisoare, care îmi ţin sufletul întemniţat în îndulcirea slavei deşarte, a poftei ochiului şi a trufiei vieţii. Izbăveşte- mă tu, Preacuvioase, de toată învârtoşarea şi întunecarea pe care necuratele mele obiceiuri le-au zidit lăuntric, învârtoşându-mi nădejdea în născocirea cea pământească şi trupească. Fă ca sufletul meu să se cutremure şi să pricep că sunt grabnic trecător pe acest pământ, iar răstimpul acestei vieţi se va încheia curând şi mă voi înfăţişa înaintea Dumnezeului celui Viu, de care nu este cu putinţă a ascunde vreun gând sau vreo faptă. Cum voi sta atunci înaintea Sa, când toate ale mele se vor vedea în deplină amănunţime, iar conştiinţa îmi va fi martor nemincinos? Fie-ţi milă de mine, Sfinte Efrem, şi, încă fiind eu în această viaţă, curăţă- mă şi luminează-mă, ca să pricep calea dreptăţii şi să încetez să jinduiesc după cele materialnice. Sădeşte şi în inima mea pecetea Sfintei Cruci, ca, puţin câte puţin, să mă învrednicesc a vedea gândurile lui Dumnezeu din făpturi şi să astfel să nu mai râvnesc a stăpâni lucruri pământeşti, ci să pricep noima pentru care Domnul le-a rânduit pe toate spre folosul nostru şi nu spre împătimirea de ele. Călăuzeşte-mi paşii în calea cea binecuvântată a Credinţei Dreptmăritoare, ca, primind cu întemeiere adevărurile cele veşnice, să mi se cureţe sufletul de învăţăturile cele înşelătoare şi stricătoare, care sunt precum un năvod al iadului.

Te rog, Sfinte Părinte Efrem, pune-te mijlocitor pentru mine înaintea lui Dumnezeu, ca, dobândind iertare şi vreme de înnoire sufletească, să purced şi eu pe cărarea cea strâmtă rânduită celor care vor mântuire. Nu uita vreodată de mine, căci cu totul slab şi neputincios m-am făcut prin săvârşirea păcatului, ci mă întăreşte pentru a birui toate încercările pe care Domnul mi le va rândui spre întărirea în credinţă şi în bunele alegeri. Şi, mai presus de toate, ajută-mi să sfârşesc cu bine această viaţă pământească şi să mă pot înfăţişa cu conştiinţă curată înaintea Dumnezeului nostru, Preasfânta Treime,

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou pentru cel învârtoşat în viclenie şi făţărnicie

Sfinte Părinte Efrem, mâhnit este sufletul meu din pricina asupririi venite din partea celor învârtoşaţi în viclenie şi făţărnicie. Mult au viclenit cu limbile lor şi nu puţin rău au făcut semenilor prin gândurile, cuvintele şi faptele lor, încât nimic nu îmi mai rămâne înainte, decât îndelunga-răbdare şi nădejdea în Dumnezeu. Fii mie întărire şi sprijin, căd caznele sufleteşti şi trupeşti prin care tu ai trecut sunt nemăsurat mai mari decât strâmtorările prin care trec eu acum. Dăruieşte-mi înţelepdune şi iubire de semeni, ca nu cumva, aplecându-mă spre dispreţ şi ură, să se întunece sufletul meu şi să izbândească asupră-mi puterea morţii şi a diavolului. Invaţă-mă şi pe mine a purcede pe calea iubirii de vrăjmaşi, ca, luminându- mă cu puterea dragostei Evangheliei, să mă împărtăşesc după putinţă din focul pe care Domnul Hristos l-a adus pe pământ spre a aprinde inimile iubitorilor de dreptate şi adevăr. Tu însuţi cunoşti prin Ehihul Sfânt nenumăratele mele slăbiciuni şi păcate şi de aceea, te rog să mă ajuţi neîncetat şi să-mi dăruieşti înţelepciune, ca nu cumva, judecându-i pe alţii, să cad în plasa vicleniei lăuntrice şi să numesc otrava miere şi mierea otravă, iar lumina întuneric şi întunericul lumină. Fie- ţi milă de noi şi ajută-ne deopotrivă, şi celor prigoniţi, şi celor care ne prigonesc, ca să nu cadă şi asupra noastră osânda cuvântului pe care l-au auzit fariseii cei făţarnici şi iubitori ai slavei materialnice, cărora Domnul le-a spus: „Slavă de la oameni nu primesc; dar v-am cunoscut că nu este în voi dragostea lui Dumnezeu" (Ioan 5,41-42).

Tămăduieşte sufletele noastre cu mireasma cea sfântă a rugăciunilor tale, Preacuvioase Mucenice, şi scoate-ne pe toţi din cărările pierzaniei, ca, umblând cu înţelepciune şi luare- aminte în toate zilele vieţii noastre, să ne învrednicim a fi chemaţi în ceata celor de-a dreapta lui Dumnezeu. Amin.

Rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou pentru a pune început bun

Privind chipul tău cel dumnezeiesc şi umplându- mi-se inima de nădejde, mă mărturisesc înaintea ta, Mare Mucenice Efrem, ştiind că tu nu numai că nu dispreţuieşti şi nu batjocoreşti pe nimeni, ci însuţi ne cunoşti deopotrivă toate putinţele şi neputinţele, chiar înainte ca noi să

le putem desluşi ori numi. Iar dacă cei cărora am încredinţat tainele sufletului meu s-au dovedit a fi cu cugetare trupească şi pământească, prin însăşi aceasta arătându-se batjocoritori, toate cele petrecute s-au săvârşit spre înţelepţirea mea şi spre a fi curăţat de toată nădăjduirea în om.

Luminează-mi şi îmbărbătează-mi sufletul, Preacuvioase Părinte, ca, făcându-mă iubitor de osteneală şi răbdare, să mă mărturisesc înaintea Domnului cu toate cugetele, cuvintele şi faptele mele, iar pe cei ce mi-au greşit dă- mi putere a-i ierta deplin, însuţi tămăduind toate rănile pricinuite şi topind toţi spinii vrajbei şi ai păcatului.

Fă-mă pe mine râvnitor al poruncilor Evangheliei, ca, gustând din adâncimile lor dumnezeieşti, să lepăd tot gândul şi pofta lumească şi astfel să mi se aprindă în inimă focul pe care Domnul Hristos l-a pogorât în lume spre a nimici puterea păcatului şi a morţii. Iconomiseşte tu ca întreaga mea viaţă să se îndrepte spre Dumnezeu, iar de mă voi şi îndărătnici prin rele aduceri aminte şi prin mâhnire, slobozeşte-mă degrabă de zăbala lor, ca nu cumva să mă fac iar rob păcatului, iar cele din urmă ale mele să fie mai rele decât cele dintâi.

Fii alături de mine în toate zilele pe care Domnul mi le-a rânduit a le mai trăi pe pământ, ca, sporind sârguinţa cea bună, să mă apropii cu frica lui Dumnezeu şi cu credinţă de Sfintele Taine şi astfel, toată alcătuirea omului lăuntric să se strămute către dragostea Domnului Hristos, Cel Care S-a dăruit cu totul lumii prin jertfa Trupului şi a Sângelui Său. Iar atunci când vremea vieţuirii pământeşti mi se va sfârşi, te rog să-mi ieşi în întâmpinare şi, însuţi fiind mijlocitor pentru mine, izbăveşte-mă de asuprirea diavolească şi învredniceşte-mă a dobândi răspuns bun înaintea privirii atotcunoscătoare a Fiului lui Dumnezeu. Amin.